ANDREEA RUSSO
AMINTIRI DIN VIITOR

Andreea Russo

Amintiri din viitor

Volumul I

Editura Bestseller

2015

Copyright

Editor: Ion Bargan

Redactor: Lucia Ţurcanu

Foto copertă: Alex Iordache

Design copertă: Ina Moroşanu

Tehnoredactare: Ina Moroşanu

Descriere CIP a Camerei Naţionale a Cărţii

Russo, Andreea

Amintiri din viitor / Andreea Russo.

– Chişinău: Editura Bestseller, 2015.

Vol. 1.

2015. – 116 p.

ISBN 978-9975-3093-7-0. (eBook ePub)

821.135.1(478)-3

Dedicaţie

În memoria lui VladiMir Proca.

Mereu în amintirile mele

Cuvânt-înainte

Andreea Russo debutează în literatură cu o utopie, un lucru mai rar la noi. O utopie în care personajul principal, Mir, îşi cunoaşte viitorul şi asta îi schimbă întreaga viaţă. Ceea ce ştie e ca o oglindă pentru ceea ce trăieşte. Dar, cu toate că este un vizionar şi se poate plimba prin viitorul său, nu-şi foloseşte ştiinţa şi arta în scopuri malefice şi diabolice. Nu încearcă să-i subjuge, să-i îngenuncheze şi să-i domine pe ceilalţi, iar utopia Andreei nu se transformă într-o distopie. Mir nu devine un mic demon. E un personaj luminos, pentru care bucuria de-a trăi în prezent nu şi-a pierdut valoarea. Chiar dacă ştie ce va fi peste ani, acesta nu se uită la apropiaţii săi de sus.

Utopia Andreei Russo mai e şi un roman despre copilărie şi adolescenţă. Adică e un roman al formării, un Bildungsroman.

Utopia Andreei Russo este bine structurată, bine închegată şi bine scrisă. După ce am citit-o, mi-am dat seama că Andreea Russo este o scriitoare foarte promiţătoare, cu un mare viitor în faţă. Din viitor este şi această carte a ei. Chiar dacă nu am capacităţile lui Mir, sunt sigur că, în timp, Andreea se va impune ca scriitoare şi va deveni o voce importantă.

Dumitru Crudu

prozator, poet şi dramaturg

Definiţia normalităţii

Andreea Russo debutează în literatură cu o utopie, un lucru mai rar la noi. O utopie în care personajul principal, Mir, îşi cunoaşte viitorul şi asta îi schimbă întreaga viaţă. Ceea ce ştie e ca o oglindă pentru ceea ce trăieşte. Dar, cu toate că este un vizionar şi se poate plimba prin viitorul său, nu-şi foloseşte ştiinţa şi arta în scopuri malefice şi diabolice. Nu încearcă să-i subjuge, să-i îngenuncheze şi să-i domine pe ceilalţi, iar utopia Andreei nu se transofrmă într-o distopie. Mir nu devine un mic demon. E un personaj luminos, pentru care bucuria de-a trăi în prezent nu şi-a pierdut valoarea. Chiar dacă ştie ce va fi peste ani, acesta nu se uită la apropiaţii săi de sus.

Utopia Andreei Russo mai e şi un roman despre copilărie şi adolescenţă. Adică e un roman al formării, un Bildungsroman.

Utopia Andreei Russo este bine structurată, bine închegată şi bine scrisă. După ce am citit-o, mi-am dat seama că Andreea Russo este o scriitoare foarte promiţătoare, cu un mare viitor în faţă. Din viitor este şi această carte a ei. Chiar dacă nu am capacităţile lui Mir, sunt sigur că, în timp, Andreea se va impune ca scriitoare şi va deveni o voce importantă.

Dumitru Crudu

prozator, poet şi dramaturg

Nu ştii că ştiu

În acea zi Mir îl aştepta pe domnul Frank în bibliotecă. Ştia când are să intre pe uşă, dar chiar şi ştiutorii sunt nerăbdători. Dintre toate amintirile sale din viitor, dialogul acesta îi era cel mai drag, şi ardea de nerăbdare să-l trăiască, nu doar să şi-l amintească:

— Bună ziua, domnişorule, să înţeleg că m-aţi aşteptat.

— Bună ziua, domnule Frank, să înţeleg că m-aţi căutat?

— De ce credeţi că v-am căutat?

— Din motiv că m-aţi găsit.

— Domnişorule, sunteţi un copil inteligent.

— Îndrăznesc să vă corectez, sunt un copil anormal!

— Sunteţi sigur că sunteţi anormal?

— Nu. Eu mă consider normal.

— Atunci de ce utilizaţi adjectivul respectiv pentru a vă caracteriza?

— Pentru că toţi fac aşa.

— Şi de când cuvintele celor din jur vă afectează atât de tare?

— De azi nu mă mai afectează.

Domnul Frank zâmbi. Se apropie de geam şi privi îngândurat afară, Mir îl înţelegea, probabil nu e uşor să asimilezi un dialog proaspăt.

— Domnişorule, poate doriţi să facem o plimbare până la lac?

— Nu sunt împotrivă, doar că în curând va începe să plouă.

— Straniu, cerul e senin.

— Domnule Frank, în ziua de azi şi cerul e făţarnic.

Au ajuns în tăcere la lac, s-au aşezat pe o bancă. Domnul Frank admira natura, Mir simţea că domnul Frank nu ştie cum să reia dialogul, de aceea l-a îndemnat el:

— Povestiţi, domnule Frank.

— Ce să povestesc?

— Istorioara despre băiatul care ştie, dar nu ştie că ştie.

— De unde ştiţi despre istorioara asta?

— Domnule Frank, eu ştiu, dar dumneavoastră nu ştiţi că eu ştiu.

— Mi-e greu să înţeleg.

— Nimic în lumea asta nu e greu de înţeles.

— De mult nu m-am simţit elev.

— În cazul nostru, relaţia dascăl-elev va exista doar pentru cei din jur. Noi suntem prieteni.

Domnul Frank rămase nedumerit. Răsuflă adânc şi tăcu. Nu ai ce să răspunzi când nu ştii răspunsul, iar dascălul prefera să tacă decât să umple golul cu nimicuri.

Imediat ce căzu prima picătură de ploaie pe apa lacului, pe faţa lui Mir se contură un zâmbet triumfător. Pentru el, totul era un joc, prezicerea unor banalităţi era divină, reuşea să şocheze oamenii prin exactitate, iar Mir se amuza pe seama nedumeririi lor.

— Domnişorule, cu dumneavoastră e imposibil să te plictiseşti.

— Ştiu.

— Eu ştiu că ştiţi.

Un dialog presupus

— Domnule Frank, nu mai pot să amân această discuţie, sunt sigură că aveţi să-mi puneţi o mulţime de întrebări.

— Aveţi dreptate, doamnă Mev, presupun că am nevoie de unele explicaţii.

— Mir e un băiat isteţ şi neobişnuit. Din primul an a băgat spaima în noi, avea doar şapte luni când a început să vorbească. Şi nu rostea doar silabe sau cuvinte scurte, ci propoziţii întregi. Am rămas fără inimă când a arătat cu degetul spre oglindă şi a zis că a doua zi aceasta se va sparge, lucru care s-a şi întâmplat. La patru ani, a prezis moartea câinelui nostru. Până azi mă trec fiori. Domnule Frank, eu mă tem de propriul fiu.

— Dar, doamnă, nu cred că e cazul să vă fie frică de el, deşi chiar are tendinţa să-i şocheze pe cei din jur. Cred că pentru el e doar o joacă, fiindu-i străine dramele acestei lumi.

— Sunt confuză, nu îndrăznesc să-l înscriu la şcoală, dar nici să-l lipsesc de studiile universitare nu ar fi corect. Trebuie pregătit pentru viaţă, iar de una singură nu sunt în stare să fac acest lucru, de aceea am apelat la dumneavoastră.

— Îndrăznesc să întreb dacă nu tocmai domnişorul a fost cel care a insistat să-i fiu dascăl?

— Aşa a fost.

— Copilul trebuie ajutat, probabil e mai speriat decât noi toţi.

— Să înţeleg că sunteti de acord să vă ocupaţi de el?

— Da, sunt de acord.

Domnul Frank

Copilăria şi adolescenţa lui Mir sunt marcate de prezenţa domnului Frank.

Mir învăţa de la el mereu. Chiar şi în timpul unei simple plimbări, domnul Frank reuşea să-l înveţe ceva. Acesta îl îndemna pe Mir nu doar să privească natura, ci şi să o vadă: „Învaţă-te să vezi lumea din jur, căci doar aşa vei reuşi să înţelegi cum arată viaţa. Oamenii sunt într-atât de egoişti, încât se privesc doar pe ei. Niciodată nu ascultă, doar aşteaptă ca interlocutorul să-şi sfârşească gândul, pentru a se exprima ei. Vorbesc despre ceea ce îi interesează doar pe ei. Am ajuns într-o lume paradoxală, o lume în care, în pofida faptului că putem auzi, vedea şi vorbi, suntem surzi, orbi şi muţi”.

L-a învăţat că oamenii ajunşi undeva te ajută mai puţin decât oamenii simpli:

— Acolo, sus, în vârful muntelui e mai rece, dacă vrei să ajungi în vârf, niciodată nu aştepta că cineva îţi va întinde mâna, mai curând vei fi împins înapoi.

— Dar de ce?

— În vârf e puţin spaţiu, nimeni nu vrea să-şi cedeze locul şi să cadă.

După asemenea cuvinte, Mir medita zile întregi în tăcere. Medita mereu la viaţă, iar aceste gânduri se transformau în dialoguri pline de emoţii:

— Domnule Frank, uneori, când am câte o amintire din viitor şi mă văd matur, observ în oglindă un chip trist. Nu înţeleg din ce motiv, pe an ce trece, chipul meu din oglindă devine din ce în ce mai trist. Am unsprezece ani şi mă tem cumplit de viaţă, de maturitate. Privesc faţa dumneavoastră. Harta ridurilor de pe ea are forma tristeţii. Oare acesta e preţul pe care îl plăteşte omul? Jertfeşte un chip frumos pentru a căpăta înţelepciune? Un copil e frumos şi naiv, un bătrân e urât şi înţelept. E tristă soarta mea, domnule Frank. Dacă un om normal, ajuns bătrân, îşi poate aminti de el copil, eu sunt lipsit de această fericire. Sunt lipsit de trecut.

— Copile scump, pui întrebări greşite. O întrebare corectă ar suna astfel: „Ce trebuie să fac pentru a evita amărăciunea de pe chipul meu?”. E o întrebare pe care ajungi să ţi-o pui prea târziu, căci omul are tendinţa să se obişnuiască şi cu cea mai insuportabilă durere.

— Viaţa o înţelegi doar după ce o trăieşti, la fel cum ai urca un munte, înţelegi cum e să ajungi în vârf doar după ce ai parcurs traseul.

— Corect.

— Soarta tragică e atât de familiară pentru o bună parte din oameni, pentru că cei ajunşi în vârf nu-i ajută pe cei de jos?

— Înălţimea vârfului e diferită pentru fiecare, traseul e diferit, dar şi noi, oamenii, suntem diferiţi. Această diferenţă ne face într-atât de asemănători, încât trăim aceeaşi soartă tragică.

— Nu înţeleg nimic.

— Adesea cel mai bun răspuns e neînţelegerea.

Jocul preferat

Mir a fost un copil apatic. Era plictisit de propria viaţă. Refugiul său erau amintirile din viitor, cu care a învăţat să se joace iscusit. Închidea ochii şi îşi amintea în detalii aceeaşi zi din calendar doar că peste un an. După care se întreba cum au evoluat lucrurile de s-au produs asemenea schimbări radicale în viaţă. Pentru a juca cinstit, refuza să-şi amintească anul care urma. Desigur, îi era greu să renunţe la amintiri. Omul nu e în stare să-şi şteargă trecutul, iar Mir, om fiind, nu era în stare să-şi ignore

viitorul. Consecinţele acestui joc erau cumplite, dar jocul reuşea să îl apere de plictiseală.

Acest joc l-a învăţat că viaţa nu e într-atât de scurtă după cum strigă toţi pe la colţuri, aceasta are puterea de a schimba radical omul cu ajutorul unui simplu moment, care poate dura doar şapte minute.

Mir se simţea diferit, străin, aşa cum erau, de altfel, şi toţi cei din jur. Urmărea smerit cum principiile ajung praf şi cenuşă, cum acel „niciodată" devine „zilnic". Prietenii ajung duşmani, duşmanii prieteni, dar cel mai tare îl durea când descoperea dispariţia unor sentimente puternice, care păreau veşnice.

Compara viaţa cu o odaie formată din patru pereţi, lipsită de geamuri şi uşă. O odaie goală, în care mereu aceiaşi pereţi îşi schimbă locul, fără a modifica peisajul în ansamblu. Astfel realiză că şi ochii te mint în lumea dată.

Partea bună a acestui joc e faptul că Mir a învăţat să preţuiască prezentul, singurul moment în care suntem în stare să fim stăpâni pe propriul destin.

Ziua neagră

Relaţia dintre Mir şi noapte a însemnat întotdeauna detestare reciprocă. Toată ura din el era îndreptată asupra nopţii. Pe an ce trecea, insomniile-i deveneau din ce în ce mai frecvente, totul se explica prin faptul că îi era frică de

dimineţi. Această fobie a sa putea fi descrisă printr-un singur cuvânt – „dimineaţa”.

De fiece dată când se trezea, nu ştia cine este, unde se află, nu sesiza viaţa, asemenea unui copil căruia nu i s-a oferit posibilitate de a descoperi treptat lumea. Noaptea era ca un pântece de femeie din care ieşea spre dimineaţă, iar dimineaţa aducea viaţa dăruită de noapte.

Deschidea ochii şi scotea sunete ca un copil care abia a văzut lumina zilei, descoperea culori ce îl înspăimântau, forme care se mişcau şi sunete care atacau. Dădea din mâini şi picioare pentru a se apăra, urla ca un om sfâşiat de fiare, şi doar atunci când cineva îl îmbrăţişa, simţind apărare şi siguranţă, se calma.

În fiecare dimineaţă, scenariul se repeta. Pentru a se restabili şi a reveni la normal, avea nevoie de câteva ore. Învăţa să meargă, să vorbească, să audă, să gândească... Să trăiască zi de zi, dimineaţă de dimineaţă. Secvenţele din viitor îl înnebuneau, el neînţelegând de ce în oglindă arăta ca copil, iar în amintiri se vedea un bărbat matur.

Până să apară domnul Frank, dădaca lui, doamna Tess, trecea împreună cu el prin acest infern. Aceasta avea răbdare îndeajuns cu acel copil abia apărut pe lume. Mir nutrea o iubire enormă faţă de ea, considerând-o adevărata lui mamă, căci ea era cea pe care o găsea în fiecare dimineaţă alături, cea care, printr-o mângâiere, reuşea să-l apere de propria neştire.

Coşmarul nu se oprea aici. Erau dimineţi în care era incapabil să însuşească ceva, dimineţi care îl blocau într-

un prezent într-atât de străin, încât dorea să nu mai simtă nimic. Ziua neagră, aşa numea Mir astfel de zile. Zile în care era lipsit de orice amintire, lipsit de trecut şi de viitor. Un tunel negru, pe care traversându-l nu depista nimic în afară de un negru infinit. Era o simplă bucată de carne ce tremura şi plângea continuu, iar în loc de sânge prin venele sale curgea groază...

Într-un moment, doamna Mev nu mai suportă aceste scene şi-l trimise pe Mir, împreună cu domnul Frank şi doamna Tess, să locuiască în casa din pădure. Anii cei mai frumoşi din viaţa lui au fost trăiţi acolo. Anume atunci, Mir a înţeles că din cea mai cumplită durere se naşte divinul.

Căsuţa din pădure

Avea unsprezece ani când s-a mutat în căsuţa din pădure. Era mijloc de primăvară. Natura bucura ochiul, iar el ştia că timp de şase ani acel loc îi va fi casă. Era mulţumit de viaţă. Îi plăcea că locuieşte împreună cu oamenii care îl înţelegeau perfect.

La vreo şase kilometri depărtare de casă era un lac imens. Pe malul acestui lac s-au născut multe dialoguri dintre Mir şi domnul Frank. Prin apropiere nu erau alte case, iar pădurea părea ca din poveşti. Cărările se pierdeau sub iarba verde, copacii se înălţau spre cer, iar liniştea te adormea.

Casa era spaţioasă, cu o bibliotecă imensă în care Mir prefera să se piardă ore întregi. Aceasta avea ferestre

mari şi pereţi albi. Nu era o casă luxoasă precum cea a mamei sale, însă era foarte comodă şi familiară. Anume aici, Mir a cunoscut adevăratul sens al cuvântului familie.

— Mir, vino să mâncăm.

— Da, mamă, vin.

— Cum m-ai numit? a întrebat uimită doamna Tess.

— Mamă.

— Mir, dar eu nu sunt mama ta.

— Pentru a fi mama unui copil nu e suficient să-l naşti.

Doamna Tess nu i-a răspuns nimic, dar avea ochii plini de lacrimi. De atunci, Mir a numit-o mamă.

La lac

Scopul urmărit de domnul Frank era să-l pregătească pe Mir nu atât pentru universitate, cât pentru a supravieţui printre oameni. Trebuia să nu mai rostească frazele sale prezicătoare, să nu uite nicio clipă cine este, să ţină piept dimineţilor şi zilelor negre. Domnul Frank a folosit metode drastice pentru a-şi atinge acest scop. Prima lui decizie a fost să-i interzică doamnei Tess să stea cu Mir dimineaţa. Aşadar, Mir rămânea singur faţă în faţă cu infernul. Adesea suferinţa lui era atât de mare, încât fugea prin pădure şi ţipa, cădea pe jos, speriindu-se de o simplă frunză. Apoi, odată cu apariţia unor amintiri din viitor, se calma şi

începea să desluşească lucrurile. Peste ceva timp, seara, înainte de culcare, Mir începu să se lege de pat, iar pe tavan îşi scrise cu litere mari: „Caută răspuns în amintiri”. Când se trezea ţipând, stăpânit de frică, fraza nu avea niciun efect. Dar omul, în cele din urmă, oboseşte şi se calmează, apoi creierul, involuntar, îşi începe munca. A avut nevoie de patru ani de infern până a învăţat să se trezească normal. Totul se datorează deprinderii, pur şi simplu s-a obişnuit să vadă aceeaşi frază, acelaşi tavan, acelaşi corp legat de pat.

Următorul pas pe care l-a făcut domnul Frank a fost şi mai teribil. Acesta îl ducea pe Mir la lac, unde îl urca într-o barcă mică şi lăsa barca la mijlocul lacului. Fără vâsle, mâncare sau apă.

— Domnule Frank, ce faceţi?

— Te învăţ să supraveţuieşti.

— Nu e o metodă raţională!

— Crezi tu?

— Sunt sigur. Dumneavoastră ştiţi că eu nu pot înota?!

— Ştiu.

— Atunci...?

— Învaţă-te să te descurci singur. Sau crezi că toata viaţa eu şi doamna Tess te vom dădăci? Să-ţi dezvălui un secret, nimeni nu are nevoie de tine, nimeni niciodată nu te va ajuta, şi singurul om pe care te poţi baza eşti chiar

tu. Mi-ai zis că vrei să trăieşti ca orice om normal şi să duci o viaţă normală, păi, primeşte această viaţă normală, iar în caz că nu-ţi convine ceva, fii bun şi leagă-ţi o piatră de gât şi du-te dracului!

De la barcă până la mal erau vreo 80 de metri. Era ireal să ajungă fără vâsle. S-a încăpăţânat. A stat zile întregi fără să mişte un deget. A suportat ploaia, vântul şi soarele. Îi venea să urle, se revolta împotriva acestui adevăr, credea că e o exagerare, că lumea nu poate fi într-atât de dură, dar nimeni nu venea să îl ajute. Seară de seară, era luat acasă după o zi petrecută în gol. Într-un moment, în timp ce doamna Tess aranja masa, Mir o întrebă:

— De ce nu vii să mă ajuţi? Sau chiar nu îţi pasă de mine?

— Nu am cum să te ajut.

— Cum adică nu ai cum? Ce-i cu prostiile astea?

— Domnul Frank se opune morţiş, iar eu sunt fără putere în faţa lui.

Auzind asemenea vorbe, Mir a înţeles că într-adevăr nu va fi ajutat de nimeni. A doua zi, a urcat smerit în barcă, dar în cap avea un plan. Era naivă ideea de a încerca să înoate 80 de metri, să ia pe furiş nişte vâsle, şi nici vestă de salvare nu avea.

În acea noapte nu a închis un ochi, a fugit până la lac şi a început să studieze barca domnului Frank. A desfăcut motorul, căci barca domnului Frank era cu mult mai

avansată decât a lui, apoi a făcut aşa încât motorul să reziste cel mult 5 metri. În dimineaţa următoare, la 5 metri depărtare de mal, barca s-a oprit. Domnul Frank a tot încercat să repare motorul, dar nu a reuşit. Mir nu a rostit un cuvânt, i-a zâmbit şi a sărit din barcă, înotând cei 5 metri până la mal. Domnului Frank nu ştia să înoate şi din acest motiv deja el era cel care stătea fără ajutor în barcă. La mal, Mir a aşteptat şase ore, apoi a luat vâslele şi barca şi a înotat până la el:

— În lume există oameni care vor sări în ajutor, care vor face ceva de dragul altui om. Sunt de acord cu ideea că întotdeauna trebuie să ne bazăm doar pe noi, dar uneori suntem incapabili să ne ajutăm, căci nu în zadar trăim într-o societate umană.

Rostind aceste cuvinte, Mir a întins o mână către domnul Frank şi au pornit împreună spre mal.

Portretul morţii

Visele lui Mir erau compuse din secvenţe de amintiri, dialoguri, oameni, străzi, priviri din viitor. Avea vise bune, dar şi coşmaruri, mai era ceva normal în el totuşi. Unul din acele coşmaruri arăta astfel:

Se afla într-un labirint împreuna cu doamna Tess, el ştia unde e ieşirea, ea nu. La un moment dat, doamna Tess a dispărut, iar Mir a tot căutat-o ca un nebun prin toate colţurile. A gasit-o în faţa unei uşi albe, stătea cu faţa tristă şi se uita la uşă. Mir s-a apropiat şi a luat-o de mână:

— Mamă, să mergem, eu ştiu unde e ieşirea.

— Mir, eu tot ştiu unde e ieşirea, însă ieşirile din acest labirint sunt diferite pentru noi.

Doamna Tess îl sărută pe frunte şi ieşi pe uşă.

Doamna Tess mai avea de trăit nouă zile. Atunci, la şaisprezece ani, Mir avea senzaţia că este un nimic, că nu este în stare să schimbe viitorul, în pofida faptului că îl cunoaşte. Fugea departe în pădure şi urla de durere, nu ştia cum să procedeze, cum să o privească, cum să o anunţe, să o ajute. Ciudat, dar ea ştia, simţea. Mir vedea asta în ochii ei, şi ea ştia că el ştie, vedea asta în ochii lui. Tăceau ambii, astfel acceptând soarta.

— Mir?

— Da, mamă.

— Tu ştii care e locul meu preferat din pădure?

— Care?

— Poiana cu viorele.

— Am înţeles, mamă.

— Te iubesc, fiule.

Au îngropat-o în poiana cu viorele.

Rămas-bun

După şase ani de viaţă în pădure, sosise timpul pentru o viaţă printre oameni. Fusesem acceptat la universitate, unde urma să studiez matematica aplicată. Îmi făceam bagajele. Melancolia invadase casa. Îmi era trist că plec, şi îmi era frică de viitor. Chiar şi eu mă temeam de el, deci noi nu ne temem de ce are să se întâmple, ci de ce vom simţi când aceasta se va întâmpla.

În acea zi, domnul Frank era mai tăcut ca oricând. Logic, ce avea să-mi spună? Când a venit automobilul să mă ia, domnul Frank a rostit o singură frază:

— Mir, niciodată nu am întâlnit un copil mai normal decât tine.

M-a îmbrăţişat şi mi-a dăruit şapte carnete în care erau descrise, pas cu pas, toate acţiunile mele din ultimii ani. Pe fiecare carnet era scris acelaşi titlu: Amintiri din Viitor. Am plecat cu sufletul împăcat, ştiam că domnul Frank va trăi încă mult timp, căci va fi prezent la înmormântarea mea.

E greu să fii ca toţi

Roţile se atingeau de asfalt, iar eu mă apropiam de realitate. Sălbăticia rămăsese în acel trecut pentru care eu eram duşman. Priveam în jur şi îmi aminteam de viitor, simţind diferenţa enormă dintre realitate şi amintire. Mă gândeam că prezentul e un dar pin, în pofida faptului că, spre deosebire de amintire, e muritor.

Sincer? Doream să fug din acea lume străină mie. Recunosc, îmi era frică, după atâţia ani de învăţătură, mă temeam că voi pica cel mai important examen din viaţa mea, examenul la normalitate, examenul la disciplina „un om ca toţi alţii”. Realizam că această lume nu are să mă accepte aşa cum sunt. Doare enorm ideea că vei fi respins doar din motiv că aşa eşti tu, un om diferit.

Urma să locuiesc cu alţi doi băieţi, Andrew şi Mark, într-o casă mică. Nu a fost zi în care să nu mă tem de ei, de fapt ca de orice om normal. Atitudinea umană e în stare să distrugă cel mai puternic suflet, iar eu mă consideram un suflet puternic. Îmi calculam orice mişcare, îmi controlam gesturile, dar cel mai complicat era să cântăresc cuvintele ce urma să le rostesc, motiv pentru care aveam probleme de exprimare, interlocutorul era nevoit să aştepte câteva minute până auzea răspunsul meu.

Motivam acest defect printr-o traumă din copilărie, când de fapt acesta apăruse odată cu naşterea mea, de parcă fost semnat un pact.

Am ieşit din automobilul negru. Mă aflam în faţa unei case simple. Am stat aşa jumătate de oră, fără să mă mişc. Nu ştiu de ce. Doar simţeam că am nevoie să fiu spectator, nu actor.

— Amice, tu eşti Mir?

Vocea din spatele meu îi aparţinea lui Andrew.

— Da, eu sunt.

— De ce nu intri?

— Trebuie?

Acesta mă privea perplex, însă Andrew mereu a fost un om isteţ, dar şi înţelept. A devenit între timp unul dintre puţinii pe care îi admiram, de la care învăţam viaţa.

— Trebuie?! Nu, categoric. E în faţa ta un drum şi poţi să alegi: mergi pe el sau nu. Atât. E viaţa ta. O trăieşti cum vrei tu. Există doar o singură problemă, societatea, care vrea ca tu să păşeşti anume pe acest drum. E problema ta dacă eşti un cetăţean ascultător!

Nu a mai zis nimic şi a intrat în casă. M-am pornit după el, ca tras de un magnet.

— Deci ai ales să intri?!

— Sunt doar un cetăţean ascultător care trăieşte conform sistemului.

Ca la început

Începuturile sunt frumoase? Ba nu, sunt grele! Dimineţile rămăseseră la fel de insuportabile şi zilele negre nu dispăruseră din viaţa mea. Deşi ştiam să le ţin sub control, mereu mă sufoca gândul că aceştia doi mă vor trimite la casa de nebuni. Spre norocul meu, locuiam singur în cameră şi, în caz de ceva, puteam să le spun că am avut un coşmar sau că mă doare enorm capul. Trăiam într-o

minciună continuă, ceea ce mă făcea să mă simt penibil, pentru că de fiecare dată când minţeam un om, mă minţeam pe mine, îmi trădam propria onoare.

La universitate era uşor, cel mai probabil din motiv că îmi plăcea. Zilnic eram prezent şi la orele de literatură, eram interesat de cărţile autobiografice sau biografice, speram că undeva, cândva voi descoperi un om asemenea mie. O anormalitate care, prin simplul fapt că e prezentă şi la alt om, să mă definească drept om normal. Eram atent la detalii, căutam prin biblioteci răspunsuri, însă rezultatul lipsea. De fapt, pe cine încercam să mint? Eu ştiam că nici nu are de unde să fie. Amintiri din viitor...

În pofida la toate, continuam să merg la orele de literatură, unde, după patru ani, urma să o întâlnesc pe ea.

Andrew

Andrew era prietenul meu cel mai bun. Studia, ca mine, matematica aplicată. Să fiu sincer, îl consideram mai inteligent decât mine. Un tânăr calm, raţional, un viitor om de ştiinţă şi scriitor. Petrecea mult timp în bibliotecă, unde căuta şi el răspunsuri, doar că la întrebările sale.

Viaţa e un şir de întrebări la care căutăm răspunsuri, iar după aflarea acestora începem să trăim sau murim.

— Salut Mir, de data aceasta a cui biografie o răsfoieşti?

— Andrew, încântat să te văd. Biografia lui Nikola Teslade.

— Vrei să devii biograf?

— Nu, nu cred, pur şi simplu caut nişte răspunsuri.

— Atunci când cauţi un răspuns, dar nu-l găseşti, e cazul să reformulezi întrebarea, poate e incorectă. O întrebare corectă întotdeauna are şi un răspuns.

— Întrebarea e corectă, dar prea complicată (intuiesc că e anormală).

— Pot să-ţi urez doar baftă la găsirea răspunsului.

— Mulţumesc. Tu tot cauţi nişte răspunsuri?

— Da, caut, dar cred că o confirmare, nu un răspuns.

— Confirmare la ce?

— Dacă îţi zic, cred că mă vei considera nebun.

— Mie îmi plac nebunii.

Am zâmbit ambii.

— Eu cred că fiecare om trăieşte două vieţi paralele, una ziua, cea raţională, şi alta noaptea, cea spirituală. Visele ne dezvăluie cealaltă viaţă, cea ascunsă.

— Cealaltă viaţă?

— Da, cea spirituală. Cea în care noi suntem ceva mai mult decât carne, cea în care cunoaştem răspunsuri, adevăruri, esenţa. Un om nu poate supravieţui fără somn doar din motiv că e nevoie de el şi în cealaltă lume.

Eu nu înţelegeam ce spune Andrew. Sincer. Îmi părea nebun, şi mi-am amintit că dacă mi-aş destăinui şi eu secretul, aş arată ca el. Nu puteam să nu-l ascult, să nu pun întrebări, doream să-i înţeleg cuvintele, poate e şi el anormal, poate şi el vede ceva ce nu văd alţii? Asemenea mie. Viaţa e un labirint plin de mister, pe care fiecare îl parcurge individual, cineva se pierde în acel mister, altcineva îl ignoră. O alegere la care toţi avem drept egal.

— Cum e cealaltă viaţă? Din ce este ea formată? Care sunt regulile în ea?

— Cealaltă viaţă e moartea.

Auzind asta, am înmărmurit. Eram şocat.

— Vrei să zici că timp de 24 de ore noi suntem şi vii, şi morţi? Cum e posibil?

— Totul e posibil. Omul trăieşte mai multe vieţi, se reîncarnează, însă noi nu putem scăpa de moarte, aceasta e mereu cu noi. La baza universului stă echilibrul.

— Poţi să demonstrezi asta?

— Nu, nu pot. E doar o teorie, dar am motivele mele să cred în ea.

— Dacă le vei spune asta oamenilor fără a înainta dovezi, vei fi considerat nebun.

— Omul caută mereu dovezi, dar adevărata credinţă constă în a crede fără a vedea, fără a auzi. Doar simţi, atât.

— Dacă cineva ţi-ar zice că îşi uită trecutul, fiece zi de ieri lipseşte din memorie, în schimb viitorul e ştiut perfect, l-ai crede?

— Ai în vedere că trecutul e uitat, iar viitorul e memorat?

— Da... amintiri din viitor.

— E greu de crezut... Cum ar trăi acel om? Pare imposibil.

— Totuşi, crezi?

— Nu, nu cred.

— Eu cred în ceea ce-mi spui fără să cer demonstraţii. Tu de ce nu crezi în ceea ce zic eu?

— Din motiv că viaţa unui astfel de om ar fi lipsită de sens. Doar viitorul e cel ce ne frământă pe toţi. Trăim pentru viitor, luptăm pentru viitor, amânăm pentru viitor. Un om care deja şi-l cunoaşte e un om mort.

— Păi, nu ajungem astfel la ideea ta? Un om mort, dar totuşi viu.

A tăcut privindu-mă pierdut.

— Nebun să fiu.

— Andrew, tu ai zis că în lume totul e posibil. Nu te limita la teorie şi cuvinte, ai nevoie să crezi cu adevărat în imposibil. Numai atunci îl vei descoperi.

Mark

Vreţi să cunoaşteţi un om care e sincer cu el însuşi, astfel fiind sincer cu cei din jur? Vreţi să comunicaţi cu un om sociabil, amuzant şi îndrăzneţ? Atunci trebuie să faceţi cunoştinţă cu Mark. În pofida faptului că era neserios în ceea ce ţine de studiile universitare, eu îl admiram pe Mark pentru unele calităţi aparte. Cred că anume despre el e fraza: „Pe om îl face fapta”.

Mark ştia că nu e inteligent şi nici nu pretindea să arunce vorbe deştepte. Pentru el nu conta aprobarea celor din jur. Ori de câte ori discutam cu Andrew un subiect ce ţinea de materia universitară, Mark era absent. Adesea chiulea de la cursuri, nicio petrecere nu avea loc fără el. În fiecare săptămână era cu o fată nouă. Apropo, toate erau frumoase. Era un tânăr care-şi trăia clipa, un aventurier care nu se teme de eşec.

Mark avea să ajungă un om de afaceri cu renume, creând propriul său imperiu. Eu eram la curent cu asta, însă cei din jur nici nu bănuiau. Mulţi nu înţelegeau cum a ajuns la universitate, şi mai ales cum reuşea să treacă examenele.

În viaţă sunt atâtea aparenţe care ne induc în eroare... Păcat că mulţi privesc doar aparenţele, nu şi esenţa.

Mark îmi era coleg de grupă, deşi nu îi aducea nicio plăcere specialitatea respectivă. Repet, era un om sincer, care a recunoscut de la bun început că nu are de gând să înghită ceva ce nu îi este pe plac. E acel caz, frecvent întâlnit, în care părinţii joacă un rol decisiv în viaţa copilului. Faptul că accepţi moftul unui om apropiat nu înseamnă că îl şi îndeplineşti. E dificil să renunţi la tine.

Atunci când toţi erau la cursuri, Mark sta în diferite localuri din preajmă şi citea cărţile care îl interesau. Urmărea comportamentul clienţilor, preferinţele acestora, îşi făcea notiţe, apoi, analizându-le amănunţit, trăgea concluzii. Era un observator bun, care înţelegea după mimica omului tot ce îl interesează pe acesta. Considera că pentru a avea mulţi clienţi trebuie să înţelegi fiecare persoană în parte, să intri în pielea fiecăruia. Avea o poziţie corectă, iar el era conştient de aceasta.

Într-o zi, când am intrat în camera lui, am observat că toţi pereţii erau numai scheme, odaia era plină de cărţi, poze cu diferiţi oameni, iar pe versoul fiecărei fotografii era câte un comentariu. Mai erau multe mape nespus de mari, în care se păstrau istorii ale diferitor companii de succes, interviuri cu oameni de afaceri cu renume. Mark avea un scop. El lupta pentru scopul său, muncea. E imposibil sa obţii ceva din senin, fără a depune efort. Mulţi s-au mirat când au aflat că acesta devenise un businessman renumit, ajungând la falsa concluzie că nu e nevoie de inteligenţă pentru a reuşi. Adevărul e că Mark a fost de fapt un om inteligent care vedea clar situaţia, un

luptător, o personalitate care îşi dădu seama că pentru a reuşi e necesar să înţelegi omul, sa devii tu acel om, transformându-te în el. Nu în zadar în timpul studiilor el era cel care îi încuraja pe toţi, optând pentru un mod de gândire pozitiv, căci gândurile se materializează. Era prieten cu mulţi oameni, însă puţini erau prieteni cu el. Şi prietenia are nevoie de reciprocitate.

Să fii apreciat şi condamnat în acelaşi timp. E ceva tipic pentru zilele noastre, nu-i aşa?

În aşteptare

Răbdarea nu m-a definit niciodată. Cu toate că eram la curent cu fiecare amănunt din viitorul meu, eram nerăbdător ca acel ceva sa se întâmple anume acum.

Crescând şi studiindu-mi mai bine viitorul, am observat că acesta are tendinţa să se schimbe. Nu radical, bineînţeles, multe amănunte se schimbau totuşi. Aşa am început să mă tem de propriul viitor, înţelegând că nu mai pot fi sigur pe el. Eu, acel de mâine, m-am format datorită eului de azi, astfel am ajuns să-mi trăiesc mai atent prezentul.

Timp îndelungat am aşteptat un om. Pe ea. Doar datorită ei primeam plăcere de la viitor. Din fericire, de oameni nu ai cum să scapi, probabil aşa e scris undeva cu sânge, că trebuie să ne ciocnim de persoane concrete. Nu în zadar se zice că ne formăm prin prisma celorlalţi, găsind bucăţi

de noi în alţi oameni. Ea nu era o simplă bucată, era ceva mai mult de atât. Mă simţeam normal lângă ea.

Iubire

Cineva mi-a zis odată: „Nu m-am decepţionat în iubire. Iubirea e sacră. M-am decepţionat în oameni!”

Iubirea există, însă nu e valabilă pentru oameni.

Nu am iubit-o.

Nu mai am ce să adaug la acest capitol.

Ea

Cum să descrii fiinţa iubită în cuvinte? Pentru mine e imposibil. Oricâtă putere ar avea cuvântul, sentimentul în sine e mereu învingător.

Nu pot să o descriu pe ea, dar pot să mă descriu pe mine în momentele în care am fost alături de ea: un om împlinit, care se bucură de orice amănunt; un om care cunoaşte încotro merge, pentru ce luptă şi unde are să ajungă; un om fericit.

Probabil nu e normal să depinzi de un om, dar normalitatea nu m-a caracterizat niciodată, deci nu vedeam în asta o problemă. Am început să o ador înainte

de a o cunoaşte. O aşteptam de parcă aşteptam să învii din morţi.

Amelia, te-am aşteptat pentru a te pierde.

Amintire în prezent

E una când aştepţi să apară o persoană în viaţa ta şi e cu totul altceva să trăieşti acest moment. Probabil e minunat să te trezeşti într-o simplă şi monotonă dimineaţă pentru a ajunge seara înapoi în pat, realizând că a fost o zi specială după care vor urma multe schimbări.

Eu nu am ştiut ce înseamnă asta, din motiv că am cunoscut întotdeauna scenariul zilei ce avea să urmeze, şi când mă trezeam dimineaţa conştient de faptul că nu m-am trezit în dimineaţa care trebuie, că azi nu o voi întâlni, era imposibil să-mi ignor tristeţea.

După ploaie apare şi soare, după dimineţi care mi se păreau zadarnice, eşuate, sosi şi dimineaţa potrivită, dar vreau să evidenţiez un gând, căci dacă nu ar fi acele dimineţi triste, nicicând nu aş aştepta-o şi nu aş preţui-o pe cea fericită, şi, ce să zic, la fericire nu ai cum să ajungi fără să nu îţi murdăreşti papucii de tristeţe.

În al patrulea an de universitate nu încetasem să frecventez orele suplimentare de la facultatea de litere. Era firesc: acolo urma să o întâlnesc pe ea.

Stăteam în ultimul rând, iar ea în primul. Să nu întrebaţi ce temă se preda, cât de plină era sala sau cine dormita alături de mine. Nu am nici cea mai vagă idee! O vedeam numai pe ea...

Infinitul există. În momentul în care ai nevoie ca timpul să se scurgă mai repede, atunci când răbdarea îngenunchează în faţa timpului, acesta decide să profite şi să se simtă mai presus – asemeni omului care e conştient de puterea sa –, demonstrând că există cu adevărat.

Nu am făcut cunoştinţă în acea zi, dar ochii ei mi-au prins într-un moment privirea. Aveam nevoie să fiu văzut de ea, să realizeze că exist, că sunt acolo doar din motiv că ea există, că ea e acolo.

Amintire neplăcută

Mă consideram puternic, amintirile mă impuneau să cred că sunt deosebit. Unii sunt de părerea că am primit la naştere un dar. Nu fiţi naivi. Am primit un blestem, aşa, cadou cu fundiţă, de parcă l-am cerşit în genunchi.

O zi nu a fost trăită fără încercarea de a mă spăla de amintirile din viitor, de a uita ceea ce era normal să uit, să nu ştiu. Unii caută să fie deosebiţi, iar alţii visează să fie normali, ordinari.

Anii m-au distrus, m-au transformat într-un mort viu, şi ca orice om, căci, orice s-ar zice, om am fost, m-am agăţat de singura aţă ce ducea spre fericire, de Amelia. Şi, cum

credeţi, ce a făcut viaţa? Mi-a tăiat aţa, aşa, brusc, din senin, de parcă nu aş avea dreptul la fericire, de parcă nu respect legile ei.

Colecţia mea de amintiri s-a completat, loc nu mai era, îmi cunoşteam deja ziua, locul, ora morţii.

Au urmat trei ani, după care am murit, din păcate acea amintire devenise realitate.

Refuzul

Mă aflam în bibliotecă, fugeam de amintiri, căutam o ieşire... Dar ce fel de ieşire poate fi din moarte? Distrus complet, dar cu speranţa că totul se va schimba, asemeni unui actor căruia îi este impus un scenariu pe care nu-l poate accepta şi, în loc să se revolte, aşteaptă ca cineva să schimbe scenariul. Tipic uman. Tipic eu. Mereu am înghiţit ce mi se punea pe tavă. Ce să zic, blestemul ştie către cine să se îndrepte pentru a domina, fusesem omul potrivit.

Cum rămânea cu Amelia? Nicicum. Eu ştiam de la bun început că o aştept pentru a o pierde, şi da, drag cititor, eu am murit, nu e o farsă.

Omul primeşte ceea ce aşteaptă, dar ce faci dacă primeşti pre târziu ceea ce ţi-ai dorit? În cazul meu, nu a fost târziu, dar a fost fără folos. Să fiu cu Amelia trei ani, după care să mă îngroape, nu cred că ar fi fost o alegere

corectă. De aceea am renunţat la ea, am ignorat-o dur, am apărat-o de mine cum am putut.

Bibliotecă? Ce bibliotecă? Ah da, uitasem, mă aflam în bibliotecă atunci când Amelia se aşează la masa mea. Era vizavi de mine, sigur că îi simţeam prezenţa, privirea, chiar şi emoţiile trăite de ea în acea clipă. Eu însă rămâneam drept ca o statuie, mă comportam de parcă nu auzeam cum respiră. Mi-a întins un bilet pe care scria: „Salut, Mir”. Nu am ridicat privirea, eram obligat să stau nemişcat, ca un dobitoc needucat care nu are bunăcuviinţa să se salute. O durea, dar pe mine mă durea mai tare. Nu înţelegea motivul, nu puteam să îi dau explicaţii. M-am ridicat şi am plecat, ca un laş care nu a îndrăznit cel puţin să-şi privească omul drag. Am lăsat-o în acel gol singură, cu întrebări fără răspuns, dar am lăsat-o cu un viitor frumos, căci ea avea să devină viitoarea soţie al lui Mark.

Plecarea

Acea perioadă m-a distrus într-un mod special, m-a distrus în aşa fel, încât am devenit puternic. Nu mai aveam ce căuta în viaţa Ameliei, nu mai dispuneam de acel drept. Luasem decizia să fug cât mai departe de ea, mai bine zis de mine, că până la urmă eu eram cel care se temea de prezenţa mea în viaţa ei.

Îmi rămăseseră trei ani de gol, pe care trebuia cumva să-i umplu, şi, ca să fiu sincer până la ultima literă, habar nu aveam cu ce să îi umplu. Viaţa pare o carte cu multe

capitole, însă când îţi piere interesul, numărul capitolelor nu mai are importanţă.

Ştiţi, adesea am auzit această întrebare: „Ce ai face dacă ai şti că mai ai de trăit o singură zi?”. În orice răspuns la această întrebare veţi găsi şi secvenţa următoare: „Aş petrece-o cu persoana iubită”. Cât de departe sunt oamenii de cunoaşterea morţii. Cât de departe sunt oamenii de cunoaşterea iubirii.

Da, eu puteam atunci să aleg să rămân cu Amelia, să trăiesc trei ani frumoşi alături de persoana dragă, dar ce avea să rămână cu ea după? În cazul meu, trebuia să trăiesc cu un gol trei ani, ea însă ar fi fost condamnată la pustietate zeci de ani. Cum aş fi putut să îndrăznesc să o condamn pe viaţă la o asemenea durere? Cu certitudine, ignoranţa mea a rănit-o, dar atunci i-am rănit orgoliul, nu sentimentul. Atunci i-am refuzat dorinţa, nu speranţa. Viaţa nu e posibilă fără suferinţă, totuşi contează să o alegem cu înţelepciune pe cea care nu ne va băga înainte de timp între patru scânduri.

Nu e greu să părăseşti un oraş de unde te alungi tu însuţi. Mi-am făcut bagajul şi am dispărut, fără explicaţii şi rămas-bun, pur şi simplu dimineaţa nu mai eram. Sunt normale asemenea dispariţii? Tu în câte dimineţi te-ai trezit cu oameni dispăruţi? Asta e. Oamenii apar şi dispar, viaţă curată, nu alta.

O lume la dispoziţie

Mi-am iubit anormalitatea doar dintr-o singură perspectivă – nu m-a apăsat trecutul pe suflet. Am avut mereu o singură direcţie, înainte. Soarta mi-a distrus visul, în schimb eu am decis să o admir. Aşa e când stai la o masă cu moartea în faţă: înghiţi de nevoie mâncarea sau primeşti plăcere de la masă. Eu am ales a doua variantă. Ce mai are să-mi facă? Vrea, nu vrea, mă va aştepta până îmi termin porţia.

În dimineaţa aceea m-am îndreptat spre Papua Noua Guinee. Domnul Frank şi-a petrecut cinci ani de viaţă pe acel meleag, mereu îmi descria superbele recife de corali, pădurile tropicale cu fauna şi flora neobişnuite, insulele de dimensiuni mici, aproximativ 600 la număr. Povestirile lui au trezit în mine o poftă mare de a gusta din acel meleag, motiv pentru care m-am început călătoria de aici.

Am aterizat în aeroportul Jackson noaptea târziu, alegând să mă opresc la unul din puţinele hoteluri de acolo. Domnul Frank avea dreptate, e o bucată de rai Papua Noua Guinee. Masivul muntos central se întinde de la Vest la Est şi este presărat din loc în loc cu vulcani, unele cratere depăşesc înălţimea de 4000 de metri. Pe acest arhipelag de la marginea lumii, cresc peste 2000 de specii de orhidee.

Asistând la una din ceremoniile religioase ale triburilor papuaşe, mi-am dat seama cât de liber trăiesc unii oameni. Aceştia nu au nevoie să le demonstreze altora cât de bogat le este traiul, ei îşi duc viaţa aşa cum pot, cum ştiu, esenţială fiind fericirea, devărata bogăţie.

Papua Noua Guinee mi-a fost casă doar o săptămână. Apoi m-am îndreptat spre Arkansas, ţara tuturor posibilităţilor. Cum am ales această destinaţie? Simplu, am închis ochii şi am aruncat o pietricică pe hartă. E tare fain momentul când realizezi că un joc copilăresc îţi decide ziua de mâine.

Mă stabilisem în Little Rock, capitala statului. De la natură la clădiri uriaşe, de la libertate la un sistem impus de oameni, de la fericire la puşcărie benevolă. Oameni trişti, care mereu se grăbesc undeva... Aceştia mi-au amintit de nişte morţi care se grăbesc să trăiască. Ţară a tuturor posibilităţilor? Dacă posibilitatea înseamnă rutină, eu aleg să mă abţin. După două zile, am fugit în Peru.

De această dată nu m-am stabilit într-un loc anume, călătoream toată ziua prin oraşe precum Lima, Cuzco şi Arequipa. Soarele încălzea zâmbetul oamenilor, care era într-adevăr viu, sincer. Ultima destinaţie din Peru fu Machu Picchu. Nu voi descrie acest oraş, aştept o descriere de la voi, aţi prins ideea, da? Dar nu pot să omit dialogul dintre mine şi Robert, un american care se stabilise de câţiva ani în Peru:

— Mir, ochii tăi sunt de culoarea tristeţii.

— Cum arată culoarea tristeţii?

— La fel cum arată un copil care plânge.

— Probabil ai dreptate, Robert, probabil în mine trăieşte un copil care plânge.

— Atunci şterge-i lacrimile şi fă-l să zâmbească!

— Am încercat...

— Ce răspuns mai e şi ăsta? Băiete, termină cu dramatismul, fiecare îşi are tragedia sa. Nu contează ce s-a întâmplat sau ce are să se întâmple, luptă pentru ziua de azi, e tot ce ai tu! Ai mâini şi picioare, judeci limpede, ai bani, care e problema ta?

— Ştiu că mai am de trăit doar trei ani.

— Păi trăieşte-i, nu-i plânge. Semeni cu un om care deja a fost îngropat şi se boceşte deasupra propriului mormânt.

Eu am tăcut. Adevărul nu are răspuns sau continuare.

— Robert, ai dori să-ţi cunoşti viitorul?

— Hm, nu cred. E o sinucidere benevolă, după care viaţa rămâne fără sens.

— Eu îmi ştiu viitorul. Ce-mi mai rămâne să fac?

— Să renunţi la cel pe care-l cunoşti şi să-ţi construieşti altul.

— Nu e posibil.

— Vezi, asta ai zis-o tu, nu eu. Ce îţi pui pe masă aceea mănânci.

— Dar nu tu îţi alegi meniul, altcineva decide pentru tine ce vei mânca.

— Presupunem că acel altcineva decide ce stă pe masa mea, dar tot eu decid ce să înghit.

Iar am tăcut. Să fi fost un alt adevăr?

Drumul spre Andaluzia fusese dominat de gânduri, pentru prima dată realizasem că am trăit doar conform amintirilor din viitor, nu am încercat să mă revolt, deşi sufletul meu suferea în tăcere. Nu am fost om, ci un actor care accepta scenariul prost, crezându-l perfect. Câtă stupiditate să încapă în capul meu oare? Îmi venea să sar din avion şi să plec la Amelia, să-mi trăiesc viaţa pe care mi-o doresc, pe care o merit. Dar nu am făcut-o. Am rămas să-mi continui călătoria. Motivul? Ce să zic, pentru a trăi e nevoie de mult curaj.

„Adevăratul farmec al Andaluziei poate fi apreciat de pe culmile munţilor acestei regiuni fierbinţi, unde sunt risipite sate pitoreşti cu case văruite în alb.”

Acele case albe mi-au văruit şi amintirile în alb. De parcă eram blocat într-o foaie goală ce trebuie acoperită cu întâmplări, cu viaţă. Acolo am cunoscut-o pe Carmen, dansatoarea de flamenco. O asociam cu Carmen a lui George Bizet, o fiinţă care semăna mai puţin cu o pasăre delicată şi mai mult cu un animal puternic.

— Ai decis, te întorci la Londra?

— Nu ştiu, Carmen, ar trebui.

— Ce te opreşte?

— Ideea că ar putea fi prea târziu.

— Aşa e când nu trăieşti momentul atunci când acesta îţi este dăruit. Mai târziu, începi să-l cerşeşti. Dacă crezi că vei încurca, fă-ţi un bine, trăieşte-ţi viaţa fără a o păta pe a altora.

Ţineţi minte masa la care stăteam faţă în faţă cu moartea? Ziceam că aleg să savurez mâncarea, dar am ajuns să o înghit. Credeţi că e uşor să primeşti plăcere doar mişcând dintr-un deget? De la bun început înghiţim totul, abia după asta ajunge la creierul nostru că e ceva bun. Cam asta mi s-a întâmplat, până am realizat că trăiesc, am învăţat să trăiesc trăind!

Călătoria mea a durat încă patru luni, timp în care am vizitat mai multe ţări, am cunoscut oameni şi pe fiecare meleag nou găseam bucăţi din mine, la final reuşind să mă reconstitui.

Coreea de Sud

Era primul Crăciun petrecut în singurătate, dar nu mă deranja. Probabil ar fi trebuit să-mi iau atunci bilet spre Londra, însă am decis să mai rămân. Un an. Închiriasem o casă în oraşul Jeonju şi mă angajasem învăţător de matematică la una dintre şcolile locale. Song Jae Rim preda engleza, avea 27 de ani, fiind cel mai vesel om pe care l-am cunoscut vreodată. Ne-am împrietenit cu uşurinţă, ne plăcea sa bem vin de orez şi să ne plimbăm noaptea pe străzi.

— Mir, care e scopul tău în viaţă?

— Dacă e să mă gândesc bine, nu am niciun scop, nici nu l-am avut.

— Ei, ei, ei, zicea Song Jae abia ţinându-se pe picioare. Nu e bine. Nu e bine deloc.

— Cum este, aşa este.

— Prietene, nu vrei să cucereşti lumea?

— La ce mi-ar trebui lumea? Nu e de ajuns că eu sunt pierdut, îmi mai trebuie şi o lume pierdută? Trăim pentru că nu avem alternativă. Blocaţi în sistem, ne punem scopuri. Credem că totul e în mâinile noastre, în timp ce mâinile noastre sunt în alte mâini. Fugărim anii şi nu preţuim momentele. Ne satisfacem capriciile pentru a nu ne simţi vinovaţi că urâm ce avem. Blestemăm soarta, pe când ar fi mai raţional să ne blestemăm pe noi. Cine are nevoie de această sărăcie? A vrea să cucereşti lumea e ca cum ai vrea să fii cel mai sărac dintre săraci.

— Nu înţeleg cum din gura unui om atât de inteligent şi vesel iese atâta ură faţă de lume? Ei, cred ca ai băut puţin vin, mai bea şi hai cu mine.

Song Jae a pus mâna pe umărul meu şi a început iar să cânte. Avea dreptate, iubeam viaţa, oamenii, primeam plăcere de la ceea cu ce mă ocupam, însă ura îşi avea efectul său. Mă durea mult faptul că am fost impus să-mi pierd omul drag, renunţând benevol, dar totuşi forţat.

— Song Jae, hai, trezeşte-te.

— Mă doare capul.

— Mai bine te-ar durea limba.

L-am luat pe sus şi l-am dus în baie.

— Uite ce cadou bun îţi fac de dimineaţă, iubeşte-te cu apa, că femei, cu indecizia ta, nu mai vezi.

— Ieşi dracului!

— Hai că ies, istericule. Auzi, îmi băgasem din nou capul prin uşă, da poate ai nevoie de un opa (aşa îşi numesc domnişoarele iubiţii în Coreea)?

— Când te plesnesc cu capul de ceva!

— Ia ce repede te-ai trezit, râdeam eu.

— Iar ţi-ai luat gimbap?

— Da, că tu mi-ai lăsat frigiderul gol.

— Hai că deseară te invit eu la masă.

— Da nu ai ţipat tu toată noaptea că o inviţi pe ea la cină?

— Când?

— Când îţi mai funcţiona creierul. Hai, du-te şi invit-o, că am deja migrenă de la miorlăitul tău.

— Oricum, nu va accepta.

— Ah, iată de ce mă întrebai tu de scopuri, voiai să te lauzi că scopul tău e să fii un laş. Îmi pare rău, deja sunt la curent.

— Gata, o invit, numai să-ţi tacă gura. Şşt.

La capitolul dedicat Coreei de Sud filele din jurnal sunt cam goale – când eşti fericit nu ştii ce să notezi, preferi să fii fericit în continuare. Într-adevăr, ce să scrii: sunt fericit din motiv că-s fericit? Sunt fericit pentru că sunt sănătos, pentru că nu sunt singur, pentru că trăiesc? Şi când mă gândesc că ar fi trebuit să zâmbim cu toţii mereu... De ce totuşi poţi vedea peste tot feţe triste? Păi, de ce omul nu preţuieşte niciodată ce are?

— Ce repede a trecut anul, poate mai rămâi?

— Trebuie să plec.

— Eşti sigur?

— Da, a venit timpul, Song Jae.

— Ştii că oricând vei avea unde să te întorci!

— Ştiu. Ai grijă de ea, aveţi un viitor frumos.

Revenirea

Gălăgia din aeroport m-a petrecut şi tot ea m-a primit înapoi. Gălăgia era alta, eu eram altul, totul se schimbase.

Plecăm pentru a ne regăsi şi revenim pentru a înţelege dacă ne-am regăsit cu adevărat.

Andrew şi Mark mai locuiau împreună, mă aflam în faţa uşii şi pur şi simplu o priveam. Uşa se deschise, iar după prag se afla Andrew:

— Tu?

— Eu.

— Pe unde dracu ai umblat?

— Mai bine întreabă pe unde nu am umblat.

Ne-am îmbrăţişat amical. E plăcut când înţelegi că cineva ţi-a simţit lipsa, te-a aşteptat.

— Unde e Mark?

— Are treburi prin oraş. Tu de ce nu ne-ai anunţat că pleci?

— Ce avea să schimbe asta?

— Poate că multe nu s-ar fi schimbat, dar dacă crezi că e firesc să dispari aşa cum ai făcut-o tu, fie.

— A fost decizia mea, tu ai înţeles-o.

— Da, dar nu am acceptat-o. Mi-am făcut griji, credeam că eşti mort.

— Hai lasă tragedia, zi-mi ce se aude, ce noutăţi ai.

— Fac doctoratul, cam totul e pe vechi. Nu prea îmi plac schimbările.

Între timp a venit şi Mark, iar pumnul lui mi-a sărutat faţa, amical desigur.

— Ce dracu cauţi tu aici?

Am zâmbit, că nu era să plâng de la o zgârietură.

— Am meritat-o.

— Meriţi un şut în fund, idiotule.

— Ce mai aştepţi?

Nu ştiu de ce, dar în loc de şut am primit o îmbrăţişare. Martoră la această scenă a fost Amelia, care stătea nedumerită lângă uşă.

— Mir, vreau să ţi-o prezint pe iubita mea, ea e Amelia.

— Îmi pare bine să te cunosc, am salutat-o zâmbind.

— Asemenea.

Faţa ei era ca stana, nu arăta nicio emoţie. O priveam, ea însă făcea orice să nu îmi observe prezenţa.

— Mark, la ce facultate învaţă Amelia?

— La litere.

— Vrea să devină scriitoare?

— Nu vreau, voi deveni! mi-a tăiat-o fata sec.

Era evident că nu uitase nimic, ba mai mult, o deranja faptul ca mă aflam din nou acolo.

— Mir, ce ai de gând să faci? m-a întrebat Andrew.

— Ce mai pot să fac? Doctoratul, merg înainte.

Accident aerian

Toate locurile din salon sunt ocupate, alături de mine se află o domnişoară care citeşte. În faţa mea, un cuplu, din discuţie am înţeles că pleacă în luna de miere. În spate, doi bărbaţi stau cu nasurile în laptopuri. Nimic special, cu excepţia faptului că avionul are să cadă în câteva ore.

Probabil trebuie să fii ţicnit la cap ca să urci de bună voie într-un avion care se va prăbuşi, dar ce puteam să fac? Aşa mi-a fost scris, dacă nu urcam în avion, oricum avea să mor în acea zi, doar că moartea ar fi fost diferită. Nu doream să-mi aleg moartea, am acceptat totul aşa cum era. Ăsta-i jocul!

Anume în acel moment realizezi cât de neajutorat eşti şi toată puterea pe care ai simţit-o pe parcursul întregii vieţi dispare. Omul se naşte pentru a muri! Singura lege din univers care nu are excepţii. Ce se află între naştere şi moarte e altă poveste...

De ce oamenii încearcă să-şi amâne moartea prin rugăciuni? Bine, nu mori azi, mori peste douăzeci de ani, dar ce vei face în aceşti douăzeci de ani? Vei preţui clipa? Ba deloc! Vei fi iarăşi prins în plasa problemelor, nemulţumirilor, eşecurilor. Un robot care lucrează de la oră la oră şi îşi plânge de milă că nu îi ajung bani, că îl doare spatele sau capul, că nu-l ascultă copilul, iar femeia îl înşală. Trebuie să te trezeşti dis-de-dimineaţă, să duci copiii la şcoală, să nu întârzii – Doamne fereşte – la serviciu, să-şi faci cuviincios munca, să dormi. Şi aşa zi de zi. Ne plângem un an, apoi altul, până ajungem la capătul vieţii. Abia atunci începem să mai cerşim puţin timp de la moarte. Pentru ce cerem acest timp?

Omule, tu ce vrei de la tine, de la viaţă, de la moarte?

Amelia

— Amelia, aşteaptă o clipă.

— Salut, Mir.

— Salut, putem vorbi?

— Avem despre ce vorbi?

— Eu cred că da.

— Eu cred că nu. Cum facem?

— Tu ai nevoie de ajutorul meu.

— Pe bune? Singurul om care mă poate ajuta şi de care am nevoie sunt eu însămi!

— Chiar vreau să te ajut.

— Mir, nu e suficient să vrei să ajuţi, mai trebuie ca şi celălalt om să şi-o dorească, iar eu nu doresc, înţelegi?

— Da.

— Atunci am terminat discuţia.

— Pot să îţi fac cunoştinţă cu domnul Frank.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

— De unde îl cunoşti pe domnul Frank?

— E un vechi prieten de-al meu. Dar dacă zici că nu ai nevoie...

— Stai.

— Da?

— Fie, într-adevăr îţi voi fi recunoscătoare dacă îmi vei face cunoştinţă cu el.

— Mâine eşti liberă? Călătoria va dura câteva zile.

— Da, ne-am înţeles.

— Eşti gata?

— Da.

— Atunci urcă în maşină.

— E departe?

— Destul de departe.

— Cum l-ai cunoscut pe domnul Frank?

— A fost dascălul meu, am locuit împreună câţiva ani.

— Nu ştiam.

— Nici nu aveai de unde să ştii.

— L-ai anunţat că venim?

— Nu, îi vom face o surpriză.

În acea zi am vorbit puţin, dar nu tăcerea se afla între noi, căci între doi oameni nu se află nimic în afară de propriile lor sentimente, principii şi păreri de rău.

— Scrii ceva?

— Nu, doar un jurnal cu câteva gânduri.

— Ai idei pentru o carte?

— Deocamdată nu, aş dori să încep cu biografiile. Mereu am fost atrasă de ele, de aceea vreau să scriu şi eu câteva.

— Pentru asta ai nevoie de domnul Frank?

— Da. Trebuie să scriu biografia unui om de la care ai ce învăţa, iar domnul Frank e anume acel om.

— Sunt oameni cu o biografie mult mai interesantă.

— De exemplu?

— De exemplu, un om care îşi cunoaşte viitorul şi îşi uită trecutul.

— Nu există astfel de oameni.

— De unde ştii? Ai fost în pielea fiecărui om?

— Nu, dar nu există.

— Să-l întrebi pe domnul Frank, dacă există asemenea om, el cunoaşte unul. Mai bine zis, îl cunoaşte pe singurul om de acest fel.

Casa din pădure nu s-a schimbat. A rămas la fel şi domnul Frank.

— Bine ai ajuns, domnişorule.

— Ştiai că vin?

— Nu, dar te aşteptam.

— Domnule Frank, vreau să ţi-o prezint pe Amelia, o viitoare scriitoare.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară.

— La fel, a murmurat sfioasă Amelia.

Am condus-o pe Amelia în odaia sa, apoi am intrat în bibliotecă.

— Ţi-a fost dor de acest loc?

— Da, enorm.

— Eşti fericit?

— Mulţumit.

— Ţi-a dispărut sclipirea din ochi, ceva are să se întâmple?

— Ce are să se întâmple aceea şi se va întâmpla. Nu putem schimba nimic.

— Cine e ea?

— O prietenă, pe care vreau să o ajut.

— Doar atât?

— E viitoarea soţie a unui prieten, deci atât.

— Am înţeles.

— Am o rugăminte.

— Care?

— Îi poţi permite să scrie o carte biografică despre tine?

— Eu nu sunt interesant, a zâmbit cu subînţeles domnul Frank.

— Iar eu sunt interesant?

— Da. Şi dacă vrea cu adevărat să scrie o carte bună, atunci tu trebuie să fii protagonistul.

— E exclus.

— Bine, atunci eu sunt de acord, dacă tot zici că ţii la ea.

— Dar nu am zis asta.

— Ba da, hai să luăm masa.

Urma să venim în fiecare weekend la domnul Frank. Astfel am reuşit să mă împrietenesc cu Amelia. După una din călătorii, am găsit sub scaunul maşinii jurnalul de care mi-a zis Amelia, jurnalul ei. Am păstrat acel jurnal, ba mai mult ca atât, l-am citit.

Jurnalul

Un carnet vechi, cu foi rupte şi fără a avea notate datele, cam aşa arăta jurnalul Ameliei. Nu era un jurnal obişnuit, trebuia să descoperi starea protagonistei printre rânduri.

...Şi uneori plecăm.

Plecăm în pofida faptului că iubim. Plecăm în pofida faptului că în locul spre care ne îndreptăm vom da doar de frig. Plecăm din simplul motiv că nu mai rezistăm sau poate pentru că ne-am pierdut pe noi înşine.

Da, am pierdut.

Am pierdut un vis, o imaginaţie, o viaţă ce nu a fost trăită. Şi după o luptă dusă în van, realizăm că am epuizat minute pentru o fericire inexistentă.

Da, plecăm ca nişte câini buimatici, dăm dovadă de slăbiciune şi laşitate, suntem ruşinaţi de orgoliul pe care l-am crescut ani buni. Lăsăm la naiba totul... şi plecăm.

Nişte laşi, toţi ne numesc laşi, pentru că am plecat. Dar, nimeni, absolut nimeni nu pleacă de acolo unde îi este bine.

Citind această secvenţă, mi-am amintit de plecarea mea, nu ştiu dacă ea a plecat vreodată, dar la sigur conştientiza cum se bate o inimă care decide să dispară.

Când simţi că s-a terminat, nu mai accepta virgula. Pune punct şi dă-ţi altă şansă. Vreau să accentuez că după ce punem un punct nu ştiu de ce mai adăugăm două alături. Sunt puţini cei care reuşesc să nu rămână blocaţi în trecut şi merg mai departe. Şi mă întreb: De ce nu ne oferim o altă şansă?

Suntem încăpăţinaţi, naivi şi fricoşi!

Ne este atât de frică că nu vom găsi un om ca acesta! Pe bune???

Chiar nimeni?

Probabil acea persoană e presărată cu perfecţiune din cap până în picioare...

Termin-o cu frica!

Pentru că începuturile sunt nespus de frumoase, au ceva magnific în ele. De ce să nu trăieşti un nou început? De ce să nu cunoşti alte persoane, alte viziuni şi gânduri? Lumea nu se limitează la o persoană, un oraş, o ţară!

Mereu trebuie să cauţi ceva nou, să zâmbeşti alături de alţi oameni, să admiri o altă privire, să fii nebun după un alt glas, miros...

Caută-te pretutindeni. Vei găsi în alţi oameni bucăţi din tine.

O mulţime de întrebări şi răspunsuri, dar nu asta vedeam în acest text. Aveam impresia că lupta cu ea însăşi, de parcă voia să uite un anumit om şi să-şi ofere şansa de a merge înainte. Gândea corect, a procedat aşa cum procedează un om puternic, a mers înainte.

Pleci.

Laşi în urmă infinitul.

Pleci. Nici nu mai regreţi. Nu ai dreptul să regreţi. Ducă-se dracului timpul, cuvintele, gândurile, momentele, amintirile, prima atingere şi ultima îmbrăţişare, care nici prin cap să-ţi treacă că e ultima. Ducă-se dracului războiul pierdut în faţa propriei persoane. Dar de ce să complicăm lucrurile? Ducă-se dracului propriul suflet... Du-du-du-du-du!

Pentru că mereu şi oriunde unul munceşte, iar altul scuipă, unul creează, iar altul distruge, unul visează, iar altul nu mai are nicio dorinţă.

Da, aşa trăiesc mii de oameni.

Da, toţi cred ca ei sunt cei care muncesc, creează şi visează, când de fapt totul e invers.

Da, suntem nişte laşi, nu avem curajul să trăim cum dorim noi.

Nu avem curajul să rămânem. Să corectăm.

Şi cel mai trist e faptul că nu suntem în stare să comunicăm sincer cu persoanele dragi.

Păcat că în loc să comunici şi să clarifici situaţia alegi să pleci.

Amelia, cine a plecat?

Dăm cu capul de uşi închise, uşi care iluzoriu păreau accesibile.

De la bun început nu conştientizăm gravitatea situaţiei, dar peste un timp capriciul devine prea măgulitor.

Da, am spus capriciu, pentru că adesea uşile închise reprezintă doar un capriciu care cere să fie satisfăcut. La început încercăm să-l convingem cum ştim noi mai bine pe cel de după uşă să ne ofere posibilitatea de a intra. Acum începe jocul. Un joc în care adesea demnitatea şi mândria ajung la nivelul picioarelor, doar pentru a învinge, iar

persoana de după uşă devine un telespectator ce ronţăie floricele de porumb şi primeşte plăcere de la faptul că a ajuns atât de dorit.

Ce urmează? Diverse, de la dramă neîmplinirii la ură şi cruzime; de la reproşuri la indiferenţă; de la fapte la uitare.

Adevărul e că oamenii care stau după uşă reprezintă acele capricii. Satisfăcute sau nu, acestea ajung într-un final netrebuincioase.

Cu cât citeam mai mult din jurnalul Ameliei, cu atât realizam mai limpede că nu cunosc nimic despre ea. Textele îmi permiteau să mă apropii de ea, să o simt, şi nu puteam să-mi refuz această plăcere. Resemnarea nu presupunea ignoranţă.

Cel mai important în viaţă e să te găseşti pe tine, să te cunoşti şi să te înţelegi.

Nu căuta acceptarea în altă parte. Tu eşti cel care se acceptă, trebuie să o faci, dacă vrei să trăieşti o viaţă împlinită.

Tu reprezinţi viaţa.

Înţelegându-te pe tine, înţelegi viaţa.

Fă o pauză. Nu te uita în jur, priveşte în tine. Acolo, înăuntrul tău, vei găsi toate răspunsurile, vei găsi liniştea, doar caut-o.

Amelia, oare tu te-ai găsit pe tine?

Dar când te afli într-o închisoare fără gratii, cel mai îngrozitor lucru este că nu eşti conştient de barierele care-ţi închid orizontul. Rătăcim în ceaţa deasă, crezând că vedem prin ea. Nici nu bănuim existenţa unor lucruri.

La un moment dat, propriile gânduri ajung să ne condamne. Înţelegem că viaţa a devenit o carte în care filele sunt pline doar de reproşuri şi regrete.

Promitem că de mâine vom schimba totul. Şi, de-a lungul anilor, acea zi de mâine nu mai vine. În schimb, aplecăm mai des capul de ruşine.

Trăim în minciună, frică, speranţă. Cautăm perfecţiunea pretutindeni, pentru a o însuşi în cel mai indiscret mod.

Ajungem să pierdem propria personalitate şi propria conştiinţă.

Ne dorim să nu mai greşim, să nu mai regretăm, dar aceasta se echivalează cu inexistenţa, căci cu TOŢII greşim, cu TOŢII învăţăm să trăim.

Ştiţi care e farsa pe care ţi-o joacă viaţa? Pe nimeni nu-l afectează greşeala ta. Aceasta azi este discutată, iar mâine uitată. Iar tu stai şi priveşti neputincios la ea. Oamenii sunt prea egoişti pentu a se gândi la tine, se gândesc doar la ei, doar la greşeala lor, iar tu te consumi. În esenţă, ne consumăm fiecare în parte de la nişte nimicuri pe care inconştient le credem de o importanţă majoră.

Niciodată nu am cugetat asupra acestui fapt, nu mi-am pus întrebările pe care şi le punea ea, deşi răspunsul e acelaşi. Ne punem întrebări diferite, dar răspunsurile ce se aseamănă sunt cele ce ne unesc.

Dacă toţi merg spre est, iar eu am decis să merg spre vest, înseamnă că aşa simt. Asta e cea mai mare comoară a omului, curajul de a merge acolo unde îşi doreşte, nu unde îi dictează societatea.

* * *

În negrul de după geam găsesc linişte.

Niciodată nu am putut să-mi explic de ce ador întunericul, copacii goi, peisajele departe de a fi numite frumoase.

Le ador, mă fascinează, găsesc în ele culoarea imaginaţiei.

Din copacii goi pot să modelez orice, pot să-i îmbrac în coroane de lumini.

Din culoarea sumbră, experimentând, obţin culori noi, negăsite în natură.

Dacă aş avea de ales între iarbă şi nămol, cred că aş alege nămolul, oricât de bizar ar părea. Nimicul e un tezaur, din el poţi crea orice, dar din ceva ce există nu poţi face nimic , poţi doar schimba, dar nu întotdeauna.

Dacă, într-un moment în viaţa voastră totul pare negru, bucuraţi-vă, aveţi ocazia să creaţi sublimul. Niciodată să

nu vă fie frică de întuneric, el e divin. Să vă fie frică de soare, el poate arde.

* * *

Ce are să se întâmple dacă am să râd la o dramă şi am să plâng la o comedie??? Mmm, presupun că nimic. Da, sigur că am să fiu privită cu suspiciune de oamenii din jur, dar ce are străinul cu alegerea mea?

Corect. Noi alegem să râdem sau să plângem. Existăm în funcţie de ceea ce alegem.

Eu am ales să râd.

Nu este greu să faci o alegere, e greu să trăieşti cu ea.

* * *

Intersecţiile reprezintă ceva inevitabil pentru mine, ceva ce mă ajută să mă redescopăr şi să mă simt mai împlinită după ani de zile.

Vorbesc despre intersecţiile dintre trecut şi prezent, despre oamenii care au dispărut total din peisajul vieţii mele, însă umbrele lor totuşi mai apar pe strada mea.

Cu toţii avem dimineţi în care ne trezim cu gândul la o anumită persoană, cineva care de mult este în lista uitaţilor, dispăruţilor, şi uite că doar peste câteva ore, pe o ulicioară îngustă, dai nas în nas cu acea uitare.

Aceste intersecţii sunt diferite, pentru fiecare în parte, căci cineva are curajul să se salute şi să zâmbească;

altcineva are bunăcuviinţa să schimbe câteva cuvinte; iar pentru unii ignorarea reprezintă cea mai bună alegere la momentul de faţă.

Totuşi persistă ceva ce ne învăluie pe toţi fără excepţie, amintirile... Da, anume acel trecut ce nu poate fi şters sau înlocuit, el este o realitate care mereu va reprezenta o părticică din propria fiinţă. Un om irepetabil, ce ţi-a dăruit sentimente unice, un sărut plăcut, o îmbrăţişare neaşteptată, un zâmbet mult dorit. E minunat când păstrezi în suflet doar ceea ce e mai frumos, mai sublim.

Dar..., în asemenea momente, nu sunt interesată de omul ce stă în faţa mea, sunt interesată de mine, de reflecţia mea în acel om, căci acolo unde mai înainte reprezentam un tot, m-am regăsit drept o străină.

Sunt o străină pentru că m-am schimbat, ca orice om, şi evident că lipsa comunicării transformă orice cuplu în simple „cunoştinţe”. Doar atât.

Intersecţiile îmi amintesc de o decizie pe care am luat-o cu mult timp în urmă, decizia de a dispărea din viaţa unui om, şi doar intersecţiile îmi răspund la întrebarea ce mă frământa cândva: „Am procedat corect?”

* * *

Când am de ales între speranţă şi nimic, aleg nimicul.

De regulă, speranţa înseamnă aşteptare, iar nimicul e o posibilitate de a merge înainte, cel puţin pentru mine aşa stau lucrurile.

Iniţial mă macină ideea că trebuie să sper la o anumită întâmplare sau schimbare. Mă roade faptul că nu ştiu nici cât timp sunt dispusă să sper, nici dacă speranţa va deveni realitate într-un final.

Ţin să mai subliniez o dată dragostea mea pentru nimic, căci din nimic pot face orice, iar din speranţă pot alcătui doar probleme pentru determinarea probabilităţii: Care e probabilitatea că în următorul an speranţa mea se va adeveri?

Motivul pentru care am îndrăgit-o pe Amelia? „O ador pentru că o voi adora”, aşa sună explicaţia mea. Aveam încredere în eul cel de mâine, în alegerea lui, în sentimentele lui. Nu căutam explicaţii pentru aceste trăiri, şi chiar dacă le-aş fi găsit, nimic nu s-ar fi schimbat. Jurnalul ei mi s-a părut profund, de parcă Amelia ducea o luptă cu toată lumea prin intermediul acestuia. Tinde să ajute, realizând că întâi de toate te ajuţi pe tine pentru a putea întinde o mână altora.

Ultima vizită

Am fost alungat din propria casă, din propria viaţă, ca un câine ce şi-a muşcat stăpânul. Oamenii nu vor şti niciodată care e ultima clipă petrecută alături de o persoană, care e ultima vizită. Toţi ştiu că trebuie să preţuiască momentul, dar nimeni nu-l preţuieşte, consolându-se cu ideea că viaţa e lungă, totul e înainte şi că mâine va fi altfel, că vom începe să preţuim. Dar nu se mai ajunge la acest capitol, de parcă viaţa e o carte cu foi albe, şi pentru a ajunge la

ultimul capitol scris, trebuie să treci peste aceste pagini nescrise.

Trei zile, tot ce îmi mai rămânea, anume cu trei zile înainte de accident l-am vizitat pe domnul Frank. Ultima vizită.

— Mir.

— Da, dascăle.

— De ce eşti trist? Pari atât de pierdut.

— Pur şi simplu trebuie să plec pe un timp, îmi va fi dor.

— Unde pleci?

— În Coreea, la nunta unui prieten.

— E un eveniment frumos.

— Da.

Amelia apăru în uşă:

— Amelia, eşti gata?

— Da, putem pleca.

M-am întors să plec, dar am simţit o mână luându-mi braţul:

— Noi nu o să ne mai vedem, aşa-i?

Nu am putut să îi răspund, ce era să-i zic? Că mai am câteva ore şi mor? Am tăcut şi am ieşit doborât din bibliotecă.

Automobilul se îndepărta, în urma acestuia rămânând figura neagră a prietenului meu bătrân. Lipsit de trecut, simţeam totuşi, aveam emoţii. Un ataşament nu-l ştergi nici cu uitarea, el pur şi simplu e veşnic. Am oprit maşina şi am alergat către domnul Frank, mi-am pus capul pe umărul lui şi am început să plâng în hohote. Îmi plângeam destinul şi durerea.

Noaptea pe pod

Petalele de lumină ale felinarelor erau împrăştiate peste tot. Îmi priveam mâinile şi observam cum liniile din palmă sunt prinse într-un labirint, la fel cum şi eu eram prins în ultima mea noapte din viaţă. Era ora 21.53. Mai rămâneau şapte minute până la sosirea Ameliei. Credeţi-mă, au fost cele mai insuportabile şapte minute din viaţa mea: Pe de o parte, voiam ca acestea să nu treacă, iar din altă parte, nu aveam răbdare să dispară cât mai repede.

Timp de şapte minute, pe lângă mine au trecut nouă oameni. Unul dintre aceştia urma să fie cu mine în avion, adică, asemenea mie, îşi trăia ultimele ore din viaţă. Interesantă e viaţa, nu? Treci pe lângă un om străin care are să îşi sfârşească drumul odată cu tine. Dacă aţi şti când treceţi pe lângă un viitor prieten, duşman, suflet pereche, probabil aţi fi mai atenţi la trecători.

— La ce te gândeşti, Mir?

— Amelia, scuze, nu am observat cum te-ai apropiat.

— E în regulă.

— Mă gândeam la viaţă.

— La ea nu se gândeşte, ea se trăieşte!

— Adevăr zici.

— Păi, am minţit eu vreodată?

— Hm, probabil.

Am zâmbit ambii.

— S-a întâmplat ceva? Nu mă aşteptam să mă chemi aici.

— Am vrut să fac o plimbare prin oraş înainte de plecare.

— Cu mine? a întrebat mirată.

— Da.

A tăcut.

— Mir, de mult vreau să te întreb ceva.

— Întreabă-mă.

— De ce ai procedat atât de dur, atunci, în bibliotecă?

— Am vrut să te apăr.

— De ce să mă aperi? De cine?

— De mine.

— Poftim? Nu înţeleg.

— Uneori e mai bine să nu înţelegi. Am răsuflat greu.

— Îmi pare rău, dar chiar am nevoie de o explicaţie.

— Explicaţia nu are să schimbe nimic.

— Greşeşti!

— Din păcate, nu greşesc.

Tăcea, aştepta să îi ofer răspunsuri, dar acestea nu mai contau, iar atunci când ceva nu contează, se trece peste.

— Mir, trebuie să-ţi spun...

— Nu trebuie, am întrerupt-o. Ştiu ce vrei să-mi spui, dar nu e nevoie.

— De ce?

— Îţi promit că îţi voi răspunde la toate întrebările, dar nu azi. Să aştepţi, bine?

— Bine.

Am sărutat-o.

La acel sărut am avut tot dreptul.

Un sunet

— Alo, Mark!

— Andrew, ce-i cu glasul tău?

— Avionul în care zbura Mir s-a prăbuşit.

— Ce? Unde e Mir?

— A murit.

— Mark, ce s-a întâmplat?

— Amelia, Mir a murit.

Înmormântarea

Cădeau picături pe umbrelele negre. Petrecut pe ultimul drum, cu lacrimi, amintiri şi regrete. Toţi cei prezenţi tăceau, privindu-mi sicriul. Ce aveau să zică?

Între cele câteva scânduri mă aflam eu. Mă ştergeam la gură cu un şerveţel, căci terminasem să-mi mănânc porţia, iar moartea, bine educată, a aşteptat calmă până am înghiţit ultima bucăţică. Ba mai mult, m-a lăsat să mă ridic de la masă. O respect.

Am zis că aşa va fi, dar nu m-ai crezut, nu?

Omul nu e în stare să accepte moartea altui om, iar pe a sa o ignoră cu desăvârşire.

Mir a murit.

Cine scrie?

Amelia.

Scrisoarea

Dragă Amelia,

Mi-am permis să te pierd, dar nu mi-am permis să plec fără să-ţi răspund la întrebări. Sunt sigur că aceste răspunsuri vor durea, însă neştirea chinuie mai tare, motiv pentru care am decis să îţi povestesc adevărul.

În aceste caiete e notată fiecare zi din viaţa mea, un stilou a descris fiecare amănunt, probabil pentru tine. Aici găseşti mai multe răspunsuri, eu ştiu că nu ai avut curajul să mă întrebi, înţeleg motivul.

Nu sunt un romantic. Nici acum, în ultima clipă, nu sunt în stare să-ţi mărturisesc ce simt, prefer să tac şi să permit faptelor să-ţi descrie cum a bătut inima mea pentru tine.

Îmi doresc mult să fii fericită, să îţi trăieşti viaţa, să iubeşti şi să fii iubită. Ai un scop, un vis, pe care îl respect şi îl susţin, din acest motiv te rog să scrii o carte inspirată

din caietele pe care ţi le las. Pe parcursul întregii vieţi am căutat un om ca mine, dar nu am găsit. Sper că data viitoare când se va naşte cineva ca mine (mai bine să nu se nască), acest om va găsi ceea ce am căutat eu.

Ai un viitor frumos, să lupţi pentru el! Să ştii că atunci când îţi trăieşti prezentul, lupţi pentru viitor.

Ai grijă de tine.

Cu drag,

Mir

În spatele cortinei

Înmormântarea schimbă ceva în noi. Eu nu am fost o excepţie. Mereu mă gândeam la ultima noastră seară, la faptul că am intrat în casă şi am închis uşa fără să realizez că cel care a rămas în spate va dispărea. A fost şi, gata, nu mai este.

Am primit scrisoarea de la Mir la câteva zile după înmormântare, în acea zi am plâns ca o nebună, mă durea totul, eram supărată, mă uram şi îl uram. M-am îndrăgostit de el de la prima vedere. L-am văzut înainte ca el să mă vadă. Nu poţi explica motivul care te face să îndrăgeşti un om străin dintr-o simplă privire. Asta e, ceva s-a întâmplat în interior, accepţi şi lupţi pentru acea persoană fără a pune multe întrebări.

Am descris o singură încercare de a comunica cu Mir, de fapt au fost cu mult mai multe, însă a trebuit să mă opresc la prima, fără să insist, am zis că dacă nu am putut să mă opresc în viaţa reală, să o fac cel puţin în carte.

Mir a fost deosebit, foarte tăcut, dar nu indiferent. Am simţit afecţiune din partea lui, îi vedeam privirea ce mă admiră şi îi auzeam vocea ce mă alungă. Atât de mult dorea să mă alunge, încât nu am reuşit să mă opun, am plecat. Regret enorm că nu am insistat mai mult, dar înţeleg că decizia lui era imposibil de schimbat.

Mi-a furat trei ani de fericire fără să îmi ceară acordul, a crezut ca e stăpân pe situaţie, când de fapt era stăpân pe mine, ceea ce nu e corect. Era vorba de un viitor comun, trebuia să luăm o decizie în comun, nu eu să fiu alungată, iar el să dispară ca un trădător.

Viaţa ne oferise trei ani, pe când eu cerşeam doar trei minute, iar Mir a decis că e puţin. Om nesătul, hapsân şi nemulţumit. Unii au treizeci de ani la dispoziţie şi renunţă, iar alţii au trei luni şi luptă.

Cât de mult mi-aş fi dorit ca el să lupte, să încerce să se opună morţii, cel puţin să încerce.

Nu înţeleg cum poţi să urci într-un avion care ştii că se va prăbuşi, nu înţeleg cum poţi alunga omul drag, nu înţeleg cât de tare trebuie să iubeşti pentru a te sacrifica şi nu înţeleg cum trebuie să trăiesc eu mai departe cu aceste neînţelegeri.

Mir nu mai este, iar eu sunt vie. În viaţă accepţi multe şi mergi înainte, din simplul motiv că nu este cale întoarsă.

Jurnal din viitor

Biografia domnului Frank a cunoscut un adevărat succes. El mai locuieşte în căsuţa din pădure. Despre părinţii lui Mir nu cunosc nimic, dar nici nu am asemenea dorinţă. Andrew mi-a zis că lucrează la o carte. Nu cunosc detalii, în schimb ştiu că e logodit cu una dintre prietenele mele. Mark a abandonat universitatea, Mir a avut dreptate, deja are succes în sfera afacerilor. Noi doi ne-am despărţit. Era de aşteptat. Ţin legătura cu Song Jae, are un fiu şi e fericit împreună cu soţia sa.

Eu? Sunt împlinită.

— Amelia, ai un pachet.

— De la cine?

— Nu e scris.

— Interesant, un carnet gros şi un bilet.

— Ce e scris în bilet?

— O, Doamne...

— Amelia, mă înspăimânţi, arată biletul.

„Mi-a fost dor de tine. Ştiu că eşti nedumerită, în curând îţi voi explica totul. Am un cadou pentru tine, e un jurnal din viitor, jurnalul tău din viitor. Nu semnez. Ştii de la cine e biletul.”

Viaţa nu începe atunci când te naşti,

ci atunci când realizezi că te-ai născut.

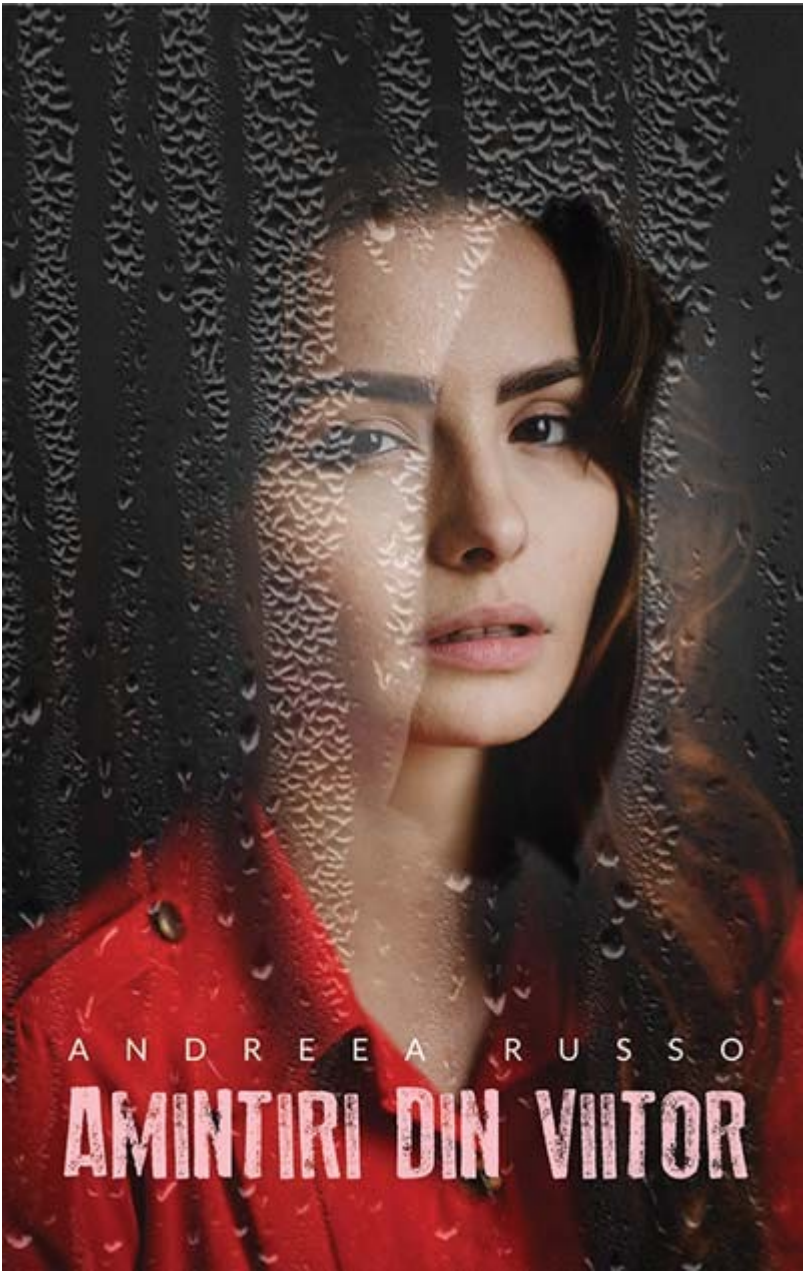
ANDREEA RUSSO
AMINTIRI DIN VIITOR

Andreea Russo

Amintiri din Viitor

Volumul II

Editura Bestseller

2015

Dedicaţie

În memoria lui VladiMir Proca. Mereu în amintirile mele

Spectacol #1

Scena scăldată în întuneric părea infinită. Deodată, se iveşte o rază de lumină, scoţând în evidenţă figura şteasră a unui bărbat care stă la un colţ de masă. În sală persistă tăcerea. Spectatorii aşteaptă ce are să urmeze.

Urmează un sunet provocat de doi pumni în masă. Figura de pe scenă devine vie:

— Nu vreau să stau la masă. Nu vreau să mănânc porcăria asta.

Farfuria cade pe podea şi se transformă în cioburi. E clar, urmează o scenă tensionată.

Din celălalt colţ al mesei, din întuneric, se face auzit un glas calm şi blând de bărbat:

Stai pe loc.

— Stai tu, eu am obosit!

— Termină-ţi porţia, după care eşti liber să faci ce doreşti.

— Liber? Ha! Tu ştii ce înseamnă libertate? Du-te dracului şi dă-mi pace!

Dispare pata de lumină, iar când apare din nou, în mijlocul scenei se află doar un scaun întors către spectatori. Un timp, pe scenă nu se întâmplă nimic, un moment subtil, specific pentru viaţă. Deodată, se aud paşi ce se apropie de scaun, bărbatul se aşază şi îşi duce mâinile la ochi, apoi le coboară să-şi astupe gura, urmând un ţipăt blocat între buze şi mâini:

— Da, sunt un laş!

Cu această replică, bărbatul îşi începe dialogul cu spectatorii.

— Am renunţat la visul de a deveni pilot. Am renunţat la femeia pe care o iubeam. Am renunţat la mine şi am acceptat un sistem. Ce vă uitaţi cu milă? Priviţi-mi viaţa. Ajungând la sfârşit, veţi realiza că eu sunt reflectarea voastră... sau voi a mea... Naiba să înţeleagă cine pe cine.

Bărbatul se ridică, mută scaunul la un colţ de scenă şi se aşază din nou. Priveşte actorii care intră în scenă, un tânăr şi un bărbat în vârstă ce se acomodează pe două fotolii îndreptate unul spre celălalt.

— Ai decis?

— Ce să decid?

— Ai decis ce facultate vei urma?

— Păi, tu ai decis asta în locul meu, nu?

— Termină, ţâncule, eu ştiu mai bine de ce ai tu nevoie!

— Deci tu crezi că juridica e ceea de ce am eu nevoie, corect?

— Corect.

— Îţi scapă un amănunt foarte important, eu nu cred aşa.

— Pe mine nu mă interesează ce crezi tu! Vei face cum zic eu, iar acum cară-te din ochii mei!

Bărbatul de pe scaun râde sarcastic.

— Ce ziceţi, vă este cunoscută scena? Recunosc, banalitate pură, banalitate adevărată. Îmi amintesc că am ieşit atunci nervos din biroul tatei, îmi ziceam în gând că

voi aplica unde îmi doresc eu, că tatăl meu nu are cum să-mi dicteze viaţa, căci eu sunt deja matur. Da, eram matur în vorbe, nu şi în fapte, pentru că peste patru luni mă aflam acolo unde şi-a dorit el.

De după cortină se aud două voci care se ceartă:

— Nu-mi vine să cred că îmi zici asta atât de uşor, cică „tatăl meu e contra căsătoriei noastre din motiv că eşti săracă”. Tu te-ai auzit când ai zis asta?

— Eu nu am zis asta.

— Pe bune? Dar ce ai zis, spune-mi?

— Am zis că nu mă pot căsători cu tine.

— Iar motivul care e? Crezi că sunt incapabilă să înţeleg elementarul? Sigur, tatăl tău se consideră împăratul lumii, că el e cel mai bun, iar ceilalţi sunt răi. Eşti un dobitoc, un laş care nu-şi poate şterge fundul fără tăticu. Vei duce o viaţă dictată de altcineva, tristă şi posomorâtă. Du-te dracului, nu am de gând să fac parte din asemenea peisaj.

Bărbatul se ridică şi începe să se mişte pe scenă:

— Ştiţi ce mi-a plăcut la femeia asta? M-a trimis acolo unde era sigură că voi ajunge, drept la dracu'. M-am însurat cu fiica acestuia. Cum s-ar zice, mergi în ospeţie, dar te întorci cu cadou. E rândul meu să-mi joc scena, să nu-mi criticaţi dur absenţa.

Bărbatul rămâne în picioare, la spatele lui apare o femeie.

Biblioteca de la margine

Cum e să dispari din propriul tău corp? Dar din propria viaţă?

Propun să mergem pe stradă şi să urmărim protagonista, să o evidenţiem din tabloul sumbru creat de trecători. O tânără studentă ce dansează invizibil la muzica difuzată de căştile albe, abia zărite printre părul ei de culoarea grâului.

Sfidează rutina zilnică şi renunţă la traseul obişnuit pentru a ajunge la biblioteca de la marginea oraşului.

— Bună ziua, domnule Becker.

— Bună, Milena, iar nu mergi la universitate?

— Nu, am decis să îmi petrec toată ziua aici, cu dumneavoastră. Îi zâmbeşte ca un copil care a pus ceva la cale.

— Să înţeleg că ai scris ceva nou.

— Da, dar am să vă arăt mai târziu. Vreau mai întâi să vă întreb dacă aţi auzit cumva de o carte cu titlul *Amintiri din viitor*?

— Aud pentru prima oară, despre ce-i cartea?

— Sinceră să fiu, nu ştiu, pur şi simplu în ultima perioadă mă gândesc la această carte.

— Poate te gândeşti să o scrii tu?

— Nu, nu pot să scriu o carte deja scrisă.

— De unde ştii că e scrisă?

— Ştiu, în fine, e complicat să explic ce se întâmplă. Uitaţi-vă mai bine ce am scris eu. (Spectacolul #)

— Hm, e o operă de teatru?

— Probabil, citiţi, iar eu mă duc să-mi aleg o carte.

Milena trece printre rafturile pline de cărţi şi se gândeşte ce să facă pentru a afla adevărul. Se întreabă cum poţi să descoperi ceva ce nu există în limitele normalului, dar care e atât de viu în lumea imposibilului.

— Nu ai ales nicio carte?

— Nu am fost aleasă de nicio carte.

— Vreau continuarea la ce ai scris.

— Şi eu o vreau.

Zâmbesc ambii.

— Milena, el iar e aici.

— Da, l-am văzut. Nu mă deranjează.

— Nu te deranjează, dar te interesează.

— Nu acum. Am plecat.

Pleacă undeva în gânduri, şi în acel gând i-a venit ideea de a se face brunetă. Avea nevoie de o schimbare, de fapt schimbarea avea nevoie de ea. Nu se mai recunoştea în oglindă, nu se mai recunoştea nici ca om. Milena dispăruse pur şi simplu. Cum e să dispari din propriul tău corp? Dar din propria viaţă?

Caracter

Nu e uşor să ascunzi frica în spatele curajului.

Mi-am ales o protagonistă cu caracter, misterioasă şi îndrăzneaţă. E atât de prezentă aici şi acum, de parcă trecutul şi viitorul se tem de ea. Are răspunsuri şi caută întrebări, căci răspunsul e gol fără întrebare.

Studentă la Academia de Teatru, o talentată actriţă pe scena propriei vieţi. Nu e uşor să ascunzi frica în spatele curajului.

— Pe unde ai umblat? Doamna Tamm e enervată rău.

— Am avut o urgenţă.

— Milena, despre ce urgenţă vorbeşti? Spectacolul e în două zile, iar tu numeri păduchii de pe străzi.

— Da, îi număr, să-ţi zic câţi am descoperit azi?

— Taci şi hai pe scenă.

— Nu vreau să joc în piesa asta prostească!

— Să-i zici asta doamnei Tamm.

— Şi am să-i zic!

Martin se uită cum Milena se îndreaptă serioasă către doamna Tamm, spunând, inconştient, cu voce tare: „Fata asta nu e normală”.

— Bună ziua, doamna Tamm.

— Cine a binevoit să apară?! Milena! Să înţeleg că vrei să-ţi iei rămas-bun de la teatru?

— Înţelegeţi corect.

— Poftim? de mirată ce e, doamna Tamm se ridică în picioare.

— Vreau să plec de la teatru.

— Pe ultima sută de metri, vrei să pleci de la teatru?!

— Da, am zis ceva ieşit din comun?

— Ai zis. Fată proastă! Cum îndrăzneşti să-mi vii cu două zile înainte de spectacol cu asemenea replici?!

— Îndrăznesc! E viaţa mea şi eu decid ce să fac cu ea. Şi în cazul în care vreau să mă arunc sub tren, mă arunc!

— Nu, vei rămâne şi vei juca în spectacol, iar după, fii bună şi dispari din ochii mei.

— Nu vreau.

— Nu e cum vrei tu.

— E cum vreau eu! Şi am să demonstrez asta.

— Se întoarce şi pleacă. Scenă tipică pentru protagonista

mea.

Martin o vede şi o opreşte:

— Milena, nu fă prostii, te rog, gândeşte-te bine înainte de a lua o decizie.

— M-am gândit, crede-mă, m-am gândit bine. Nu mai vreau să fiu Milena, nu mai vreau să arăt, să trăiesc ca Milena, sunt de fapt alt om, mă simt alt om. Teatrul nu mai este pentru mine. Până acum am răbdat totul, am răbdat şi am muncit, am răbdat-o pe doamna Tamm, ba mai mult, mi-a fost frică de ea, însă totul s-a schimbat. Ştii, e minunat când pleci atunci când simţi că nu mai e locul tău. Prea mulţi oameni rămân doar din motiv că trebuie, din motiv că lumea ar zice că fac o prostie dacă pleacă. Martin, nu mă consider o proastă la momentul de faţă.

— Ai muncit prea mult, ca să renunţi la ultimul pas.

— Dacă în schimbul acestui ultim pas obţin împlinire, atunci sunt gata să renunţ.

— Fie, eşti fată mare, ştii mai bine.

Milena îi zâmbeşte delicat.

— Dar ce urmează să faci? Te-ai gândit?

— Da, urmează să mă fac brunetă.

X

Doare când îţi aminteşti că ai fost abandonat, dar doare şi mai tare atunci când nu ştii ce ai abandonat: un om, o povară, o viaţă sau pe tine însuţi.

Din mulţimea de oameni o zăresc, toată în negru, sigură şi puternică, da, anume putere văd în ea. Indiferentă faţă de privirile care o mănâncă, faţă de mine, trece pe alături şi se îndreaptă spre casă.

Locuieşte la al cincilea etaj, singură, alte detalii nu adaug, însă nu pot să nu descriu corpul ei aruncat şi uitat pe pat, privirea ei îndreptată pe tavan. Admiră păsările din hârtie albă atârnate de acesta. Se ridică şi scoate din buzunar o nouă pasăre, se forţează pentru a o atârna.

Milena deschide uşa şi apare el. Până nu am început descrierea lui, recunosc că nutresc cea mai sinceră ură

faţă de acest personaj episodic, îl voi numi X.

Fie, nici nu îl descriu, trec la dialog:

— Ha, tu erai, intră.

— Salutare şi ţie Milena.

— Ce vrei?

— Poftim? Ce vreau? Nu-ţi pare..

— Nu-mi pare!

— Într-o bună zi ai să mă scoţi de pe fix, şi atunci..

— Şi atunci ce? Mm? Ne vom despărţi?

— Da.

— Eu vreau azi să mă despart.

— Femeie, ce apucături ai şi tu la ora asta?

— X, doresc să încheiem relaţia, ce nu e clar aici?

— Nu, nu e clar ce s-a întâmplat de te-ai schimbat atât de mult. De când ai revenit eşti pur şi simplu alt om, ai abandonat teatrul, prietenii, şi pe mine, deja.

— Ai dreptate, am devenit un alt om, iar în viaţa acestui om nou tu nu mai ai ce căuta.

— Sigur, înţeleg, ce să caut acolo unde eram ani de zile aşteptat, căutat şi iubit? Am construit această relaţie împreună, iar tu dai aşa simplu cu piciorul?

— Da, dau, din motiv că atunci când am început să construim ceva împreună, ambii eram conştienţi de faptul că acel ceva are să dispară odată cu dispariţia unuia dintre noi doi. Atunci fiecare în parte şi-a asumat riscul, deci să nu ne aprofundăm în ideea cu cine e vinovatul.

— Am înţeles. Accept.

X s-a întors şi a plecat. Părea că este indiferent, dar nimeni de fapt nu ştie ce se întâmplă cu adevărat în interiorul unui om. Eu nu ştiam ce se întâmplă în interiorul Milenei, ea nu ştia ce se întâmplă în interiorul lui, el, asemeni mie, nu era la curent cu ce simte ea, iar ei doi nu ştiau că eu

exist.

Mereu am fost de părerea că cel mai mult suferă cel care părăseşte, anume cel care dă cu piciorul nu în partener, dar în sine. E mai uşor să fii o victimă, de regulă victima găseşte pretutindeni consolare, iar vinovatul, pe lângă faptul că e judecat de toţi, se mai judecă şi el pe deasupra. Da, roade mândria la amintirea faptului că ai fost abandonat, dar mai mult doare atunci când nu ştii ce ai abandonat: un om, o povară, o viaţă sau pe tine însuţi.

După ce X a plecat Milena s-a întins pe pat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă patru ani de relaţie nici nu au existat. Atunci a înţeles că într-adevăr te poţi trezi într-o dimineaţă fără urmă de sentimente. Cine e vinovatul? Cum să se condamne pentru faptul că nu simte nimic? Pentru faptul că nu doreşte să regrete, să plângă un sfârşit de relaţie?

Păsări albe de hârtie îi atârnă deasupra capului, închide ochii pentru a-şi imagina că este una din ele. Un alb blocat într-o formă. Un suflet blocat într-un alb. A început să plângă în hohote, de milă, de faptul că nu simte nimic, de faptul că Milena nu mai este.

Primul dialog

Pentru a trece mai departe, e nevoie să păşeşti peste ceea ce realmente te face nefericit şi slab.

— Bună ziua, domnule Becker.

— Bună, Milena. Totul e în regulă?

— Da.

— A trecut X pe aici, mi-a povestit ce s-a întâmplat recent.

— Intuiam că anume aşa va face.

— În una are el dreptate, într-adevăr te-ai schimbat, distrugi totul.

— Oare de ce credeţi că îmi distrug viaţa? Poate că eu mi-o construiesc? De multe ori, atunci când vrei să construieşti ceva nou, e nevoie să te speli de tot ce-i vechi, de acea povară. Nimeni nu zice să arunci trecutul la coşul de gunoi, dar e evident faptul că pentru a trece mai departe e nevoie să păşeşti peste ceea ce realmente te face nefericit şi slab.

— Mi-ai amintit de o persoană.

— Îmi povestiţi?

— Era genul de femeie pe care o admiri de la depărtare. Un foc care încălzeşte privirea, dar îţi e frică să te apropii, pentru că ai putea să arzi. Frumos suflet. S-a întipărit în memoria mea puterea ei de a te ridica atunci când îngenunchezi moral, te învăţa să mergi din nou, oferindu-ţi sprijin, după care se grăbea să sară în ajutor altora. Dar, brusc, a devenit un alt om. Atunci eram prea tânăr pentru a înţelege că schimbarea nu se produce niciodată brusc, aceasta presupune un proces îndelungat, în urma căruia sau se construieşte ceva, sau se distruge. Purta o durere interioară care, la un moment dat, a tras-o în jos, atunci nimeni nu i-a sărit în ajutor, nici chiar eu. A ars şi ea, într-un final.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— V-aţi simţit vinovat?

— Încă mă mai simt vinovat.

— S-a aşternut tăcerea.

— Milena, mă tem pentru tine.

— Nu e cazul, eu mă schimb pentru a construi. Apropo, el nu e aici?

— Cum să nu, este, uite că te urmăreşte.

— Milena a întors capul şi m-a văzut. Apoi s-a apropiat:

— Salut.

— Salut.

— A dat scaunul la o parte pentru a se aşeza.

— Eu...

— Pe mine nu mă interesează de ce mă urmăreşti.

— Bine. Atunci...

— Nici nu vreau să clarific trecutul.

— Dar de...

— De unde ştiu? Ghici.

— Nu-mi venea să cred. Aveam impresia că ştie, însă îmi lipsea curajul să fiu eu cel care rosteşte adevărul:

— Mir, totul s-a schimbat, totalmente.

Spectacol #2

Adevărul e că nu te poţi forţa să îndrăgeşti ceea ce îţi e străin, căci ne îndrăgostim de noi, de oamenii care seamănă cu noi, de tot ce ne caracterizează.

— Eşti bărbat sau ce eşti?

— Tăceam. Consider că e cel mai elocvent răspuns la o asemenea întrebare stupidă.

— Ia, vezi că îţi cunoşti bine poziţia? Atunci când eu vorbesc tu taci şi asculţi!

— Femeie, nu mă impune să fac păcate.

— Eşti în stare să faci ceva? Hai, nu aerisi cuvintele fără rost.

Din nou am ales să tac. Alegerea, până la urmă, devine o deprindere. Am tăcut în primul an, în al cincilea, în al cincisprezecelea. Ocupaţia ei preferată era să se joace cu nervii mei, iar eu îi permiteam, într-atât de absent de la propria viaţă am fost, încât am permis să fiu utilizat drept decor. Eram prieten cu oameni-decor, întâlneam oameni-decor, eram prezent la înmormântarea oamenilor-decor. Noi suntem mai mulţi decât se crede, decât ar trebui.

Îmi amintesc de promisiunea pe care mi-am făcut-o odată cu atingerea majoratului, şi anume cea de a deveni o personalitate demnă de admiraţie. Ha, admirată de coada câinelui! Da, mă plâng de prostie, nu de soartă, oameni, circumstanţe, dar anume de prostia de care am dat dovadă pe parcursul întregii mele vieţi. Când am decis să urmez porunca tatălui, credeam că, cu timpul, voi îndrăgi acea profesie, că poate greşesc, că poate nu conştientizez de ce anume am eu nevoie. La fel credeam şi atunci când m-am însurat fără sentimente. Doamne, ce stupiditate, adevărul e că nu te poţi forţa să îndrăgeşti ceea ce îţi e

străin, căci ne îndrăgostim de noi, de oamenii care seamănă cu noi, de tot ce ne caracterizează. Iar timpul? Ce rămâne cu timpul care eşuează în golul creat de aceste decizii? Nimic, pur şi simplu dispare, iar odată cu el dispărem şi noi.

— De ce le zici asta? se aude vocea de la celălalt capăt de masă.

— Sper ca ei să nu îmi repete paşii greşiţi sau să îşi schimbe traiectoria cât nu e târziu.

— N-au să te asculte, ei cred că joci teatru, că ăsta e scenariul.

— Dar eu nu joc.

— Dar ei nu ştiu.

— Şi ce să fac în asemenea caz?

— Demonstrează-le că trăieşti.

— Să demonstrez că trăiesc?

— Da.

— Cum pot demonstra că trăiesc? Nu înţeleg.

— Gândeşte-te. A gândi face parte din viaţă.

Jurnalul din viitor

Trecutul rar când te lasă în pace, acestuia îi place să revină în cel mai neaşteptat mod şi timp, demonstrând că el e cel care hotărăşte când are să plece.

Când mor oamenii? Atunci când îi pui în groapă sau atunci când îi ştergi din memorie? Amelia l-a îngropat pe Mir de viu, după înmormântarea acestuia. Haos? Probabil, dar cum e să afli că omul pe care l-ai iubit şi l-ai înmormântat e viu?

O scrisoare bizară apărută la cinci luni după înmormântare a schimbat multe. În primul rând, sentimentul divin de dragoste s-a transformat într-o detestare nemărginită, căci adevărul e în stare să distrugă.

Să fugi în suferinţă atâţia ani pentru a apăra de durere persoana dragă, după care să dezvălui totul, să îl loveşti în

cap cu acea durere, cine mai face aşa? Cine altul decât Mir.

Amelia nu a citit Jurnalul ei din viitor, ea conştientiza cât de periculos e viitorul când e cunoscut, avea multe neclarităţi, îşi dorea să vorbească cu Mir, însă durerea care s-a năpustit peste ea s-a transformat într-un zid de ură. Ea a decis să lase trecutul în trecut, pur şi simplu să meargă mai departe, chiar dacă acest mai departe înseamnă o viaţă nouă, începută de la zero. A abandonat casa, familia, prietenii, facultatea, chiar şi numele. Nu mai era Amelia, era Milena, locuia în altă ţară, vorbea altă limbă, era împreună cu alt om, dar trecutul rar când te lasă în pace, acestuia îi place să revină în cel mai neaşteptat mod şi timp, demonstrând că el e cel care hotărăşte când are să plece.

Ce nu s-a luat în calcul? Până la urmă, omul e cel care decide dacă să deschidă uşa trecutului sau să i-o trântească în nas. Milena nu-şi dorea să devină din nou Amelia, plus că atâtea lucruri s-au schimbat, totul era diferit, amintirile din trecut îi dispăruseră, iar în schimbul acestora apăruse amintiri din viitor.
V-aţi uitat vreodată la umbra mâinilor voastre? La cele zece degete ce se mişcă în armonie. Oare dacă ar fi în

total opt, nouă, unsprezece sau douăsprezece, ar mai fi armonie? Consider că dacă m-aş naşte cu opt degete şi niciodată nu aş vedea un om cu zece degete, m-aş considera om normal. În sensul că normalul e o categorie în care intră toţi şi dacă ceva anormal e caracteristic pentru 99% din populaţie, atunci acest anormal instantaneu devine normal. Oricât aş lupta să demonstrez că sunt normal, atâta timp cât fac parte din acel 1%, nu are niciun sens. Singura scăpare e să intru în cele 99%.

Apărare de adevăr

Nimeni nu pleacă fără permisiunea noastră, o plecare înseamnă o absenţă, iar o absenţă fizică niciodată nu poate fi numită plecare, pleacă doar cel care absentează din suflet.

— Amelia, ştiu că totul s-a schimbat, dar vreau foarte mult să discutăm.

— Mă numesc Milena. Mir a decedat, Amelia a dispărut, iar noi doi nu avem ce discuta.

— Uite, stai, permite-mi să îţi explic. Totul în lume are o explicaţie.

— Eu nu am nevoie de explicaţii, chiar nu înţelegi?

— Nu fi încăpăţânată şi ai răbdare să asculţi un mesaj până la capăt.

— Să-ţi asculte oglinda minciunile, cară-te din ochii mei.

— Minciuni? Tu ştii viitorul, tu ştii adevărul şi ştii că vom fi împreună, pentru ce să complicăm lucrurile?

— De unde ai luat că ştiu viitorul, eu nu am citit Jurnalul din viitor.

— Nici nu trebuia să citeşti. Nu eu l-am scris, adică l-am scris eu dar nu eu ţi l-am transmis, niciodată nu era să fac una ca asta. Nici jurnalele mele nu ţi le-am dat, mereu am avut drept scop să te apăr de acest adevăr. Doar ştii, ştim ambii ce se întâmplă.

— Dacă vrei să mă protejezi, dispari.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Da, şi asta, dar chiar nu mai pot să fug de tine, pentru că asta ar însemna să fug de mine, iar eu am obosit să tot fug, să mă tot sinucid zilnic. Vreau să fim împreună, vreau să clarificăm totul şi să ne mai dăm o şansă.

— Imposibil, uită.

— Totul în lume e posibil, refuz să accept altă idee.

— Refuză cât încape în tine. Milena se ridică şi pleacă.

— Nu, nu pleca.

Atât de des îi rugăm pe oameni să nu plece, cerşim milă, dar mereu uităm ceva important, faptul că nimeni nu pleacă fără permisiunea noastră, o plecare înseamnă o absenţă, iar o absenţă fizică niciodată nu poate fi numită plecare, pleacă doar cel care absentează din suflet.

Mir se ridică şi merge din urma ei, ca întotdeauna, îşi urmăreşte protagonista. Urmăreşte dorinţa de a repara totul şi de a aduce trecutul la viaţă, în prezent.

După moarte e viaţă

Unele persoane consideră că au dreptul să reapară în viaţa noastră, deşi, teoretic, au dreptul să mai dispară o dată.

Ai plâns, ai simţit durere, ai suportat golul provocat de dispariţia unui om, ai căutat sens în a continua traseul vieţii, ai văzut cum sicriul s-a înecat în pământ, ai aflat că el e viu. Hm, frumoasă istorie, nici nu ştii dacă să plângi de bucurie sau să râzi de prostie. Un om care dispare benevol, mai bine zis, moare, fix aşa şi apare, mai exact, învie.

Unele persoane sunt foarte amuzante. Ele consideră că au dreptul să reapară în viaţa noastră, deşi, teoretic, au dreptul să mai dispară o dată.

Pentru a face mai clară toată această istorie, am să vă povestesc viaţa Ameliei de la apariţia scrisorii în care Mir declara că e viu, până la momentul în care cei doi se reîntâlnesc. Trebuie să vă povestesc trei ani şi jumătate din viaţa Ameliei, nu vreau să mă grăbesc, voi scrie totul în detalii. De ce? Pentru că în aceste detalii se ascund toate răspunsurile.

Citind scrisoarea, Amelia se prăbuşi la pământ. Simţea bucurie şi ură.

— Doamne, Amelia, ce s-a întâmplat? Ridică-te.

— Sandra, te rog, lasă-mă.

— Ce e în scrisoare? Sandra ia să citească ce era scris. Cine a scris asta? Mir?! E viu?!

— Da, el. E viu. Amelia s-a ridicat de parcă nu se întâmplase nimic, nu-i plăcea să se arate slabă de fire, nu o caracteriza.

— Şi acum ce veţi face?

— Nimic, ce ar trebui să facem?

— Nu ştiu, să vă vedeţi, să clarificaţi.

— Sandra, eu nu am ce să clarific, el e mort pentru mine.

— Ce vorbeşti aiureli, trebuie să te bucuri.

— Să mă bucur?! Pe bune?! Mai întâi a dat cu piatra în

mine să plec, am plecat, a plecat şi el în lumea mare, apoi a revenit să fim prieteni, după care a murit, după care am aflat că mă iubea, că a fost un om diferit de toţi, că tot ce a făcut a fost ca să mă apere de durere. Dar oare un om care îşi dorea să mă apere de durere avea să îmi dezvăluie totul? A fugit de mine pentru a mă apăra, apoi, în mod conştient, m-a distrus? Acum aflu că e viu? Să mă bucur? Să mă bucur că e un prost? Asta se numeşte bătaie de joc, să se ducă dracului cu tot cu amintirile lui din viitor.

— Dar trebuie să fie o explicaţie. Sunt sigură.

— Pe mine nu mă încălzesc explicaţiile lui, am pus punct şi merg mai departe.

— El te va căuta.

— Nu mă va găsi, eu plec, de mult îmi pusesem în gând.

— Pleci? Unde pleci?

— Nu contează unde, contează că plec, pentru că am nevoie de o plecare.

— Amelia, nu merită să pleci din cauza lui.

— Eu plec din cauza mea, nu din cauza lui. Probabil că da, fug de mine, dar dacă doar aşa voi deveni fericită, atunci sunt gata să fac acest pas.

— Cu carnetul ce faci? E scris că e Jurnalul tău din viitor.

— Îl voi arde. Viitorul are timpul şi locul lui.

Un tren şi trei copaci

Noi înşine hotărâm dacă decizia a fost luată corect sau greşit.

Vă place să faceţi bagaje? Să călătoriţi? Să fugiţi de monotonie şi să alergaţi spre noi orizonturi? Să vă ascundeţi de persoana voastră printre străini, pentru a reveni un alt om, de parcă acei străini v-au remodelat personalitatea?

Amelia îşi făcea bagajele, însă nu le făcea pentru o eventuală călătorie, dar pentru un început, acel început despre care a scris mult, dar abia acum s-a decis să îl înceapă. Nu se gândea dacă nu cumva face un pas greşit. Nu avea niciun rost. Urma doar să îl execute şi să

înţeleagă dacă a luat decizia corectă, dar, să fim serioşi, noi înşine hotărâm dacă decizia a fost luată corect sau nu.

Între timp, intră Sandra în odaie:

— Amelia, a venit Mark, cum fac?

— Permite-i să intre.

Se aude cum Mark urcă treptele, Amelia ignoră conştient aceste sunete şi îşi împachetează cu calm lucrurile.

— Unde pleci?

— Salut şi ţie, Mark. Amelia îşi îndreaptă spatele şi îi zâmbeşte.

— Da, scuze, te salut. Deci unde pleci?

— Undeva în lume.

— Puteai să-mi zici de la bun început că nu vrei să-mi spui.

— Păi, cam asta am şi făcut. Îşi zâmbesc ambii, nu e uşor să eviţi o relaţie dintre doi oameni, mai ales când tu eşti

unul dintre cei doi.

— Pe mult timp?

— Mark, nu mai revin.

— Credeam că pleci pentru a te întoarce.

— Credeai sau sperai?

— Speram.

Amelia se apropie de Mark şi îl îmbrăţişează, şoptindu-i la ureche:

— Alungă-mă din sufletul tău, dacă nu mă poţi lăsa să plec.

— Se privesc în ochi, după care Amelia se apucă iar de împachetat bagaje.

— Dacă ai nevoie de ajutor, să mă anunţi.

— Da, vreau să te rog ceva.

— Ce anume?

— Să nu-i zici lui Mir nimic despre mine, absolut nimic, nici despre această discuţie.

Mark o priveşte uluit.

— Dar, Amelia, Mir a murit, ce-i cu tine?

— Mir e viu, în curând îţi va pune întrebări legate de mine, dar te rog să nu-i zici nimic.

— Stai, stai că nu înţeleg nimic.

— Ce nu înţelegi? Mir şi-a înscenat moartea, de fapt e viu.

— Dar de unde ştii? Mark se aşază pe o margine de pat.

— Mi-a transmis o scrisoare, priveşte.

— Ei bine, dar nu te-ai gândit că scrisoarea a fost trimisă înainte ca el să moară? Că doar am fost prezenţi cu toţii la înmormântare.

— L-ai văzut în sicriu? Eu nu am văzut nimic, sicriul era

gol.

— Păi da, era gol, doar ştii că din avion nu a rămas nimic, toţi cei de la bord au fost îngropaţi în sicrie goale.

— Mark, Mir e viu, vrei, crede, nu vrei, nu crede.

— Deci să nu îi zic că ţi-ai schimbat numele?

— Nu, absolut nimic.

— Stai, tu ştiai că eu cunosc asemenea detalii?

— Păi, era logic. Mă aşteptam să fi aflat totul.

— De ce Milena?

— Îmi place. Consider că mă caracterizează, nu?

— Nu, nu numele te caracterizează pe tine, ci tu caracterizezi un nume, iar acesta este Amelia, nu Milena.

— Fie. În câteva ore iau trenul, mă conduci?

— Nu cred că e o decizie bună, scuteşte-mă de priveliştea

plecării tale.

— Bine, te scutesc, râde Amelia.
Gara mirosea a emoţie. Locul în care oamenii vin şi pleacă, locul în care oamenii întâmpină persoanele dragi sau le urează un drum bun. Amelia nu dorea să fie petrecută, nu dorea să i se facă inima grea văzându-şi prietenii trişti, nu dorea să simtă acea emoţie de durere cu cei dragi. A urcat în tren şi privea peste geam. Trenul încă nu pornea, aştepta cu nerăbdare pornirea acestuia, căci cu cât mai degrabă se mişcau din loc, cu atât mai repede avea să se îndepărteze de trecutul său. Privea peste geam, trenul se mişca, a numărat un copac, al doilea, al treilea... deja e Milena.

Steaua neagră

Probabil, dragostea faţă de vis nu e eternă.

Când era mică, Amelia mereu avea părul împletit în cosiţe, îi plăcea când o împletea mama. Atâta timp cât mama îi împletea părul, Amelia îi povestea o istorioară din viitor.

— Mamă, azi despre ce vrei să îţi povestesc?

— Despre visul ei, scumpa mea.

— Visul ei? Cred că visul ei e să devină actriţă.

— Nu va deveni?

— Nu.

— De ce crezi asta?

— Mamă, sunt doar nişte presupuneri, nu am de unde să ştiu viitorul.

— Păi, bine, şi de ce ai asemenea presupuneri triste?

— Nu ştiu, nu cred că voi juca, am impresia că drumul meu constă în altceva.

— În ce anume?

— În a scrie cărţi.

— Frumos, totuşi te sfătui să mergi spre visul tău.

Într-o zi, o tânără domnişoară va merge în tren şi va privi

peste geam, va număra copacii şi se va gândi la faptul că urmează să joace pe scenă. Ea va şti că această plăcere are să dureze puţin, motiv pentru care îşi dorea să savureze din plin puţinul.

— Dar de ce va dura puţin?

— Nu ştiu. Probabil, dragostea faţă de vis nu e eternă.

— Dar ea va fi împlinită după această alegere?

— Da.

— Atunci e bine, asta contează.

— Ştii, mamă, ea îmi aminteşte de o stea neagră.

— Stea neagră?

— Da, o stea care se stinge de bunăvoie şi totodată luceşte înăuntrul ei de fericire.

— Amelia se privea în oglindă, avea două cosiţe împletite, legate cu dantelă. S-a dus rapid să aştearnă istorioara pe hârtie, apoi din acea foaie a modelat o pasăre. Peste

câteva minute, copila se întindea spre pod, urcată pe scaun, şi atârnă de pod încă o pasăre din hârtie albă.

Al cincilea etaj

La al câtelea etaj reîncepe viaţa?

La al câtelea etaj reîncepe viaţa? Milena s-a mutat într-un apartament de la etajul cinci. Pereţii goi o încântau, vizualiza cum vor arăta în curând, se gândea că vrea un pat mare, alb, cu aşternuturi pastelate şi multe pernuţe, îşi mai dorea şi o oglindă mare, simplă, cu ramă din lemn vopsit în alb şi înfrumuseţată cu beculeţe mici. Pereţii să fie împodobiţi cu fotografii şi etajere pe care cărţile îşi vor găsi locul potrivit. Milena ridică capul spre pod, acesta era gol, un pod golit de păsări însemna pentru ea un cer golit de păsări. Şi-a amintit de anii copilăriei, un obicei din trecut, preluat în viaţa ei nouă, i se părea ceva inedit, căci nimic mai nou decât un trecut căruia i se mai dă o şansă.

Fusese acceptată la academia de teatru, chiar din prima zi îl întâlnise pe Martin pe culoarul academiei:

— Mă scuzaţi, Milena îl opri pe primul trecător, aţi putea să mă ajutaţi?

— Da, sigur.

— Unde se află sala numărul 11? Din păcate nu o găsesc.

— E cu un etaj mai sus, merg şi eu acolo. Martin mă cheamă. Acesta îi întinde mâna.

— Milena.

— Frumos nume aveţi, domnişoară.

— Vă mulţumesc mult. Sunteţi student?

— Eu? Nu, sunt, să zicem, fac de toate în acest „teatru”. Joc, ajut profesorii, fac make-up şi decoraţii, uneori mai şi învăţ.

— Interesant.

— Tu nu arăţi a tânără de 18 ani.

— De fapt nici nu am 18, am 21.

— Cam târziu ai decis să devii studentă?

— Da, cam aşa...

— Am glumit, aici sunt studenţi şi de 26 de ani, nu contează vârsta, contează dorinţa. Bine, iată am şi ajuns, încântat de cunoştinţă.

— Asemenea, îi zâmbeşte Milena.

Trecuse ceva timp, Milena îşi amenajase apartamentul după placul ei, îşi făcuse prieteni noi, petrecea mult timp cu Martin, plus la toate, descoperise o bibliotecă impresionantă, unde îl cunoscuse pe domnul Becker. Era fericită, zâmbea foarte mult, explora cu ardoare un nou oraş şi o nouă viaţă, adăuga pe pod câte o pasăre în fiecare zi, dar se gândea la el, la faptul că oriunde ar fugi, nu are cum să scape de propriile gânduri şi amintiri. Cam pe atunci apăruse şi prima scrisoare, de parcă cel care i-a transmis-o ştia ce sentimente se ascund în sufletul Milenei.
„Salut, deja Milena,

Ştii că nu sunt cel mai romantic om, probabil ţi-am mai zis-o. Nici nu-mi place să scriu mult despre ce simt şi cum simt. Peste patru ani ne vom revedea. Tu mă vei aştepta, iar eu voi reveni. Nu îţi zic data, o cunoşti.”

Gheaţa se topeşte

— Alo, Milena, am o rugăminte.

— Da, Martin, te ascult.

— Vino la cinematograf, am două bilete şi cel cu care trebuia să ies nu poate veni.

— Ştii că nu-mi plac filmele, invită pe altcineva!

— Te aşept.

Apelul s-a întrerupt, iar Milena fu nevoită să meargă. Îi displăceau asemenea situaţii şi oamenii care te impun să trăieşti ceea ce nu vrei. Mergea pe stradă spre cinematograf şi pur şi simplu exploda de furie, nu înţelegea de ce continuă se meargă, dar o făcea. Ajunsă la destinaţie, îl căută cu privirea pe Martin, din spate auzi o voce, se întoarse, nu era Martin, era Darius.

— Tu ce cauţi aici? se năpusteşte cu o voce ridicată Milena.

— Te aşteptam pe tine.

— Poftim? Deci să înţeleg că prin intermediul lui Martin m-ai adus aici, da?

— Aşa e.

Ei bine, maimuţă arogantă ce eşti tu, ai început să mă deranjezi tare de tot, nu îmi plac oamenii al căror creier miroase a prostie. Oare chiar nu-ţi e clar că nu am ochi să te văd? Eşti un laş care nu are curajul să se apropie, să vorbească. Te ascunzi în spatele altor oameni şi încă mai speri ca eu să-ţi dedic timp? Scuze, dar îmi respect viaţa şi timpul consacrat pentru a mi-o trăi, deci du-te dracului!

— Îţi respect şi îţi accept decizia, o seară bună. Darius se întoarce şi pleacă.

Milena nu s-a aşteptat la asemenea răspuns, dar nu putea nega faptul că într-un mod oarecare a cucerit-o acest gest, se simţea vinovată, a zis mai multe decât a trebuit, nu voia să motiveze totul prin lipsa dispoziţiei, conştientiza că e un argument cam banal şi stupid.

Nu îl mai vedea pe Darius la bibliotecă, Martin nu făcea

nicio aluzie, iar prietenii lor comuni se făceau că nu ştiu nimic. Milena conştientiza că de fapt ea şi Darius au ajuns subiect de discuţie, că o bună parte realizează că între ei doi s-a întâmplat ceva, Darius prea şi-a afişat interesul pentru ea, după care s-a resemnat într-un mod străin pentru firea lui.

— Într-o bună zi, Milena s-a decis să-l întrebe pe Martin:

— Ce e cu Darius?

— De ce întrebi? Te simţi vinovată?

— De ce ar trebui să mă simt vinovată?

— Păi, eu de unde să ştiu? Voi ştiţi mai bine ce s-a întâmplat, însă eu niciodată nu l-am văzut pe Darius într-atât de tăcut.

— Deci el nu ţi-a povestit?

— Nu, absolut nimic, dar ce i-ai zis?

— Că e prost, ceva de creierul lui şi, plus la toate, l-am numit maimuţă.

— Doamne, ce ţi-a făcut?

— Pur şi simplu nu eram în apele mele, şi m-a deranjat faptul că te implică pe tine.

Stai că nu ai înţeles, erau trei bilete, trebuia să mergem eu, Darius şi Aneta, dar Aneta nu a putut, iar după ce te sunasem pe tine a intervenit o urgenţă. Nu a fost ceva pus la cale.

— Şi eu acum ce mă fac?

— Dar tu mare deşteaptă mai eşti să-i sari omului în cap fără a clarifica mai întâi situaţia.

— Nu am nevoie de morală, ci de un sfat.

— Păi, sună-l, invită-l la un ceai, te descurci tu.

— Mai bine m-aş descurca cu ideile tale geniale despre film, doar ştii că nu-mi place să merg la cinema.

— Nu-mi miorlăi, uite numărul lui, sună-l.

— Îl voi suna eu mai încolo.

Milena s-a ţinut de cuvânt. L-a sunat şi a clarificat totul, dar această istorie aparţine altui capitol.

Din nou X

Nu cred că avea să mă observe dacă nu aş fi ignorat-o.

— Bună dimineaţa! Odată cu intrarea Milenei în bibliotecă parcă apăruse soarele la miez de noapte.

— Bună, Milena, ai citit cartea?

— Da, am citit-o, dar cred că nu i-am plăcut, pentru că nici ea nu m-a plăcut.

— Deci nu eşti tu cititorul ei, atunci du-te să fii aleasă de o carte nouă.

Milena i-a zâmbit şi a plecat printre rafturi, pentru a fi aleasă de o anumită carte, dar fusese aleasă de un om. Atunci, pentru întâia oară, X o văzu pe Milena.

— Domnule Becker, cine e acea domnişoara, arată el spre

Milena.

— Hm, Milena. Ţi-a plăcut? îl întreabă cu zâmbetul pe buze domnul Becker.

— Posibil, răspunde Darius ascunzându-şi privirea.

După acea zi, Darius o vedea destul de des pe Milena, dar Milena nici nu ştia de existenţa lui, ea venea o dată la două zile pentru o nouă carte, vorbea cu domnul Becker şi pleca.

— Băiete, de ce nu te apropii de ea, sau aştepţi să se mărite? l-a întrebat domnul Becker pe Darius.

— Aştept ea să mă vadă.

— Păi cu atâta aşteptare cred că te va vedea în rai.

— Contează că mă va vedea.

A doua seară, Milena a fost invitată de nişte prieteni în oraş, printre ei era şi Darius.

— Hey, Marius, cum a fost în Norvegia? întreabă Milena.

— Bine, îţi povestesc detaliile după, uite, acesta este Darius, faceţi cunoştinţă.

— Încântată de cunoştinţă.

— Asemenea, îi răspunde Darius, apoi se apropie de alţi cunoscuţi ai săi.

Deşi au petrecut seara în aceeaşi companie, nu şi-au vorbit. Darius nici nu întorcea capul spre Milena, din contra, se părea că o ignoră în mod inconştient, de parcă ar fi fost doar o umbră trecătoare ce s-a oprit să urmărească nişte străini. În fond, Milena nu se simţea umilită, dar e clar că nimănui nu îi este pe plac o asemenea atitudine. Fata se scuză că are o urgenţă şi plecă. Era de părerea că va primi mai multă plăcere de la un ceai şi o carte bună, decât să suporte compania unui individ arogant.

În câteva zile, Milena iar a intrat în bibliotecă cu zâmbetul pe faţă, dar zâmbetul a dat bir cu fugiţii îndată ce l-a văzut pe Darius. În gândul ei a răsunat o întrebare: „Ce caută această maimuţă arogantă aici?” A decis să facă aşa cum a făcut şi el, şi anume să îl ignore.

— Bună ziua, domnule Becker, am adus cartea, poftim.

— Bună, Milena, ţi-a plăcut?

— Da, mult.

— Mă bucur.

Între timp, s-a apropiat Darius de ei.

— Bună, Milena.

— Bună, ne cunoaştem? întreabă Milena nedumerită, totuşi studia actoria.

— Da, Marius ne-a făcut cunoştinţă.

— Probabil, nu ţin minte. Numai bine. Fata se întoarce cu spatele şi pleacă printre rafturi.

Domnul Becker, prezent la această discuţie, intervine:

— Se pare că ai călcat strâmb, Darius.

— Da, înţeleg ce am făcut, de fapt o ignoram, nu cred că era să mă observe dacă nu aş fi ignorat-o.

— Bine, te-a observat, mai departe ce faci? Se pare că nu are dorinţa să discute cu tine.

— O rezolv şi pe asta, daţi-mi, vă rog, cartea pe care a înapoiat-o ea azi.

Domnul Becker îi întinde cartea:

— Succese, băiete.

— Mulţumesc, o zi bună!

Spectacol #3

Vieţii trebuie să îi demonstrezi că eşti în viaţă.

Rămas din nou singur pe scenă, refuză să se mai aşeze pe scaun. Merge dintr-un colţ al scenei în altul şi vorbeşte singur. „Să demonstrez că trăiesc”, „să demonstrez că trăiesc”, repetă în continuu această frază, apoi se întoarce brusc spre spectatori, de parcă acum şi-a amintit de existenţa lor: „Voi ce ziceţi, cum aş putea eu să

demonstrez că trăiesc? Credeţi că e posibil?”. Îi răspunde tăcerea.

Bărbatul se aşază direct pe podea, priveşte în continuare spre spectatori şi îşi începe monologul.

„Să începem de la esenţă, pentru a demonstra ceva, întâi de toate e nevoie să înţelegi ce e viaţa. Viaţa ce e? Pot să zic că viaţa e această scenă? Sau poate că viaţa sunteţi voi?” Îi răspunde din nou tăcerea.

„De ce tăceţi? Viaţa e o tăcere? Vai, dar câtă profunzime, «viaţă», «tăcere». În fond, este un adevăr şi în asta, că de când mă prefac om viu, tac, vorbesc tăcând, pentru că nimeni nu mă aude. Sau poate eu nu ştiu să vorbesc? Dar parcă nici eu nu am auzit pe nimeni vorbind.”

Bărbatul se ridică în picioare şi începe să bată din palme pentru a reda ritmul muzicii ce îi răsuna în cap. Treptat, îşi pune tot corpul să fredoneze. Involuntar, schiţează un zâmbet. Se opreşte pe neaşteptate şi rosteşte: „Poate că viaţa înseamnă sunet şi mişcare? Iubire, trădare, frică, speranţă, aşteptare, sentiment, apă, floare, ninsoare, stea căzătoare, o muscă ce zboară, eu – un om prost, o poezie pe care o înveţi pe de rost? Viaţa asta e prea complicată,

cum mă gândesc să o definesc, mă doare în spate, de parcă cineva îmi pune beţe în roate. Ei, ce pot eu să zic despre tine, viaţă? Să îţi dea Domnul sănătate, mereu să fii în viaţă”.

Spectatorii urmăresc cum mâna protagonistului se atinge de bărbie: „Deci viaţa e în viaţă, şi ce să mai zic când totul mi-i în ceaţă? Dar dacă e să fiu oarecum serios, eu trebuie să îi demonstrez ei că trăiesc, adică vieţii trebuie să îi demonstrez că sunt în viaţă”.

Masa iar e pe scenă, vocea din întuneric se aude din nou:

— Ce faci tu aici?

Bărbatul nici nu se întoarce spre locul de unde răsună vocea.

Păi, mă gândesc.

— Crezi că aşa se gândeşte?

Vreau să fiu mai original, toţi se gândesc după ce fac, sau atunci când fac, iar eu am decis să mă gândesc înainte să dau un răspuns.

— Şi ai un răspuns?

— Mă am pe mine drept răspuns.

— Ce să fac eu cu tine?

— Mai ştii ce poţi face tu cu un om? Şterge podeaua, e cam murdară.

— Da, e murdară de mediocritate, dar asta se curăţă doar cu inteligenţă, te las să te mai gândeşti.

Detalii

Credem cu toţii că suntem ca toţi.

Detaliile, mereu mi s-au cerut detalii. Cât mai multe detalii, la tot ce fac şi gândesc, la tot ce aud şi povestesc. Probabil că şi acum se cer detalii despre mine, despre Amelia, despre amintirile din viitor, despre viitorul nostru. Şi pentru că atunci când relatez totul de la persoana a treia se pierd aceste detalii, decid să povestesc totul prin prisma mea, din interior.

Aşadar, încep cu faptul că nu am murit. Mă îndreptam spre avion, mai rămâneau doar câţiva metri şi urcam. A sunat telefonul însă:

— Song Jae, salut, cum te simţi?

— Mir, unde eşti?, avea un glas foarte neliniştit.

— Sunt la câţiva metri depărtare de avion, acuş urc.

— Nu veni în Coreea, urcă în primul avion ce zboară spre Tokyo.

— Stai, de ce Tokyo, ce s-a întâmplat? Eram uimit, pentru prima oară în viaţa mea nimic din ce se întâmpla nu îmi era cunoscut. În amintirile mele din viitor, nu era prezent acest dialog.

— Mama a căzut la pat, am venit de urgenţă la Tokyo.

— Dar cu nunta cum rămâne?

— Hai, nu vorbi mult şi vino.

A închis. Mi-am luat bilet spre Tokyo, am mai stat trei ore

în aeroport, apoi am urcat în avion. Iată, până aici a fost, aşa gândeam în timpul unei turbulenţe. Totul s-a făcut negru. Nu, nu am murit, doar leşinasem. Când mi-am revenit, am văzut stewardesa puţin panicată, ea nu ştia că eu sunt panicat mai tare, căci habar nu aveam cine sunt şi ce caut acolo. Mi-am aflat numele din documente. Am avut noroc că Song Jae a venit să mă întâlnească. Dar nu mai eram eu, Mir, vechiul lui prieten, ci un Mir care în loc de creier avea o minge umflată cu aer. Am fost dus la spital, s-a constatat că îmi pierdusem memoria, sărmanii medici nu bănuiau că de fapt nici nu am avut memorie. Song Jae nu ştia ce să facă cu mine, era răvăşit, dar mi-a povestit în amănunte toate întâmplările hazlii trăite împreună, mi-a arătat poze, iar când am ajuns în Coreea mi-a prezentat locurile noastre. Din păcate, asta nu m-a salvat.

Mă aflam în Coreea de Sud, nu ştiam nimic despre mine, nu ştiam că undeva sunt îngropat şi plâns şi nu ştiam că odinioară aveam amintiri din viitor, că odinioară eram un anormal. Făcusem, probabil, o greşeală nepovestindu-i multe lui Song Jae despre trecutul meu, ţinea minte doar că uneori prin somn mai rosteam numele domnului Frank şi al Ameliei. Scăparea mea erau propriile jurnale, pe care le purtam peste tot cu mine, dar am ajuns la ele abia după ceva timp de la incidentul din avion. Conştient de faptul că

în orice clipă îmi pot afla trecutul şi istoria, nu mă decideam totuşi să citesc jurnalele, mai bine zis, nu voiam.

Îmi plăcea să ies să mă plimb, să descopăr încetul cu încetul lumea, să privesc străinii care treceau pe alături. Vedeam oameni diferiţi, care se asemănau mult prin cuvintele pe care le rosteau, prin gesturi şi mimici, chiar şi prin modul de a zâmbi. Mă întrebam dacă ei gândesc ca mine, dacă ei îşi pun întrebările pe care mi le pun eu. Urmăream cum mamele îşi apără copiii de ploaie, prietenele se şuşotesc, iar cuplurile se ţin de mână. Tot ce vedeam era frumos, pentru că era nou pentru mine, în pofida faptului că zilele treceau, eu continuam să descopăr ceva nou şi frumos. Song Jae zicea că m-am schimbat, că m-am făcut mai optimist şi că această schimbare e numai în folosul meu şi a oamenilor care mă înconjoară. Aceste cuvinte mă încurajau şi mă convingeau să nu deschid trecutul meu, de parcă îmi era frică să nu descopăr ceva monstruos. Continuam să savurez viaţa, să o plac şi să mă plac.

Tot pe atunci mi-am făcut un prieten nou, un băiat de zece ani, Kim Ko. Putea să stea ore întregi în leagănul din curte şi să îşi privească picioarele. Mă întrista tristeţea lui. Mă aşezam de fiecare dată în leagănul de alături, dar el m-a

observat abia peste câteva zile. Mi-a zis că mama e la serviciu, iar prieteni nu are, pentru că nu e ca toţi. M-a pus pe gânduri, credeam că toţi suntem ca toţi. Într-un final, am ajuns să discutăm multe şi de toate:

— Vrei să îţi zic o poveste? a întrebat Kim Ko.

— O poveste? Despre ce?

— Despre un măr care vrea să devină pom.

— Sună interesant. Ţi-a spus-o cineva?

— Mi-am spus-o eu mie şi mi-o mai spun, dar vreau să ţi-o spun şi ţie.

— De ce anume mie?

— Pentru că asta poate să te ajute.

— Bine, te ascult.

O poveste

A fost odată un măr, un simplu măr care stătea împreună cu celelalte fructe într-un vas de pe masa unei familii. În acea familie creştea un băiat, el avea şapte ani, îi plăcea să se joace pe afară, intra în casă numai când se făcea seară. Într-o dimineaţă, când băieţelul se pregătea să iasă din casă, mama i-a dat un măr. Băiatul a luat mărul şi a fugit la joacă. Mărul era mare, iar băieţelului încă nu îi era foame, de aceea a pus mărul pe un gard de cărămidă. A bătut vântul şi mărul a căzut în ograda unui bătrân, unde creştea, lângă poartă, un pom mare care făcea mere. Mărul a privit spre pom şi s-a minunat:

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Bună ziua, micuţule, dar nu striga şi tu atât de tare, te aud.

— Eşti un pom foarte frumos. Cum de ai reuşit să te ridici atât de aproape de cer?

— M-a ajutat bătrânul care m-a sădit. El are grijă de mine.

— Cum l-ai convins să te ajute? a întrebat mărul.

— A făcut-o de bunăvoie.

— Eşti un pom norocos, mi-aş dori să crească şi din mine un asemenea pom.

— Atunci ai nevoie de un om.

— Dar de unde se cumpără oamenii?

— Oamenii nu se cumpără, oamenii te găsesc.

— Dar unde ar putea ei să găsească merele?

— Sub pomii de măr ori la piaţă.

— Nu, nu, la piaţă e groaznic. De acolo poţi ajunge şi mâncare la porci. Am auzit ce vorbeau între ei vânzătorii. Dacă am să stau aici, sub tine, mă va vedea bătrânul?

— Merele mele sunt galbene, iar tu eşti roşu, caută un pom care face mere ca tine.

— Unde să îl caut?

— Du-te la vecin, el are un asemenea pom.

Auzindu-i îndemnul, mărul şi-a luat rămas-bun şi s-a rostogolit până in curtea vecină. Acolo, într-adevăr, era un pom care făcea mere roşii, însă pomul era neîngrijit, cu crengi rupte, şi nu prea avea roadă.

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Bună, ce faci tu aici?

— Sunt în căutarea unui om. Vreau să fiu şi eu pom.

— Te sfătui să pleci de aici, stăpânul meu nu are grijă de mine, sunt mâncat de omizi şi mi se rup crengile.

— De ce nu vorbeşti cu stăpânul tău să te îngrijească?

— E un om leneş, nu mă ascută, plâng zile întregi, dar niciun folos.

— Îmi pare atât de rău. Ştii cumva unde aş putea găsi un om?

— Caută mai bine un gospodar, oameni sunt mulţi, dar gospodari mai puţini.

— Şi ştii tu vreun gospodar?

— Pe la mine trece des o rândunică, mă ajută să scap de omizi, ea ştie unul. Aşteaptă, trebuie să vină în curând.

Nici nu a reuşit pomul să termine vorba, că rândunica a şi poposit pe o creangă.

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Vai, ce pitic e aici? Tu cine eşti? a întrebat rândunica.

E un măr, are nevoie de un gospodar pentru a deveni pom, i-a răspuns pomul de măr.

— A, e clar. Da, este un gospodar, cu şapte case mai la deal, dar eu nu te pot duce, eşti prea greu. Roagă-l pe arici să te ducă.

Ariciul, care era martor tăcut la acest dialog, s-a văzut nevoit să intervină:

— Eu? De ce eu? E drum lung, nu am chef!

— Dar, domnule Arici, vă rog mult de tot, e visul meu să

devin pom, i-a zis mărul.

— Bine, bine, dar îmi dai voie să muşc o bucată din tine mai întâi?

— Domnule Arici, dacă mă muşcaţi, nu voi mai fi frumos, nu am să mai trebuiesc nimănui.

— Atunci nici mie nu îmi trebuieşti!

Mărul s-a pus pe gânduri, ştia că pentru a creşte din el un pom e nevoie doar de seminţele sale, de aceea a acceptat propunerea. Ariciul l-a luat în spate, aşa muşcat cum era, iar rândunica le-a arătat drumul. Ajunşi la a treia casă din cele şapte, mărul a căzut de pe arici şi s-a rostogolit cu viteză la vale, rândunica zbura să-l oprească, dar o găină a întrecut-o.

— Găinuşo, ai putea, te rog, să-mi dai acest măr?

— Cum? Cu ce ocazie? Gata, este al meu, şi a început să îl ciugulească.

Mărul ţipa şi chema ajutor, rândunica a zburat către câinele din ograda din apropiere l-a rugat să salveze

mărul. Găina care ciugulea mărul s-a trezit cu nişte dinţi de câine în coadă:

— Du-te, nesimţito, de aici! a lătrat câinele.

Găina, de frică, a plecat.

— Mulţumesc mult! a murmurat mărul pe jumate mâncat.

— Mulţumesc pentru ajutor, a zis rândunica.

— Încotro mergeţi? a întrebat câinele.

— Ne ducem în deal, spre casa unui gospodar, a răspuns rândunica.

— Ce să faceţi acolo?

— Vreau să devin pom. Un pom mare şi frumos, iar pentru asta am nevoie de un gospodar care să mă îngrijească.

— Atunci, te duc eu.

Câinele a luat mărul în dinţi urmărind rândunica. Ajunşi la a cincea casă din cele şapte, au auzit cum cineva cerea

ajutor. În tufari, au văzut un pui de iepure înfometat. Cei trei s-au apropiat de iepure şi l-au întrebat:

— Unde e mama ta, iepuraşule?

— A plecat după mâncare, dar nu mai vine. Sunt flămând şi mi-i frică.

Cei trei s-au uitat unul la altul, iar mărul a zis:

— Mănâncă din mine, oricum e nevoie doar de seminţele mele pentru a creşte un pom, iar eu, oricum, sunt deja mâncat pe jumătate.

Iepuraşul a început să mănânce. A prins la puteri, i-a mulţumit mult mărului, din care nu a mai rămas decât cotorul:

— Mulţumesc mult, îţi doresc să devii un pom mare şi arătos!

Cei trei şi-au continuat drumul. Ajunşi la casa gospodarului, au dat de om chiar la poartă.

— Bună ziua! a strigat cotorul de măr.

— Bună, a răspuns gospodarul. Ce vreţi?

— Am făcut acest drum lung pentru a ajunge la dumneavoastră. Mi s-a spus că sunteţi un mare gospodar, iar eu vreau să devin un pom mare şi frumos.

— Dar eşti doar un cotor de măr.

— Acum da, dar am fost un măr mare, roşu şi frumos. Oricum, pentru a fi pom e nevoie doar de seminţele mele.

— Scuze, dar de unde să ştiu că nu mă minţi? Pentru a creşte un pom e nevoie de mult timp şi muncă, nu am cu ce să te ajut.

Gospodarul a intrat în casă, iar cotorul de măr a început să plângă.

— Am fost un măr mare şi frumos, am vrut să devin pom, am sacrificat bucată cu bucată din mine pentru a ajunge aici, dar gospodarul nu mă mai acceptă aşa.

Din vârful nucului ce creştea lângă poartă s-a auzit un glas. Era un cioroi care, din întâmplare, a fost martor la

cele petrecute:

— Hai, nu plânge şi tu atâta. Eu cunosc un pom de măr foarte frumos, şi a crescut fără stăpân.

— Ai putea să ne conduci la el? a întrebat rândunica.

— Da, urmaţi-mă.

Cioroiul i-a dus pe un deal în vârful căruia creştea un măr mare şi frumos.

— Bună ziua! a ţipat cotorul de măr.

— Bună, bună, i-a răspuns pomul.

— Vreau şi eu să devin un pom mare. E posibil? Nu am gospodar care să mă îngrijească.

— Nu ai nevoie de un gospodar, ai nevoie de prieteni care să te ajute. Lasă câinele să îţi sape o groapă, pune-o pe rândunică să-ţi extragă seminţele, apoi să-ţi aducă puţină apă.

— Dar unde să cresc?

— Acolo unde binevoieşti, uite că este un deal alături, vârful lui e liber.

— Mulţumesc mult, mulţumesc mult, mult, mult! a strigat cotorul de măr.

Au făcut aşa cum i-a sfătui pomul: câinele a făcut groapa, rândunica a pus seminţele în groapă şi le-a udat, chiar şi cioroiul îi ajuta să aducă apă. După un timp, de sub pământ au apărut două frunzuliţe, iar peste ani, pe cel de-al doilea deal s-a arătat un pom mare de măr.

Într-o zi, mergeau pe alături doi bărbaţi. S-au apropiat şi au gustat din mere:

— Vai, dar ce bune sunt merele acestea, mari şi suculente.

— Da, foarte bune.

— Voi lua şi îmi voi sădi seminţe din acest măr în grădina mea, a zis gospodarul.

Detalii (continuare)

Cum poţi fi atât de fericit, când parcă ai tot, şi parcă nu ai nimic?

Ascultam în tăcere glasul unui copil care rostea un adevăr matur, deşi o făcea prin intermediul unei poveşti. Mă uitam la el, la părul negru şi pielea gălbuie. Ochii lui urmăreau întâmplări imaginare, dar atât de reale. Îmi spunea povestea tocmai pentru că eu nu sunt acel măr, deşi îmi doresc şi eu să fiu un pom, la figurat, dar nu dau în schimbul acestei dorinţe nimic în afară de aşteptare. Ce aşteptam? Curaj. Curajul de a deschide propriile jurnale, astfel deschizând propriul trecut, un adevăr de care îmi este frică. Da, atât de frică, încât îmi pare că am în spate ceva murdar, dureros şi, probabil, ireparabil.

Caut oare şi eu un gospodar? Un om care să mă îngrijească de propriile temeri, un om care să mă ridice şi să mă ajute să cresc spre viitor?

Kim Ko a terminat relatarea poveştii, pe când eu încă mă mai temeam de trecutul meu... Mă temeam de mine, pentru că, la urma urmei, trecutul sunt eu. I-am zâmbit şi i-am mulţumit pentru această frumoasă poveste, i-am zis că trebuie să plec, m-am ridicat şi am plecat. Aveam mâinile ascunse în buzunar, mergeam cu capul plecat,

habar nu aveam încotro, dar mergeam fără să mă opresc, mă uitam cum mi se mişcă pantofii, cum apare din senin trotuarul.

Doamne, dar cât de fericit eram mergând spre nicio destinaţie, mergând de parcă tot sensul vieţii mele se ascundea în acei paşi. Fericit că pot merge, că simt greutatea paşilor, fericit că am pe ce merge, fericit că simt cum bate vântul, fericit că aud oameni râzând, că aud roţile automobilelor şi soneria unei biciclete. Fericit că nu îi sunt dator nimănui, fericit că nimeni nu îmi este dator. Fericit că nu mă grăbesc nicăieri, că nimeni nu mă aşteaptă, nimeni nu mă fugăreşte. Fericit că nu trebuie să iubesc pe nimeni şi că nimeni nu trebuie să mă iubească, nu trebuie să sun, să întreb, să susţin, să aud cum cineva mi se plânge, şi nici să mă plâng eu cuiva. Fericit că nu am o mamă, un tată, o soră, un frate, un trecut, un viitor, amintiri, regrete, speranţe. Fericit că nu simt acea viaţă de care toţi vorbesc. Fericit că totuşi o văd şi o aud, deşi nu o trăiesc. Cum poţi fi atât de fericit, când parcă ai avea totul, dar în acelaşi timp nu ai avea nimic?

S-a făcut seară, a început să plouă, iar eu eram fericit. Oraşul ascuns în culori neclare m-a îndemnat să îmi ridic ochii. Mă aflam pe un trotuar, în mijlocul trecătorilor, îi

priveam. Deodată, nu mai văd nimic, mi se face negru în faţa ochilor, îmi ţin capul, care mi se pare o minge gata să se rostogolească. În acel moment, nu ştiam cine sunt, unde sunt, ce caut aici, urmăream pierdut un oraş şters. Am început să fug, în faţă mă băteau stropii de ploaie, dar nu mă opream, fugeam, mă dureau îngrozitor picioarele, am căzut în genunchi, în plină lume, în ploaie, plângeam, dar atât de tare, de parcă aş fi pierdut totul. De fapt, aşa era, pierdusem totul, deşi nu ştiam deocamdată. Nu ţin minte cât timp am stat şi am plâns, dar cel mai probabil că, din cauza oboselii, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit în spital, la început vedeam doar alb, după care albul s-a pătat de vocea lui Song Jae:

— Mir, mă auzi, eşti bine?

Nu aveam putere să deschid gura, nici dorinţă, am închis ochii în semn de aprobare.

— Slavă Ţie, Doamne! Amice, eu te las să te odihneşti, revin după serviciu. Ţi-am adus ceva.

Mi-a arătat că pe masuţa de lângă pat sunt jurnalele.

— Ar fi bine să le citeşti, e timpul.

Prima parte a zilei am stat nemişcat, priveam tavanul. În a doua parte a zilei am mişcat puţin degetul cel mare de la mâna stângă, priveam tavanul în continuare. Au trecut o zi, două, şapte, o lună. Da, am stat aşa mai mult de o lună, nu mâncam nimic, motiv pentru care am slăbit groaznic, mi-au băgat în vene nişte ace, oricum nu mă interesa ce se întâmplă. Eu priveam tavanul – tâmpit să fi fost oare? –, eram fericit că privesc acel tavan. Şi dacă ar fi să descriu tavanul, mi-ar fi suficient un singur cuvânt: alb.

— După ce mi-am revenit, Song Jae m-a întrebat:

— Da’ ce vedeai tu în acel tavan? Că eu tot mă uitam şi numai alb vedeam.

— Păi, şi eu, oricât mă uitam la el, tot numai alb vedeam.

Şi am izbucnit în râs ambii.

— Te-ai schimbat mult după ce ai privit acel tavan, când am venit la spital şi te-am văzut în picioare, am crezut că m-am tâmpit eu.

— Cred şi eu că l-am văzut pe naiba în acel alb. Cred că

am văzut cum era gâdilat de un arici.

— Şi râdea naiba acela?

— Râdea, dar ariciul râdea mai tare.

— Ia auzi, da tu râdeai?

— Eu plângeam.

— De ce plângeai?

— Păi, de prostie, cine mai stă şi priveşte tavanul aproape două luni?

— Prietene, am vrut să îţi zic că eşti prost, dar aşteptam să o recunoşti primul.

Am râs iar, ca în timpurile vechi şi bune.
Nu ţin minte cum am început să mişc câte o parte din corpul meu, pe care de mult nu îl mai simţeam, mi s-au atrofiat muşchii îngrozitor, aveam o durere că îmi venea să urlu la lampă, să se spargă, ca să nu mă vadă nimeni cum plâng. Chiar şi limba în gură îmi era piatră, dar eram optimist, râdeam, eram alt om. Nu exista vreo explicaţie

pentru această schimbare bruscă, ştiam însă că sunt schimbat. Stomacul meu nu mai era obişnuit cu mâncarea, slăbisem până la 30 de kilograme, vomitam tot ce mâncam, însă mă impuneam, eram optimist. Cu greu, am reuşit să ajung în câteva luni la 50 de kilograme, dar încă eram îngrozitor de slab. După un an de muncă asupra propriei prostii am reuşit să îmi revin. Zâmbeam mult, de parcă eram un american care face reclamă la Coca-Cola. Simţeam că atitudinea mea pozitivă schimbă multe. Cât am stat în spital, am citit o mulţime de cărţi, am privit filme, am urmărit ştirile, am analizat lumea, care a început să-mi placă. Îmi apăruse dorinţa să călătoresc, să cercetez, să gust, să visez cu ochii deschişi, mai apăruse şi dorinţa de a deschide jurnalele, de a-mi cunoaşte trecutul.

Le-am deschis.

Protagonista

Mă îndrăgosteam pentru întâia oară de un om pe care l-am mai iubit.

Trebuie neapărat să o descriu, dar nu mă pricep la descrieri. Să descriu, ce să zic? Când am văzut-o pentru prima oară, am zis că e frumoasă. De fapt nu vedeam

nimic mai mult decât o domnişoară ce arată bine, dar... i-am observat zâmbetul şi o clipă am crezut că sunt nebun şi că îmi amintesc trecutul sau că văd viitorul. Atitudinea a devenit alta, simţeam că nu va fi uşor să discut cu ea, să mă apropii. Se vedea de la o poştă că este un caracter puternic, eram sigur că dacă vin aşa, din senin, la ea îmi dă o geantă în cap.

O urmăream zi de zi, ştiam deja cine sunt prietenii ei, o vedeam cum se săruta cu acel X, da, recunosc, îl invidiam de crăpam. Cel mai mult îmi plăcea să stau printre rafturile din bibliotecă şi să o admir cum îşi alege cărţile.

Nu era de mirare că am iubit-o, nici nu mă miram că mă îndrăgostesc din nou, dar mă bucuram că nu o îndrăgeam doar din motiv că face parte din trecutul meu. Mă îndrăgosteam pentru întâia oară de un om pe care l-am mai iubit. Atât de straniu sună acest gând, dar e real, frumos şi adevărat.

Sunt la bibliotecă, în faţa computerului, scriu, aştept să intre ea. Da, m-am gândit că astfel, în sfârşit, voi putea face o descriere rezonabilă, clară şi amănunţită. Până vine, vreau să scriu câte ceva ce am descoperit până acum. Numele ei nou este Milena (Mark mă avertizase), îmi place

numele, o caracterizează mai mult, zic eu. Paşii ei sunt urmăriţi de multe priviri de bărbaţi, dar e ceva normal, ce prost nu ar întoarce privirea după ea? Trebuie să recunoaştem că în lume sunt femei a naibii de frumoase, pe care le ai doar jumate de minut, într-o zi obişnuită, pe o porţiune de drum, le ai doar cu privirea. Milena ştie că e urmărită, nu o dată i-am depistat interesul faţă de bărbaţii care o admiră, în pofida faptului că merge pe stradă de parcă nu e nimeni în jur. Ah, femeile astea, vulpi adevărate! Uneori o văd într-adevăr absentă. De regulă, în asemenea zile e îmbrăcată în negru, ţine mâinile în buzunar sau la piept, are căşti în urechi şi privirea îi este ţintită în pământ. Am mai observat că îi place ploaia, probabil nu are umbrelă sau nu îi place să o poarte, căci nu am văzut-o niciodată cu umbrelă.

Se aude uşa, simt că a intrat, ştiu, dar nu-mi desprind ochii de pe monitor, nu vreau să ni se întâlnească privirile, nu vreau să mă vadă, să mă cunoască, nu acum. În sfârşit, prind curaj şi-mi îndrept privirea către ea, vorbeşte cu bibliotecarul, nu aud ce discută, în fine, nici nu mă interesează să aud. Pare a fi neliniştită, nu-i ca de obicei. În această lună, am observat că s-a schimbat, că era mai des îmbrăcată în negru, că s-a despărţit de iubit şi multe altele, dar nu înţeleg motivul.

O, Doamne, nu, se apropie, eu continui să sc...
Milena a întors capul şi m-a văzut. S-a apropiat:

— Salut.

— Salut.

— A dat scaunul la o parte pentru a se aşeza.

— Eu...

— Pe mine nu mă interesează de ce mă urmăreşti.

— Bine. Atunci...

— Nici nu vreau să clarific trecutul.

— Dar, de...

— De unde ştiu? Ghici.

Nu-mi venea să cred. Aveam impresia că ştie, însă îmi lipsea curajul să fiu eu cel care rosteşte adevărul:

— Mir, totul s-a schimbat, în întregime.

— Era normal să se schimbe ceva, însă nu cunoşti adevărul, nu ştii ce mi s-a întâmplat în aceşti ani, ce m-a determinat să nu apar.

— De unde ştii că nu ştiu? Tu nu îţi aminteşti nimic, nu mai ai amintiri din viitor, dar nici din trecut nu ai.

— Poftim? O priveam foarte mirat, chiar nu pricepeam de unde ar putea să ştie totul. Ţi-a zis Mark?

— Nu, nu mi-a zis nimic, nu ţinem legătura.

— Straniu, oricum mă simt obligat să-ţi spun eu totul, să pov...

— Mir, eu ştiu ce s-a întâmplat, ştiu că nu ai urcat în avion, deşi era numele tău în listă, că ţi-ai pierdut memoria, că ai fost internat, ştiu totul, nu am nevoie de explicaţii.

— Bine, dar de unde ştii? Aş putea să aflu?

— Mă oboseşte acest subiect, aveam alt scop când m-am apropiat. Observ cum mă urmăreşti zi de zi, ajunge, e

timpul să te întorci în Coreea, între noi nu poate fi nimic.

— Poftim? Stai, doar ne-am iubit.

— Înainte de a spune ce simţi, asigură-te că simţi!

— E ridicol, nu văd motive pentru care să nu fim împreună.

— Am zis că trebuie să fie motive? Nu îmi doresc!

— Argumentează.

— Nu fi copil, nu sunt obligată să-ţi argumentez, cară-te de aici şi din viaţa mea.

— S-a ridicat şi a ieşit rapid din bibliotecă. Am fugit din urma ei şi am prins-o de braţ:

— Acum ascultă aici, probabil nu ţin minte ce a fost şi cum a fost, însă învaţă-te să comunici cu oamenii, puţin îmi pasă de baladele tale gen „nu doresc”, „nu sunt obligată”. Nu am venit în genunchi la tine, recunosc că ţi-am provocat durere, chiar şi acum îţi provoc durere, dar nu merit o asemenea atitudine, îţi este clar? Când îţi revii, uite aici contactele mele, sper că am fost explicit.

I-am lăsat braţul şi m-am întors în bibliotecă după lucrurile lăsate acolo, eram furios. Nu pot permite cuiva să mă trateze în asemenea hal, dar cel mai tare m-a atins dorinţa ei de a mă vedea dispărut, pe mine, cel care mă îndrăgostisem, cel care îşi dorea un nou început, o şansă de a fi în sfârşit împreună. Nu înţelegeam nimic, motivul pentru care era atât de categorică, motivul pentru care se comporta în acest fel. Oare cu ce am greşit?

Revenire acasă

Viaţa o începi de unde vrei.

Hai, avioane, băteţi-vă, eu m-am întors. Cum am citit în unele cărţi? „Ne întoarcem pentru a înţelege cât de tare ne-am schimbat.” Am revenit pentru a înţelege că sunt o persoană nouă. De fapt, îmi era silă de acel amărât care eram în trecut, de acele amintiri din viitor care îmi sunt şi acum străine. Eu am trăit cu amintiri din viitor? Pe bune? E amuzant, râd cu lacrimi. Când am revenit în Anglia, mă uitam ca un rătăcit la toate. Voi fi trăit eu aici vreo douăzeci şi ceva de ani, dar faza e că nu ţineam minte nimic, parcă vedeam totul pentru prima oară. Da, diferă mult de Coreea de Sud. Pot să pariez însă, chiar dacă voi fi

considerat un neghiob, că Coreea e mai atrăgătoare.

Filele din jurnale mi-au descris trecutul, nu mi l-au arătat însă, habar nu aveam cum arată acei oameni cu care am locuit împreună, acei oameni pe care i-am iubit. Trebuia să mă văd cu domnul Frank, nu ştia că vin, dar nici eu nu eram sigur că voi ajunge la el. Un om care mi-a fost prieten şi tată ani de zile îmi era un străin, nu îmi trezea niciun sentiment acest nume. Aflasem că a revenit la universitate, deşi era destul de bătrân. Mergeam pe coridorul universităţii, era pustiu, mi-am dat seama că toţi sunt în săli, spre mine venea un bărbat tânăr, cam de vârsta mea, era înalt, cu umerii laţi, destul de slab, dar cu un păr voluminos şi blond:

— Mir? m-a întrebat acesta.

— M-am oprit, i-am aruncat o privire mai de aproape, apoi l-am întrebat:

— Ne cunoaştem?

— Drept răspuns am primit un pumn în faţă. Sângele îmi curgea pe podea, iar eu nu înţelegeam ce se întâmplă.

— Eşti un cretin! mi-a ţipat acesta.

— Auzi, tu, dacă eu sunt cretin, atunci tu eşti un dobitoc. Oare ce drept ai să mă loveşti? Cine eşti şi ce dracul vrei de la mine?

— Vreau să te cari dracului de unde ai venit.

Era Andrew. De unde naiba să ştiu că el e Andrew? M-am întors şi m-am îndreptat spre baie, mi se pătaseră hainele, încercam cumva să le curăţ. Între timp, în baie a intrat un domn în vârstă, chel, cu ochelari şi cu papion roşu. Eram gata să pufnesc în râs - tare amuzant mai era papionul cela. Am chicotit, ceea ce i-a atras atenţia, i-am prins privirea în oglindă, i-am cerut scuze şi am ieşit. „Tare amuzantă e ţara asta, de la cretini până la clovni”, mi-am zis.

Iată-mă într-un cabinet destul de bine aranjat, cu o masă de scris lângă geam, rafturi pline cu cărţi şi două fotolii nu chiar comode – tot mă foiam în unul din ele. „Da, nu tot ce pare comod e comod.” Am auzit paşi lângă uşă şi mi-am îndreptat spatele, urma să îl văd pe domnul Frank. Mi-l imaginasem cum vrei, dar a intrat clovnul, ochii mi s-au făcut cât cepele:

— Bună ziua! m-am ridicat în picioare, m-am apropiat rapid şi i-am luat mâna.

Mă privea de parcă vedea un elefant zburător, cel puţin aşa credeam eu.

— Mm, poate luaţi loc, să ne fie mai comod să vorbim, adaug.

Mă privea oarecum straniu, s-a aşezat şi continua să mă urmărească. Am luat loc şi eu, mi-am pus picior peste picior, ceva nu-mi convenea, am schimbat poziţia, căci tare incomod mai era fotoliul. Se uita la pata de sânge de pe cămaşă, am simţit că e timpul să zic ceea ce încă nu ştiam că urmează să zic şi să mă car de-acolo cât mai repede:

— Mă numesc Mir...

— Tu nu eşti Mir. M-a întrerupt acesta cu un glas calm.

— Dă, Doamne, să nu fiu, că din câte am citit din jurnalele lui, tare straniu mai era.

— Ce vrei?

— Eu? Domnule, nu îmi pasă ce credeţi despre mine, dar cu doi ani în urmă m-am trezit fără trecut, iată aşa, nu ştiam cine sunt şi de unde vin. Prietenul meu Song Jae mi-a zis că mă numesc Mir, am trăit o perioadă mai dificilă până am citit jurnalele care, chipurile, sunt ale mele, ale lui Mir. Că multe nu înţeleg. Deşi citeam o sumedenie de întâmplări şi nume, toate îmi erau străine, chiar şi acum totul îmi e străin. Nu am nevoie de nimic, de fapt am venit pentru a înţelege cine sunt eu, nu că tare ar conta trecutul, totuşi viaţa o începi de unde vrei, dar am zis că ar fi bine să văd oamenii pe care i-am iubit, dar pe care nu îi mai iubesc.

— Mir a fost îngropat, pentru toţi Mir e mort.

— Da? Păi e bine, cred că aşa e mai bine, mulţumesc mult, încântat de cunoştinţă! O zi frumoasă! Am fugit ca racheta din cabinet, credeam că acuş mă va îngropa şi pe mine, chiar acolo. Doamne, da ce papion. Am râs.

— Dacă-i mort, mort să fie. Nu îmi păsa, tot ce doream era să dispar din acel loc. Cu paşi rapizi, am ieşit din curtea universităţii şi am luat-o habar nu am unde, dar am luat-o.

O, nu, iar ţicnitul cela, m-am întors şi am luat-o la fugă. Şi cum fugeam, neatent fiind, mai să zbor pe capota unui automobil. „Gata, cu cât mai mult stau aici, cu atât mai multe şanse am să mor.” Dintr-un automobil negru a apărut un bărbat tânăr, brunet, înalt, femeile se dau leşinate după asemenea bărbaţi, şi eu mai să leşin auzindu-l:

— Mir, prietene, nu am crezut-o când mi-a zis că eşti viu, eşti bine?

— Ce? Prietene? Cine-o mai fi şi ăsta?

— Da, sunt bine, parcă, şi mă pipăi pe tot corpul. Mă iertaţi, dar eu nu îmi amintesc de trecutul meu, în sens că nu vă cunosc.

— Mark, mi-a întins mâna.

— Mir, i-o întind şi eu pe a mea.

— Zic să mergem la o cafea, şi îmi arată spre automobil.

Accept propunerea şi urc. Mergem în tăcere, până aud:

— Îmi permiţi să îţi pun o întrebare?

„Deja mi-ai pus una, mă gândesc eu, plus că ce întrebare mai e şi asta, gen, îmi permiţi..., oare dacă nu îi permit nu mă zgârie la creier cu întrebarea?” Song Jae îmi spusese că mă făcusem cu mult mai obraznic, de asta mă străduiam să fiu cât puteam de politicos, deşi această politeţe uneori îmi ieşea pe ochi.

— Da, desigur.

— Te gândeşti la Amelia?

— Nu pot să mă gândesc la cineva pe care nu îl cunosc, mi-am uitat trecutul.

— A plecat din ţară, a fugit.

— Mm, bine, i-am răspuns.

După care mi-am amintit că în jurnal era scris că ei doi trebuiau să se căsătorească.

— Nu v-aţi căsătorit?

— Nu. A anulat totul după moartea ta.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, intuiam că-l iubeşte pe altul, dar nu credeam că acel altul e prietenul meu.

— Mark, deşi nu ţin minte nimic, mi-am citit jurnalele, între mine şi ea nu a fost nimic. Nu am sentimente faţă de ea.

— Înainte de a spune ce simţi, asigură-te că simţi.

— Fie, crede ce îţi pofteşte inima.

— Vrei să o revezi?

— Pentru ce?

— Pentru că ai iubit acest om. Pentru că te aşteaptă.

— Mă aşteaptă? Ştie că sunt viu?

— Da.

— De unde?

— Asta nu ţi-o pot spune, dar ştiu unde o găseşti, e în Austria. Ar fi bine să te duci la ea şi să-i povesteşti totul, să nu sufere, să nu mai aştepte.

Spectacol #4

Pe scenă îşi face apariţia un băiat de unsprezece ani. Intră cu un scaun pe care mai apoi se aşază. Bărbatul întoarce capul pentru a vedea cine face zgomot, cum îl vede pe băiat, sare ca ars din loc.

— Ce cauţi aici? Întreabă bărbatul, vizibil deranjat de apariţia celuilalt.

— Nu caut nimic, stau pe scaun. Ai vreo carte? Vreau să citesc.

— Carte? Nu, nu am.

Protagonistul nici nu îi permite băiatului să îşi rostească textul, că începe monologul:

„Carte, de când nu am ţinut în mână o carte. Cândva citeam mult. Eram înnebunit după literatură, un îndrăgostit

care nu poate trăi fără persoana dragă. Aveam momente când mă trezeam la trei dimineaţa pentru a citi, pentru a iubi şi a trăi. Lipseam de la şcoala, numai ca să dedic mai mult timp lecturii, credeam că e o prostie să iroseşti timpul preţios pentru activităţi inutile, impuse de o societate ce trăieşte greşit. Îmi permiteam să zic public că oamenii sunt nişte proşti. Fugeam de ei, mă ascundeam în cărţi, în acele vieţi imaginare, dar reale. Situaţia şcolară se agravase, tata se enervase rău de tot.”

Monologul se încheie, în scenă reapare tatăl. Se apropie de băiatul de pe scaun:

— Iar citeşti? Îi ia cartea din mână.

— Tată, te rog, întoarce-mi-o!

— Nu! Tu ştii ce note ai? Să nu te mai văd cu cărţile astea, ai nevoie de studii, de viitor, nu de poveşti fără sens.

— Cum poţi zice aşa ceva despre o carte? Oricare alt părinte ar fi fericit dacă copilul lui ar citi cât citesc eu.

— Dacă acel oricare părinte îşi doreşte ca în viitor copilul să-i moară de foame, atunci poftim. Eu nu-mi doresc asta,

deci vei învăţa materia şcolară. Îţi este clar?!

— Nu, nu îmi este clar, vreau să citesc cărţi, deci le voi citi!

— Pe bune? Şi cine îţi va da bani pentru a citi în continuare?

— Nu se rezumă totul la bani!

— Ba da, totul se rezumă la bani. În viaţă, pentru tot trebuie să plăteşti, cu bani. Ori socoţi că luxul de care dispui e de pomană? Ştii câţi mor pentru că nu au hrană, nu au adăpost, nu au bani pentru a-şi cumpăra medicamente şi pentru a se lecui?

Băiatul tace. Tatăl îi pune întrebări prea profunde, prea dificile. Se aşază la loc, pe scaun, şi se uita la protagonist.

— Ce e? Ce te uiţi aşa la mine? Îl întreabă bărbatul.

— De ce nu mai citeşti? Pardon, de ce eu nu mai citesc cărţi în viitor?

— Nu ştiu, nu mă întreba.

— Dar pe cine altul să întreb, dacă nu pe mine? Adică pe tine.

— Ţi-am zis că nu ştiu? Ce cauţi tu aici? Pentru ce ai venit? Eşti în trecut, du-te acolo, pleacă!

— Nu am să plec! ţipă drept răspuns băiatul, apoi se ridică de pe scaun şi se apropie de bărbat.

— Vreau să aflu cum de am ajuns în asemenea hal, cum am ajuns să fiu un prost? Până nu e târziu, fă ceva, schimbă, scuză-mi sinceritatea, dar nu am dorinţa să mor prost.

— Băiatul se întoarce pentru a părăsi scena, dar înainte să se piardă în negru, se întoarce către bărbat şi îi zice: „Citeşte cărţi!”.

Scrisoare nesemnată

> *Uneori plătim prea scump pentru fericire, dar e mai bine să fii un fericit neştiutor, decât un dezamăgit atotştiutor.*

Aud curgerea apei, cada e aproape plină, iar eu stau sub apă. Deschid ochii şi văd tavanul, din nou un tavan alb.

Am pornit de la un tavan alb şi am ajuns la altul, tot alb. Le despart mii de kilometri, îi uneşte acelaşi om care se uită la ele. Închid ochii, mă impun să mă gândesc la altceva, nu la ea, nu la trecutul necunoscut. Schiţez în imaginaţie un plan al viitorului, mă văd întors în Coreea de Sud, îmi găsesc un serviciu, mă însor. Deschid ochii, un tavan negru? Ah, nu, e totuşi alb, iar un tavan alb. Pustiu, mă simt pustiu şi netrebnic. De parcă am încurcat drumurile, adresele, dar dacă stau să mă gândesc, e bine când greşeşti drumul, nu e mult până realizezi că nu e locul tău pe acel drum, te întorci şi alegi varianta corectă. Mai închid o dată ochii, o văd pe ea, pe Amelia, cum o ţin de mână şi o îmbrăţişez, cum am acel drept, din motiv că acum nu pot face astfel, nu îmi permite, nu am dreptul. Aud cum apa curge pe podea, cada e plină ochi, mă ridic, Amelia mă priveşte.

Pentru început, crezusem că visez. Realizând că ea e totuşi reală, era să mă înec în cadă.

— Ce cauţi aici? o întreb nedumerit.

— Pe tine. Mai ai să stai ca broasca în apă? Avem de discutat.

Se întoarce şi iese din baie. Doamne, mă gândesc eu, oare de cât timp era în baie? Mă simţeam prost pentru faptul că nu o auzisem, plus la toate, sunt un om normal, nu mă bag în cadă îmbrăcat.

Am ieşit din baie, Amelia stă pe canapea cu o ceaşcă de cafea în mână, mă simt oaspete în propria casă.

— Vrei să bei ceva? o întreb eu sarcastic.

Ea nici măcar nu întoarce capul spre mine.

— Nu, mersi.

Am pe mine doar un ştergar, iar dulapul cu haine se află anume în această odaie, mă simt oarecum incomod să trec prin faţa ei şi să îmi caut lenjerie.

Întoarce capul spre mine, mă analizează de sus în jos.

— Te poftesc să te îmbraci.

— Îmi permiteţi, doamnă?

— Hmm, domnişoară.

— Ah, pardon, nu am observat.

Îmi aruncă o privire aspră, dar o ascunde repede după un zâmbet forţat.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Se ridică în picioare şi îmi aruncă în faţă o foaie. E o scrisoare pe care o primise azi-dimineaţa, după modul în care arată înţeleg că foaia a fost mototolită.
„Ştiai că voi reveni. Nu e cazul să ignori soarta, sau poate îţi este a joacă? Nu avem timp pentru joacă, doar ştii, ştii. Când vei recunoaşte că ai amintiri din viitor? Obosit de ocolişuri, simt nevoia de a merge pe un drum drept, alături de tine.”
— Stai, tu ai amintiri din viitor?! o întreb tremurând, mă rugam să aud un răspuns negativ.

— Da. Am.

— Poftim?! De când? De ce aflu abia acum?

— Mir, mereu am avut amintiri din viitor, de la cine e scrisoarea? Tu ai scris-o?

— Ce? Nu, nu e de la mine. Habar nu am. Abia acum am aflat că ai amintiri din viitor.

— Uite, da, nu neg, era limpede că vei afla, dar nu vreau ca asta să influenţeze cumva relaţia noastră.

— Relaţia noastră? Despre ce vorbeşti? Ieri mă trimiteai dracului. Cer claritate!

— Eu ţi-am destăinuit adevărul, atunci, pe pod, în ultima seară. Ţi-am zis că nu vei muri.

— Stai, am nevoie să mă aşez. Nu mai înţeleg nimic. Poţi să o iei de la capăt, cu ceva detalii, te rog.

Apoi, mă ridic brusc în picioare şi strig la ea: „Zi-mi, de ce tot acest teatru? Aceşti ani duşi de râpă? Doamne, nu-mi vine să cred, eşti nebună?”

— Ia loc şi calmează-te. Ai uitat cumva că toate în această lume au o logică?

— Amelia, aici logica e la pământ. Stai, nu se leagă, eu căutam oameni ca mine, de ce nu am memorat că şi tu ai

amintiri din viitor?

Ultimele zile erau memorate pe fragmente, lipseau multe amintiri, inclusiv şi această destăinuire.

— De ce ai ascuns adevărul?

— Mir, aceasta e soarta noastră, era necesar să trecem prin greutăţi.

— Fără prostii, deşi eşti femeie, asta te caracterizează mai puţin. Soarta... Balade! Ascunzi ceva, sunt sigur.

— Totul la timpul său. Vei afla adevărul, acum trebuie să aflăm cine trimite aceste scrisori, poate i-ai zis cuiva ceva de mine?

— Amelia, nu ţin minte, caută tu răspunsuri prin viitor.

— În ultima perioadă, amintirile din viitor sunt foarte neclare, nu mai înţeleg nimic. Asta mă sperie. Tu urai amintirile din viitor, în schimb eu le ador. Mi-e frică să rămân fără ele, mi-e frică de normalitate.

O îmbrăţişez. În sfârşit, dispun de acest drept.

O mulţime de întrebări răscoleau creierul meu, dar nu aveam răspunsuri. Nu mai înţelegeam nimic, un străin în propria viaţă. Fericit că, în cele din urmă, o am alături de mine, mi-am permis să uit de tot ce mă frământă pentru a savura prezentul. Uneori, plătim prea scump pentru fericire, dar e mai bine să fii un fericit neştiutor, decât un dezamăgit atotştiutor.

Tăcere

Nu sunt sigură că am să te mai iubesc dacă nu voi avea certitudinea că vei fi mereu alături de mine, în viitor.

Să discutăm puţin despre dimineţi, acum e seară, dar voi scrie despre dimineţi, oare este un timp mai potrivit pentru o asemenea descriere?

Dimineţile sunt mici începuturi ce creează un început complex sau creează un sfârşit. Niciodată nu ştii ce te aşteaptă în următoarea dimineaţă, deşi îţi faci planuri, închizi ochii şi îţi imaginezi cum te trezeşti, te ridici din pat, îi zâmbeşti soarelui, te duci în bucătărie pentru a prepara un ceai bun sau o cafea tare, te apropii de fereastră, simţi căldura emanată de cana pe care-o ţii în

mână, priveşti peste geam şi te bucuri de simplul fapt că trăieşti.

Ei bine, în cazul meu, acea dimineaţă era în întregime diferită. Trezit la ora patru de o cană de apă rece peste faţă şi de multă, foarte multă neclaritate.

— Hai, trezirea, peste cinci ore avem avionul.

— Poftim? Care avion?

Ea umbla dintr-un colţ în altul şi împacheta lucrurile.

— Plecăm, ce nu este clar.

— Uite că asta e clar, nu este clar unde plecăm.

— Mergem şi noi în călătorie, să mai vedem lumea.

— Dar voiai să ne întoarcem la Londra, să aflăm cine ar mai putea şti că ai amintiri din viitor, să aflăm dacă există cumva o a treia persoană care are aceste amintiri.

— Da, ştiu, dar am decis să amânăm, prea mult timp am fost separaţi, cred că e cazul să trăim puţin şi pentru noi.

— Ceva îmi pare dubios.

— Încă eşti în pat?

— Unde mergem?

— În Peloponez.

— Pelopolez???

— Peloponez, Mir!

— Te rog, câteva detalii!

— În Grecia, e o peninsulă, e foarte frumos acolo, magnific. Întregul Peloponez este presărat cu biserici şi mănăstiri din epoca bizantină.

— Ai fost acolo?

— Da, în viitor.

— Am tăcut, suna foarte bizar răspunsul ei, dar era un adevăr, dacă un anumit adevăr nu te caracterizează, asta

nu înseamnă că el nu există. Mai tare mă punea pe gânduri faptul că altădată eram şi eu ca ea, cândva împărtăşeam acelaşi adevăr. Îmi doream să o înţeleg, dar trecutul meu era negru, aveam amintiri doar începând cu aterizarea mea în Japonia. Amintiri din trecut.

Observasem că pe lângă bagaje mai avea o cutie mare.

— Ce ai în acea cutie?

— Păsări din hârtie.

— Pentru ce le iei cu tine?

— Semnifică ceva pentru mine.

— Îmi zici şi mie?

— Când va veni timpul.

Enigmele se înmulţeau. La un moment dat, nu mai înţelegeam ce caut acolo, lângă o femeie străină, cu un comportament foarte bizar. Dacă e să îmi amintesc notiţele din jurnal, ajung la concluzia că mă îndrăgostisem de o persoană despre care nu ştiu absolut nimic, şi încă de

două ori.

Ce să discut cu ea? Ceva mă oprea, nu puteam merge mai departe fără explicaţii, pur şi simplu aveam nevoie de ele. Nu înţelegeam de ce a ascuns adevărul, de ce a acceptat o despărţire prostească, de ce s-a prefăcut că mă urăşte dacă ştia că nu am murit, de ce a fugit din ţară şi şi-a schimbat numele, deşi ştia bine că o voi găsi, de ce şi-a construit o viaţă nouă, o relaţie, după care a dat cu piciorul, de ce e acum cu mine într-un avion ce porneşte spre necunoscut. De ce?

Ne aflam în avion, ea privea peste geam, iar eu o priveam pe ea. Mă interesa dacă ştie că urmează să îi pun o întrebare, dacă deja ştie ce îmi va răspunde. Oare niciodată nu o voi putea uimi? Oare am cucerit-o cu faptul că fac parte din viitorul ei, suntem aici doar din motiv că viitorul ne este comun? Nebunie pură, aceste amintiri din viitor.

— Amelia.

— Da?

— A întors capul spre mine.

— Zi-mi ceva despre locul în care plecăm.

— Pe peninsula Peloponez se află celebrul oraş Micene, cetatea regală ce are o vechime de peste 3500 de ani, tot aici se află Olimpia.

— Intrigant, după descriere pare un loc foarte frumos.

— Da, dincolo de asta însă, acolo domină liniştea.

— Ai nevoie de linişte?

— Am nevoie de un loc unde aş putea să îmi aranjez gândurile. Cred că orice om are asemenea necesitate, corect?

— De acord.

— Vreau să tac. Câteva zile să nu vorbesc nimic. Sper ca tăcerea să îmi calmeze durerea şi frica.

— Înţeleg, ştiu ce înseamnă să taci. Am zăcut câteva luni în pat, fără să mă mişc, doar priveam tavanul, nu mâncam nimic.

— Doamne, ce te-a făcut să iei o asemenea decizie?

— Asemenea ţie, doream să îmi calmez durerea morală şi spirituală.

— Ţi-a reuşit?

— Precum vezi, îi zâmbesc. Dar... îţi este interesant să pui întrebări odată ce ştii răspunsul?

— Amintirile din viitor sunt controlabile, la fel ca cele din trecut. Ascund de mine multe cuvinte, răspunsuri. De regulă, acopăr totul cu imaginaţie, deşi ştiu că imaginaţia mea nu are să se transforme în realitate.

— Nu ştiam asta.

— Ai uitat, pur şi simplu.

— Atunci de ce nu vrei să te desparţi de amintirile din viitor? De ce te temi că acestea ar putea să dispară?

— Nu sunt sigură că am să te mai iubesc dacă nu voi avea certitudinea că vei fi mereu alături de mine, în viitor.

O casă pentru doi

Nu mă interesa trecutul, trecutul trece, la ce mi-ar folosi ceva expirat?

Rezervase o căsuţă mică, dar confortabilă pentru noi doi. Nici nu ştiam cât vom sta aici, dar după modul în care a început să aranjeze lucrurile, am realizat că nu vom pleca în curând. Era fericită, adora bucătăria în stil clasic, cu mobilier de culoare albă. Primea plăcere de la orice clipă petrecută între acei pereţi. Eu însă nu eram în apele mele, mereu o simţeam o străină ce a avut amabilitatea să mă adăpostească, o străină ce îşi permitea să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute uşurel pe buze.

— Mir, am nevoie de ajutorul tău.

— Am auzit vocea Ameliei din dormitor, am văzut-o urcată pe un scaun, se întindea să atârne păsările de hârtie de lampă.

— Da?

— Poţi să-mi dai din cutie câte una, vreau să le atârn aici. De fapt, peste tot în casă.

— Dar pentru ce?

— Mir, dă-mi, te rog, păsările.

— Eu ţi le dau, dar nu înţeleg de ce faci asta.

— Îmi plac, ce e de înţeles aici? Trebuie să faci ce îţi place, să trăieşti cum îţi place.

— Am tăcut, dându-i câte o pasăre. Nu vedeam nimic atrăgător în ele, ba chiar începeau să mă deranjeze cumplit.

— Ce facem diseară? m-a întrebat ea în timp ce atârna păsările.

— Păi, nu ştiu, ai ceva idei?

— Da, propun să pregătim nişte peşte la grătar, cu lămâie şi cu o salată Caesar.

— Sună interesant.

— Te las pe tine să alegi vinul.

— Bine.

— Încercam să mă obişnuiesc cu gândul că tot ce se întâmplă este normal, dar, pesemne, gândul nu dorea să se obişnuiască cu mine. Nu mai puteam, nici nu mai voiam să o fac pe orbul şi surdul, aveam nevoie de claritate, am decis, chiar în acea seară, să discut tot ce mă interesează, tot ce mă deranjează. Am ales un vin roşu sec. Stăteam la masă, am deschis sticla şi am turnat în pahare, era calmă, de parcă era soţia mea de zeci de ani.

— Mir, eu ştiu ce se întâmplă.

— Amelia, simt nevoia să discutăm.

— Realizez asta.

— Atunci?

— Îmi permiţi să îţi explic totul, dar un pic mai târziu?

— Eu nu pot aşa. Nu te cunosc, nu înţeleg cine eşti şi ce caut eu aici.

— Mă iubeşti.

— Nu sunt sigur, nu prea cred în iubire, deşi folosesc acest cuvânt, dar nu e iubire. Să îmi fie frică de un om drag? Vreau să fug de aici, de tine, înţelegi?

— Înţeleg.

S-a ridicat de la masă, întoarsă cu spatele spre mine, privea peste geam.

M-am născut într-o familie simplă, mama era bolnavă, tata mereu plecat. Povestea mea diferă de a ta, Mir. Puteam vorbi, dar nu am scos un cuvânt până pe la şase ani, părinţii mă duceau pe la diverşi doctori, aceştia din urmă tot repetau că voi vorbi curând. Ei bine, la şase ani am început să vorbesc, dar foarte puţin, discutam, de regulă, doar cu mama, nu aveam prieteni, nu aveam nevoie de ei. La şcoală eram ignorată de colegi, dar nu mă deranja, eu mă izolam în gândurile mele din viitor. Nimeni, niciodată, nu a aflat că am aceste amintiri. Cum am putut? Din viitor luam toate răspunsurile, numele oamenilor, cine sunt ei pentru mine. Nu mă interesa trecutul, trecutul trece, la ce mi-ar folosi ceva expirat? Aşa gândeam mereu. Te-am îndrăgit de la treisprezece ani, eram fericită că te voi

întâlni, dar, asemenea ţie, amintirile din viitor s-au schimbat: ai dispărut pe neaşteptate, viitorul nostru s-a ruinat, m-am înspăimântat, mă durea. Credeam că vei muri, vedeam cum suferi, cum mă ignori, am decis să te ignor şi eu, să accept noile amintiri, să îl accept pe Mark. Însă viitorul iar s-a schimbat, când erai plecat în călătorie, iar eu eram cu Mark, am văzut zilele prezente, cum stăm aici, în această casă. Realizând că nu vei muri, m-am bucurat, dar m-am şi enervat pe acel viitor care mereu se schimba şi nu ne permitea să fim împreună, aşa cum ne era dat de la bun început.

În acea seară, pe pod, nu am mai putut să tac, ţi-am povestit totul, ţi-am dat cuvântul că te voi găsi, îţi voi explica, vom fi împreună. Eram ambii atât de fericiţi. Dar totul s-a schimbat din nou. Urăsc aceste amintiri, dar nu vreau să le pierd. Totul e prea complicat.

— Ceva nu se leagă, cum relatezi totul la timpul trecut? Doar nu îţi cunoşti trecutul.

— Mi-l cunosc. În acest moment deja mi-l cunosc.

— Ce? Cum?

— De doi ani îmi reamintesc totul în ordine cronologică, iar viitorul devine din ce în ce mai neclar.

— Ai dreptate, totul e complicat. Să percepi lumea într-un anumit mod, după care totul să ţi se dea peste cap, nu e deloc uşor.

— În viaţă adesea se întâmplă asemenea cazuri. Într-o oarecare măsură, mă resemnez.

— Cred că-i de-ajuns pe azi, pentru ambii. Propun să luăm cina.

Mi-a zâmbit subtil, iar eu mă simţeam mai bine. Oamenilor le place să cunoască mai multe lucruri despre persoana de alături, să retrăiască din povestiri trecutul acestora, pentru a simţi cum acea persoană îşi deschide cortina sufletului.

Sub apă

Un rămas-bun reciproc? Cel mai frumos cadou pentru o relaţie care s-a născut din reciprocitate.

Ne aflam pe o peninsulă. Perfect. Ador apa. M-am trezit pe la patru dimineaţa şi am pornit spre ţărm, singur. M-am

scufundat în apa rece şi am deschis ochii, priveam în sus, nu mai vedeam un tavan alb, vedeam un cer pe care îl abandonează noaptea. E bine, gândeam eu, merg în direcţia corectă, m-am debarasat de tavane şi am dat peste nori. Singurătate, uitare, moment unic, inedit. Simţeam lipsa unei uitări, îmi era dor de momentul în care eram fericit din simplul motiv că sunt un nimeni într-un nimic. Pe loc a apărut întrebarea: „Sunt fericit?” Răspuns: „Nu ştiu”. Bună întrebare, stupid răspuns. Mă deranja vizibil ceva, dar nu ştiam ce, probabil ceva legat de trecut. Deodată, scot capul de sub apă şi încerc să îmi revin. Văzusem ceva, o amintire, doar că nu ştiam de unde provine aceasta, din trecut sau din viitor.

Mi-am luat hainele de pe mal şi am pornit spre casă. Amelia încă mai dormea. Am întins mâna spre lampă şi am rupt o pasăre de hârtie, am desfăcut-o, acolo era scris ceva:

„Te rog să te opreşti, să mă aştepţi, dar nu o faci, procedezi corect. Atunci când te rog să mă săruţi, nu mă săruta. Te rog să mă îmbrăţişezi, nu, tu nu mă îmbrăţişa. Te rog să mă priveşti. Nu privi, fii orb! Te rog să mă asculţi, fii surd. Te rog să îmi vorbeşti, fii mut. Nu am nevoie de răspuns la o rugăminte, căci dacă nu vrei să mă

aştepţi, să mă priveşti, să mă săruţi şi să mă îmbrăţişezi, să nu o faci, pentru că, în cazul în care tu ai să mă rogi să te aştept, eu voi merge înainte, iar când vei dori să mă săruţi, îmi voi ascunde buzele. Voi fi oarbă, surdă şi mută când mă vei ruga contrariul, la fel ca tine, din motiv că, asemenea ţie, nu am dorinţă. O reciprocitate adesea se transformă în obligaţie, o plăcere se transformă în dezgust, o relaţie se transformă în trecut. E normal să-ţi iei rămas-bun de la un om în cazul în care tu ai decis să mergi spre est, iar persoana cealaltă spre vest. Un rămas-bun reciproc? Cel mai frumos cadou pentru o relaţie care s-a născut din reciprocitate. Ne naştem frumos, dar murim şi mai frumos".

Ceva cunoscut. Aveam această scrisoare, mi-o dăduse ea, atunci, pe pod. A minţit, nu mi-a zis că nu voi muri, nu mi-a zis că are amintiri din viitor. A tăcut despre faptul că eram într-o relaţie ascunsă, nici în jurnale nu menţionam asta. Din păcate, îmi amintisem doar o zi. Am dat jos toate păsările din hârtie, pe fiecare foaie era scris câte ceva. Scrisori pe care ea mi le dădea sau eu ei. Mai erau şi scrisori bizare, nesemnate, din context părea că eu i le-am scris, dar eram sigur că nu eu am scris aceste scrisori.

Aşezat pe marginea patului, aşteptam ca Amelia să se

trezească, m-a privit şi a înţeles totul. De fapt presupun că ştia de mult ce are să urmeze în acea dimineaţă.

— Bună dimineaţa! a murmurat ea.

— Bună.

— Pot explica totul.

— Nu mă îndoiesc, întrebarea e dacă am nevoie de explicaţii. Mă întorc la Londra, eşti liberă să faci ce doreşti.

Presimţirile nu mint, poţi pierde de zece ori memoria, dar sunt lucruri care nu pot fi eliminate definitiv nicidecum. În pofida faptului că nu îmi amintesc trecutul, cu siguranţă că într-o bună zi totul va fi la locul său. În viaţă totul trebuie să fie curat şi aranjat, că doar nimeni nu pune florile în tigaie, nu toarnă apă pe o suprafaţă plată pentru ca buchetul de flori să nu se ofilească, pentru aşa ceva există vază. Tind să fac ordine în viaţa mea, căci multe amănunte din trecut nu au fost notate în jurnal. Uneori mă întreb dacă jurnalele sunt ale mele. Mă interesează mai mult cine e persoana care are amintiri din viitor şi îi transmite Ameliei scrisori în numele meu.

Avionul zboară printre nori, deschid din nou jurnalul pentru a fi mai atent la detalii. E normal să îţi reciteşti viaţa, nici nu ştii cum găseşti în trecut răspuns pentru viitor.
„17.11.XXXX

Împreună cu Amelia îi vom face din nou o vizită domnului Frank. Voi afla ceva nou, mi-a destăinuit că are o soră geamănă care se află în Austria. A decis că atâta timp cât voi fi plecat în Coreea de Sud, ea are să stea la sora ei. Vrea să ne facă cunoştinţă, eu însă realizez că această întâlnire nu va avea loc. Au mai rămas trei săptămâni.”

Spectacol #5

Ce lume ieftină, ne este frică de propria viaţă.

Imaginaţi-vă, e iarnă, frig, lângă o intersecţie se află o cafenea. Vă aflaţi la etajul doi, priviţi fluxul de automobile, trecătorii ce aşteaptă să se aprindă culoarea verde la semafor pentru a traversa strada. Cât de mult se aseamănă acest semafor cu viaţa de zi cu zi, mereu aşteptăm să se facă verde pentru a îndrăzni să trăim aşa cum ne dorim. Însă nu se aprinde nimic, nici semafor nu există, nici flux de maşini, doar nişte fluxuri de principii, frici, condamnări. Aşteptăm culoarea verde a semaforului,

când de fapt semaforul suntem noi, iar culoarea verde reprezintă curajul de a îndrăzni. Ce lume ieftină, ne este frică de propria viaţă.

Bărbatul de pe scenă stă drept şi priveşte auditoriul. Ar putea striga, plânge, arunca cu obiecte în pereţi, dar ce ar schimba asta? O furie aruncată de pereţi nu ajută în asemenea situaţii. Protagonistul zâmbeşte, se aşază la o masă şi începe să citească. Citeşte continuu, retrăind pasiunea din tinereţe. Savurează fericit cărţile, amintirile, trăirile unor personaje, propriile sentimente provocate de lecturi. Se opreşte din lectură şi pune cartea pe masă, priveşte undeva în depărtare, îşi aminteşte de ea. Pentru prima oară îşi doreşte să afle unde se află, cum a evoluat viaţa ei. Au trecut atâţia ani, dar niciodată nu a mai întâlnit-o, nu a auzit nimic de ea. El se însurase, iar ea dispăruse. Vrea să o caute, dar care ar fi sensul? Va afla că e căsătorită şi fericită, că e plecată în altă ţară. Presupuneri.

Mai mulţi oameni intră în scenă, aduc scaune, mese, creează o atmosferă de cafenea. Bărbatul se aşază, vizibil emoţionat, la o măsuţă de lângă geam, priveşte în jur – oameni scufundaţi în propriile trăiri. Aşteptarea e prea nemiloasă, deschide o carte, însă nu are niciun efect, arde

de nerăbdare, vrea să o vadă, din nou, după zeci de ani. E îmbrăcată în negru. Oare e de bine sau de rău? O doamnă frumoasă, într-o rochie neagră, la gât, o eşarfă de culoare roz-pal. Bărbatul se ridică să o întâmpine.

— Salut, mă bucur să te revăd.

— Asemenea!

Doamne, a zâmbit, e de bine sau...? Nu, e de bine, sigur, de bine.

— Ce mai faci?

— Bine, familie, serviciu. Tu?

— La fel. Eşti căsătorită?

— Divorţată.

— Ah, îmi pare rău.

— Nu merită. Nu merită să îţi pară rău de trecut.

— Mm, da, ai dreptate. Ce lucrezi?

— Redactor-şef la o revistă. Tu?

— Avocat.

— Cum şi-a dorit tatăl tău.

— Da.

— Nu pari fericit.

— Nici nu sunt.

— Atunci e nevoie de schimbări.

— De asta sunt aici.

— Cu ce te pot ajuta?

— Te iubesc.

— Nu e răspunsul la întrebarea mea.

— Te iubesc şi vreau să fiu cu tine.

— Mm, nu e cam târziu pentru a restabili o relaţie?

— Atâta timp cât suntem vii, nu e târziu.

— Bine zis.

— Dar...?

— Dar mă mai gândesc.

Se mai gândeşte? Ce răspuns e şi ăsta, oare e de bine sau de rău? Însă e bine să te gândeşti înainte de a oferi un răspuns, un asemenea răspuns. E bine, înainte de a spune ce simţi, să te asiguri că simţi.

Salut, trecutul meu

Doar printre oameni ne simţim cu adevărat singuri.

În autocar erau doar câţiva oameni, împrăştiaţi prin tot salonul, aceştia se uitau peste geam, fiecare absent în lumea sa. De parcă biletele de la autocar sunt de fapt nişte bilete individuale pentru o călătorie printre gânduri. Adevărat, nu ştiu de ce, dar în transport gândurile se lipesc mai bine de fiinţa umană, probabil din motiv că doar

printre oameni ne simţim cu adevărat singuri.

M-am aşezat în spate, apropiindu-mă de geam şi imediat am simţit acea vrajă din transport. Presupuneam că femeia de care credeam că m-am îndrăgostit m-a minţit, că nu era Amelia, ci sora acesteia. Nu mă frământam să aflu pentru ce a fost jucat acest spectacol, mai tare îmi doream să aflu unde este Amelia, să descopăr adevăratul trecut.

Am coborât din autocar şi l-am văzut pe Mark, mi s-a părut stranie această coincidenţă, pentru că nu îl anunţasem că revin.

— Prietene, bine ai venit.

— Mulţumesc, dar de unde ştiai că voi veni?

— E o poveste lungă, urcă în automobil.

Am urcat ambii în automobil şi am pornit la drum. Nu ştiam încotro mergem, dar îmi era cunoscută situaţia, de fiecare dată când mă îndrept undeva cu cineva din trecutul meu, nu am idee încotro ne îndreptăm.

— Unde mergem?

— Vei vedea.

— Mark, cred că la Viena nu era Amelia, era sora acesteia.

— Mark s-a schimbat la faţă.

— Ştiu.

— Ce? Cum adică ştii?

— E o poveste cam lungă, dar în curând vei afla totul.

— Sper că voi afla adevărul, nu continuarea unei minciuni. Am ajuns la o casă frumoasă, cu etaj. În faţa casei erau parcate mai multe automobile. Am coborât şi ne-am apropiat de intrare, Mark a apăsat pe butonul de la sonerie, uşa s-a deschis, a apărut domnul Frank în prag. Îndată ce am intrat în casă, l-am văzut pe Andrew, care, spre uimirea mea, mi-a zâmbit. Cu toţii am mers în salon unde ne aştepta sora Ameliei, Milena.

În tăcere, m-am aşezat pe canapea, aşteptam o explicaţie, însă toţi tăceau. Andrew s-a ridicat în picioare, s-a apropiat

de mine şi mi-a întins mâna:

— Amice, scuză-mă pentru dată trecută, nu eram la curent cu multe detalii. Te-am învinuit pe nedrept.

— E în regulă, nu-ţi fă griji.

— Mark, povesteşte-i totul, l-a rugat Andrew.

— Deci, Mir, cu toţii am crezut că eşti mort. La scurt timp după moartea ta, am început să primim scrisori în numele tău. Foarte bizare, în ele se zicea că nu ai decedat, eram anunţaţi când urmează să reapari, de asemenea am fost informaţi că ar fi bine să ascundem adevărul pentru început.

— Ce adevăr?

— Amelia a dispărut.

— Cum adică a dispărut? Pronunţând această întrebare, am întors capul spre Milena.

Amelia trebuia să vină la mine în ziua în care a aflat de decesul tău, desigur că a amânat călătoria. După trei luni

de la cele întâmplate, s-a decis să vină în Austria, dar nu a ajuns, s-a aflat că nu a urcat la bord. De atunci nu ştim nimic despre ea.

— Dar de ce te-ai dat drept Amelia?

— Am primit o scrisoare, în care am fost rugată să mă prefac pentru a te ajuta să-ţi recapeţi memoria. Ţineam legătura cu Mark, am decis să te ajutăm, poate astfel o vom găsi pe Amelia.

— Mi-am amintit doar ultima zi, cea înainte de plecarea mea în Coreea de Sud. Amelia nu mi-a zis că are amintiri din viitor, de ce ai zis asta?

— Aşa era scris în scrisori. Eu nu am observat la sora mea nimic anormal.

Domnul Frank tăcea, mi se părea bizar comportamentul lui. Pentru un om care mi-a fost în loc de tată atâţia ani, era prea indiferent faţă de apariţia mea.

Mister

Tăcerea tot e o minciună, dar e un drept firesc.

Am rămas doar eu şi domnul Frank. Tăcut, acesta s-a ridicat şi a urcat la etaj. L-am urmat. Sus se afla o bibliotecă prea mare pentru o asemenea casă. S-a apropiat de geam şi a început să privească afară:

— Mir, oricât te-aş învăţa, mereu pui întrebări incorecte.

Nu ştiam ce să zic, domnul Frank s-a întors spre mine şi a continuat:

— Dacă ai nevoie de claritate, în primul rând fă ordine în interior, acolo e rădăcina. Încearcă să îţi aminteşti trecutul tău, astfel vei afla ce te frământă, cel mai probabil că o vei găsi şi pe Amelia. De ce nu ai fost până acum la părinţii tăi?

— Nu este uşor să învii din morţi, să te întorci de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă îngrijorează cum va reacţiona mama, dar de fapt am uitat totul, am uitat cum arată, cum vorbeşte, cum zâmbeşte. Doare această uitare. Şi când mă gândesc că sunt oameni care vor să îşi şteargă trecutul din viaţă, mi se face şi mai rău.

— Însuşi faptul de a-ţi aminti ceva e plăcut. Caută partea pozitivă în tot, o vei găsi, nu poţi să nu găseşti ceea ce

cauţi, e imposibil.

— Mai ţineţi legătura cu ea?

— Da, ea ştie că eşti viu.

— Poftim? Cum e posibil?

— A primit şi ea o scrisoare. Eu am încercat să îi explic ce se întâmplă, a înţeles, a zis că te aşteaptă cu mare drag.

— Probabil va suna bizar, însă îmi este frică.

— E ceva normal, iar ţie mereu ţi-a plăcut normalul.

— Da, ştiu, am citit toate jurnalele mele, însă am sesizat că nu descriam detaliat, multe evenimente au fost scăpate, mai curând omise conştient.

— Anume din acest motiv te îndemn să te concentrezi pe trecutul tău, să ţi-l aminteşti. De mic ţi-a plăcut misterul, nu e exclus faptul că voiai să ascunzi de tine unele momente.

— Dar cine ar mai ascunde de el propria viaţă? Sună

alogic.

— Mir, niciodată nu ai avut încredere în oameni, nici măcar în tine. Uneori aveam senzaţia că te temi de tine.

— Uneori? Puteţi să-mi daţi un exemplu?

— Sunt doar nişte presupuneri deduse din modul în care comunicai şi te comportai.

— Da, din nou am formulat greşit întrebarea. Vă voi pune doar două întrebări. Prima: E posibil să fi avut încă un jurnal, unul secret? A doua: Unde se află mama mea la moment?

— La prima întrebare nu am răspuns, în schimb, la sigur, ai tu un răspuns. Cât priveşte a doua întrebare, uite adresa.

Domnul Frank mi-a întins o foiţă cu adresa mamei, am observat că ascunde ceva, eram mai mult ca sigur că nu mi-a zis totul. La urma urmei, fiecare persoană în parte decide cât are să zică şi ce are să zică, nu pot condamna pe cineva doar pentru faptul că a luat decizia de a tăcea. Tăcerea tot e o minciună, dar e un drept firesc.

Am ieşit din casă, m-am uitat la stânga şi la dreapta, am luat-o spre o destinaţie necunoscută, am mers fără să mă opresc, habar nu aveam încotro, dar mergeam. Orice drum, la un moment dat, are să te aducă la o destinaţie. De regulă, drumurile alese spontan duc cel mai departe. Vedeam petalele de lumină ale felinarelor ce păzeau drumurile pustii. Interesant, cum să îţi aminteşti ceea ce ai uitat? Îmi doream să-mi amintesc trecutul asemenea oricărui om normal. M-am oprit şi mi-am pus mâinile pe ochi, speram ca în acel negru să zăresc o urmă, un indiciu. Nu mi-am amintit nimic, în afară de faptul că vreau să plec în Coreea de Sud. Să fug.

Ultima vizită trecutului

Oamenii descrişi în paginile unui jurnal sunt atât de promiţători, însă când îi întâlneşti în realitate au tendinţa să te dezamăgească.

Pe noptieră erau foiţa cu adresa mamei şi biletul de avion spre Coreea de Sud. Deşi mă aflam acasă, îmi era dor de o altă casă, de un alt colţ al lumii. Când îţi este rău în propria casă, e cazul să o schimbi. Domnul Frank m-a îndemnat să îmi amintesc trecutul, însă nu s-a interesat dacă eu chiar am nevoie de aceste amintiri. Probabil m-au dezamăgit,

toţi, domnul Frank, Andrew, Mark, chiar şi Amelia. Oamenii descrişi în paginile unui jurnal sunt atât de promiţători, însă când îi întâlneşti în realitate au tendinţa să te dezamăgească.

M-am ridicat din pat şi m-am dus la baie, apa rece mi-a atins faţa. Privindu-mă în oglindă, m-am întrebat dacă nu am dezamăgit pe nimeni, dacă nu m-am dezamăgit pe mine. Părul închis la culoare îmi acoperea ochii căprui-închis, l-am dat la o parte şi îmi priveam imaginea în oglindă. Un om fără trecut şi viitor, rătăcit în propriile întrebări şi presupuneri, ce caută ieşire din bezna în care se află involuntar. Cel mai dificil drum e drumul spre sine.

Nu voiam să-mi vizitez părinţii, îmi era frică să nu mă dezamăgesc din nou, să nu mă dezamăgesc de propriul trecut. Îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă, am pornit la drum. Locuiau la câţiva kilometri depărtare de Londra, am luat trenul, urmăream cum copacii rămân în urmă, iar drumul devine din ce în ce mai insuportabil. Am simţit un dor cumplit, de parcă eram aşteptat. Intuiţia nu a dat greş.

Coborând din tren, îndreptându-mă spre casă, în întâmpinare îmi alerga o copiliţă de vreo paisprezece ani:

— Vai, Mir, ce dor mi-a fost de tine, te-am aşteptat atât de mult!

Habar nu aveam cine e copila. Avea părul şaten-deschis, ochi de culoare căprui-închis, ca ai mei, buze în formă de fundiţă. M-a îmbrăţişat privindu-mă cu nişte ochi ce aveau o sclipire deosebită, inima mea de piatră s-a topit.

— Mă bucur, însă îmi pare nespus de rău, mi-am pierdut memoria.

— Da, da, ştiu. Nu-ţi face griji. Sunt Elia, sora ta mai mică.

— Aveam o soră? Uimirea se citea pe chipul meu. În jurnal nu era nimic despre Elia, despre faptul că am o soră mai mică, atât de fermecătoare.

— Nu prea ştiu ce să răspund, „mă bucur de cunoştinţă” sau „mă bucur să te revăd”. I-am zâmbit.

— Contează că te bucuri, dar motivul acestei bucurii nu are importanţă.

— M-a îmbrăţişat din nou.

— Părinţii sunt acasă?

— Mama da, te aşteaptă, toţi în casă se pregătesc de sosirea ta.

— Dar de unde au aflat?

— Eu le-am zis.

— Tu? Cum?

— Eram puţin alarmat, îmi era frică să nu aud că are amintiri din viitor.

— Nu, nu, nu am amintiri din viitor. Ştiu din scrisorile tale, pe care mi le-ai trimis, de mult m-ai anunţat că azi urmează să vii la noi.

— Scrisori? Ai primit şi tu scrisori? Straniu, nu ţin minte să fi scris cuiva scrisori.

— Dar au ajuns, în ultimii patru ani am primit vreo cincizeci de scrisori de la tine.

— Mi le vei arăta?

— Da, sigur, le păstrez pe toate. Am una cu mine, dacă vrei.

— Chiar te rog.

Elia a scos din buzunarul de la rochie o foiţă mică, împăturită în patru.

„Salut, scumpă surioară,

La noi înfloresc copacii. Ori de câte ori privesc cum floarea se desface pe creanga pomului, îmi amintesc de tine, de primăvara sufletului meu.

Simt dorul viitorului ce urmează să îl trăiesc împreuna cu tine, cu Elia mea. Gelos pe oamenii care au prilejul să-ţi fie alături zi de zi. Gelos pe faptul că aceştia îţi urmăresc gesturile, îţi văd zâmbetul şi îţi simt îmbrăţişările. Da, am mare nevoie de îmbrăţişările tale.

Nu mai e mult şi ne vom revedea. Promit că nu te voi mai abandona, nu vei mei trece prin acel infern care a fost înmormântarea mea.

Ai grijă de tine, primăvara mea!

Cu drag, M.”
Simţeam un amestec de sentimente: fericire, ură, furie. Cum am putut să uit de ea? Să nu scriu nimic despre un om atât de scump. Mă uram şi mă criticam dur pentru asta, atunci pentru prima dată am simţit cu adevărat dorinţa de a-mi aminti trecutul. Aveam nevoie de trecut pentru că aveam nevoie de Elia în viaţa mea. I-am zâmbit, am sărutat-o pe frunte, i-am luat palma în a mea şi am rugat-o să mă conducă acasă. Era atât de fericită. Da, în viaţă mulţi oameni te dezamăgesc, dar merită să mergi mai departe pentru cei care au suflete frumoase.

O doamnă suplă, înaltă s-a apropiat de mine:

— Mir, fiul meu, ce dor mi-a fost. M-a îmbrăţişat cald, după care m-a condus în camera de zi. Aşezat alături de Elia, care încă nu îmi dăduse drumul la mână, o priveam pe mama. Nu i-am adresat niciun cuvânt.

— Aşadar, ce faci? Cu ce te ocupi?

— Bine, ultimul timp am fost preocupat de trecutul meu,

m-am văzut cu domnul Frank şi cu prietenii mei. Mâine mă întorc în Coreea de Sud.

— Cum?! Mâine?! a exclamat Elia necăjită.

— Revin în câteva săptămâni, îţi promit.

— Pot să merg cu tine? Te rog mult.

— Elia! a exclamat mama.

— Dar, mamă, prea mult timp nu ne-am văzut, permite-mi, te rog.

— Elia, îl vei deranja.

— Ba nu, deloc. Mi-ar face mare plăcere să meargă cu mine. Mă simt prost că nu vă recunosc, probabil dacă aş petrece mai mult timp alături de ea, mi-aş aminti câte ceva.

— Da! Da! a strigat bucuroasă Elia.

— Bine, m-aţi convins.

Elia era nespus de fericită, probabil mai mult decât mine. Am petrecut toată ziua împreună cu mama şi Elia, am înţeles că tata nu se afla în ţară. În pofida la toate, m-am simţit extraordinar, aveam o familie, o familie care mă iubeşte, oare ce îi mai trebuie unui om pentru a se simţi viu şi împlinit?

Spectacol #6

Trecutul doare atâta timp cât nu suntem mulţumiţi de prezent.

Cine a apărut primul, oul sau găina? Se zice că bărbatul a fost creat primul, iar femeia a fost creată din carnea acestuia. La urma urmei, nu contează cine a apărut primul, cine e mai puternic sau cine e mai inteligent, în viaţă contează cine are mai mare curaj să-şi recunoască greşeala şi să o corecteze.

Ar fi oare căsătoria o greşeală? Probabil. Trecutul doare atâta timp cât nu suntem mulţumiţi de prezent, căci odată ce ne place propriul prezent, ne îndrăgim automat şi trecutul, oricât de dezastruos ar fi acesta, deoarece fără acel trecut nu ar fi existat prezentul.

Bărbatul este din nou singur pe scenă. Atât de fericit că în sfârşit trăieşte o viaţă la care înainte doar visa. Divorţat, fără serviciu, dar fericit. Mulţi ar zice că e imposibil, însă e posibil, fiecare are fericirea sa, un copil poate să se bucure de o nouă jucărie, iar altul de mâncarea de pe masă. Doriţi să cunoaşteţi un om? Întrebaţi-l ce îl face fericit.

Protagonistul ia un scaun, îl pune în mijloc de scenă, se aşază şi reia monologul:

„Aşadar, ce am făcut eu acum? Bine, vă zic eu răspunsul, am creat o amintire. Cu toţii suntem nişte creatori, cea mai desăvârşită creaţie a omului este propria viaţă. Am decis să o cer în căsătorie, da, ştiu, m-am decis cam greu. Cum fac cu serviciul? Habar nu am, însă cu siguranţă jurisprudenţa nu este pentru mine. Ah, da, uitasem să vi-l prezint pe fiul meu, acuş apare şi el”.

Într-adevăr, în scenă îşi face apariţia un tânăr de optsprezece ani:

— Tată, am fost admis!

— Mă bucur mult! Eram sigur că vei reuşi.

— Mulţumesc pentru susţinere.

— Dar nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, e datoria mea să îmi suţin şi încurajez copilul.

— Mama era împotrivă.

— Ei, nu pune şi tu la inimă, îi va trece.

— Am auzit că te-ai concediat.

— Da, aşa este.

— Ce urmează?

— Urmează viaţa.

Deodată, negrul invadează teatrul. Tăcere. O lumină îi bate în ochi, bărbatul îşi acoperă faţa din instinct. Din nou, aceeaşi masă, din nou, aceeaşi voce:

— Stai jos. Avem de discutat.

— Bărbatul se aşază la masă.

— Sunt fericit, înţelegi, sunt fericit. M-am gândit şi am găsit calea spre împlinirea sufletească.

— Ştiu. Am văzut.

— S-a întâmplat ceva? Vorbeşti altfel.

— S-a întâmplat, trebuie să mergi cu mine.

— Scaunul cade pe podea, bărbatul se îndepărtează de masă ţipând:

— Nu, nu merg nicăieri, abia am început să trăiesc.

— Pentru prima oară, lumina bate spre cel care s-a aflat atâta timp în întuneric. Era îngerul morţii.

— Eu nu vin când omul termină să-şi trăiască viaţa, înţelegi? Sunt legi cărora mă supun.

— Nu e cinstit! Nu merg!

— Nu a fost cinstit când ai trăit ca un mort, ignorând timpul pentru fericire.

— De ce m-ai îndemnat să fac aceste schimbări? Avea să îmi fie mai uşor să fiu un mort care moare.

— Am vrut să cunoşti viaţa, să o îndrăgeşti.

— Chiar nu înţelegi că ai făcut mai rău?

— Consideri că a îndruma pe cineva în direcţia corectă e rău?

— La ce bun această direcţie, dacă ajung în prăpastie?

— Prăpastia ţi-ai construit-o singur încă de la bun început. Puteai să cazi în ea înainte de a cunoaşte fericirea. Ţi-am arătat un traseu puţin mai lung şi mai fericit. E firesc să mori. Nu e firesc să mori înainte de a îndrăgi viaţa.

O dimineaţă aşteptată

Să nu uităm că în întuneric nimeni nu te vede, în schimb din întuneric îl poţi vedea pe cel care stă la lumină.

Am deschis ochii, primul meu gând a fost că am o familie. Cu zâmbetul pe faţă, m-am ridicat din pat şi mi-am făcut bagajele. La ora 8 dimineaţă, mă aflam deja în camera de

zi a familiei mele, aşteptând-o pe Elia. Aceasta, vizibil emoţionată de călătoria ce urma, nu înceta să se apropie la fiece cinci minute pentru a-mi zice: „Încă puţin şi sunt gata”.

Mama sorbea din cafea, zâmbea de modul în care se comportă Elia:

— E o tânără adorabilă, nu te vei plictisi cu ea.

— Da, într-adevăr.

— În Coreea ai pe cineva?

— Da, am prieteni, îmi place acolo, sper că şi Eliei îi va plăcea.

— Ea e încântată doar de gândul că merge împreună cu tine, destinaţia nu o preocupă.

— Adevărat.

— Te-ai decis cu ce te vei ocupa când vei reveni la Londra?

— Sincer să fiu, nu.

— Ar fi cazul.

— Da, ştiu. Totuşi e complicat să începi totul de la zero undeva unde deja ai făcut câte ceva.

— Trebuie să te vezi cu tatăl tău, cineva trebuie se preia afacerea.

— Nu cred că sunt persoana potrivită.

— Câţi oameni cred că nu vor reuşi, dar reuşesc? Mereu există un risc, o barieră.

— Barierele sunt impuse de noi înşine.

— Corect.

— De ce nu întrebi dacă mai am amintiri din viitor?

— Pentru că e evident. Te comporţi altfel, vorbeşti altfel.

— Nu ştiu dacă e adevărat, dar m-aţi abandonat.

— Poftim? Mama s-a ridicat brusc în picioare. Cum

îndrăzneşti să zici aşa ceva? Nimeni nu te-a abandonat, ai luat de sine stătător decizia de a pleca împreună cu domnul Frank. Eu şi tatăl tău ţi-am respectat alegerea. Veneam des la tine, tu veneai la noi, te-am ajutat mereu. E nedrept să ne învinuieşti.

— Scuze, nu vă învinuiesc, doar am întrebat, nu îmi amintesc nimic din trecut.

— În acest timp, Elia a coborât, era gata de plecare.

— Hai, plecăm?

— Da, i-am răspuns eu.

— Vedeam cum ochii mamei erau înlăcrimaţi, mă simţeam atât de vinovat, nu trebuia să fiu într-atât de direct. Am îmbrăţişat-o şi i-am şoptit la ureche să mă scuze.

— Împreună cu Elia am urcat în automobil şi am pornit spre aeroport, nu eram atent la ce îmi povesteşte ea, mă gândeam la jurnalele mele, unde prea multe lucruri nu coincid cu realitatea. Mă gândeam la scrisorile trimise rudelor şi prietenilor.

— Mir, tu mă auzi? a întrebat Elia.

— Da, îmi pare rău, mă gândeam la ale mele.

— Nicio problemă. Am luat cu mine toate scrisorile.

— Pot să le văd?

— Într-adevăr, erau vreo cincizeci de scrisori, scrisul era diferit, nu era ca al meu, deşi recunosc că asemănări vizibile puteau fi observate.

— Sunt aranjate în ordine cronologică?

— Da, la capăt sunt cele mai vechi.

Am extras ultima scrisoare şi am desfăcut-o.
„Salut, scumpă surioară,

Te rog să nu plângi, nu am murit, nu am urcat în acel avion. Da, conştientizez că ai multe întrebări, că ţi se pare totul ireal, însă trebuie să citeşti foarte atent scrisorile pe care ţi le voi trimite. Sunt cincizeci şi una la număr.

Micuţa mea Ely, eu nu te-am abandonat, sunt mereu

alături de tine. Din nefericire, la moment nu îţi pot explica prea multe, dar va veni timpul cuvenit.

Te iubesc,

al tău MirEl”
Bizară semnătură.

Ba nu, asta e semnătura noastră. Mir + El = MirEl. Astfel am realizat că într-adevăr tu îmi scrii, nimeni nu ştia despre semnătura noastră.

Am sperat că aceste scrisori să reprezinte vreun indiciu pentru mine, dar a avut loc ceva contrar, m-am rătăcit mai mult în propriile presupuneri. Când te rătăceşti, încotro să o iei? Spre lumină sau spre întuneric? Să nu uităm că în întuneric nimeni nu te vede, în schimb din întuneric îl poţi vedea pe cel care stă la lumină.

Amintiri din trecut

Într-un final, oboseşti şi de tine.

Am urcat în avion, i-am permis Eliei să se aşeze la geam. Era destul de multă lume. În spatele nostru se aflau doi tineri coreeni. Din dialogul lor am putut deduce că se întorc dintr-o călătorie.

— Mir.

— Da, Elia?

— Povesteşte-mi ceva despre Coreea.

— Eu prefer să îţi arăt, îţi voi face cunoştinţă cu un băiat.

— E coreean?

— Da.

— Ai mulţi prieteni acolo?

— Îl am pe cel mai bun prieten.

— Mm, sunt curioasă să îl cunosc.

— Ai puţină răbdare.

— Apropo, uite ce am eu.

Elia a scos din geantă un caiet A4.

— Ce a asta?

— O carte cu poveşti.

Am deschis caietul şi am văzut într-adevăr ceva asemănător cu o carte cu poveşti. Erau ilustraţii prin părţi, iar în mijloc era scrisă povestea.

Ştiu că nu îţi aminteşti, dar tu ai fost cel care mi-a făcut această carte cadou.

— Foarte frumos, câte poveşti sunt aici?

— Şaptesprezece.

— Îmi permiţi să le citesc?

— Sigur că da, iar eu voi asculta muzică.

Elia şi-a scos iPod-ul, şi-a pus căştile în urechi, iar eu am început să citesc. Scrisul îmi aparţinea, poveşti despre

flori, animale, cărţi, umbrele cu găuri şi altele. Ultima poveste era povestea mărului, acea poveste pe care mi-a relatat-o Kim Ko. Viaţa mea devenea din ce în ce mai complicată, în pofida faptului că scopul meu era să o simplific.

Am privit în jur, toţi pasagerii dormeau, Elia şi-a lăsat capul pe umărul meu. Puteam să mă gândesc în linişte la tot ce se întâmplă, la jurnale, oameni şi coincidenţe, dar am refuzat. Oboseşti şi de tine într-un final. Am închis ochii, îmi doream să uit de realitate.

Cu toţii am fost treziţi de o turbulenţă puternică, oamenii, înspăimântaţi, se rugau la Cel de Sus, Elia m-a luat de mână şi a închis ochii de frică. Simţeam o frică neobişnuită pentru mine, frica de moarte. Mă temeam că voi muri acum, când abia am început să îndrăgesc viaţa, că voi pierde şansa de a deveni un om împlinit sufleteşte. Probabil din cauza fricii, mi-am pierdut conştiinţa pe loc.

Am deschis ochii, o vedeam neclar pe Elia privindu-mă de sus, alături era o stewardesă. Capul mă durea îngrozitor, abia puteam desluşi ce mă întreba Elia.

— Ely, sunt bine, nu-ţi face griji!

— Doamne, m-ai speriat.

— Ţineam mâna la cap, iar după câteva clipe i-am şoptit Eliei:

— Mi-am amintit totul. Absolut.

Mulţumiri

Am muncit mult la acest roman, însă nicio carte nu este efortul unei singure persoane. Mai mulţi oameni mi-au oferit sprijin moral şi mi-au fost îndrumători.

Printre persoanele care s-au implicat direct în apariţia aceste cărţi sunt, în primul rând, părinţii mei. Cei care au ştiut să mă susţină la bine şi la rău, jertfindu-şi sănătatea şi odihna ca eu să am toate cele necesare.

Scriitorul Dumitru Crudu, primul care a citit cartea, m-a îndrumat şi m-a îndemnat să o public. Prin cuvintele sale, domnul Dumitru Crudu mi-a insuflat încrederea şi curajul necesar.

Sunt recunoscătoare Editurii Bestseller şi în special domnului Ion Bargan, pentru că mi-a acordat toată susţinerea şi m-a ajutat să îmi văd visul realizat.

Doamna Lucia Ţurcanu, o expertă a cuvântului scris, s-a ocupat cu multă răbdare şi profesionalism de redactarea cărţii mele. Vă mulţumesc mult pentru sugestiile oferite.

Toată aprecierea mea şi gânduri bune pentru Alex Iordache şi Ina Moroşanu, persoane excepţionale, pentru că au făcut coperta pe care mi-o doream.

Greg Schwartzog a realizat un book trailer formidabil, m-a ajutat să redau atmosfera cărţii să transmit publicului un mesaj profund. În acelaşi context, aş vrea să o menţionez şi pe Alexandra Aim, care ne-a fost alături în ziua filmărilor.

Vreau să mulţumesc Familei Rău pentru ajutorul acordat la lansare. Aveţi un fiu minunat, Gabriel! Puteţi fi mândri de el! Mă bucur că chipul acestui copil frumos şi deosebit este pe coperta cărţii.

Mischa Arnaut, ai demonstrat că prietenul la nevoie se cunoaşte. Mulţumesc pentru toată susţinerea ta din ultimii ani şi pentru faptul că ai crezut în mine.

Există oameni care apar în viaţa noastră în momentul potrivit. În cazul meu, acesta a fost Felix Podborski. Mi-ai sărit în ajutor în cele mai grele clipe, apreciez.

Vă mulţumesc tuturor pentru că, pe lângă sprijinul profesional, mi-aţi dăruit prietenia voastră.

10 cărţi recomandate

1. Jurnalul unui om dezamăgit, W.N.P. Barbellion

2. Leagănul respiraţiei, Herta Müller

3. Idiotul, F.M. Dostoievski

4. Magicianul, John Fowles

5. Nuntă în cer, Mircea Eliade

6. Romanul Mariei Callas, Alfonso Signorini

7. În sălbăticie, Jon Krakauer

8. Biografia foamei, Amélie Nothomb

9. Raţiune şi simţire, Jane Austen

10. Ceasurile, Agatha Christie